

O. IX

19/5

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Wellcome Library

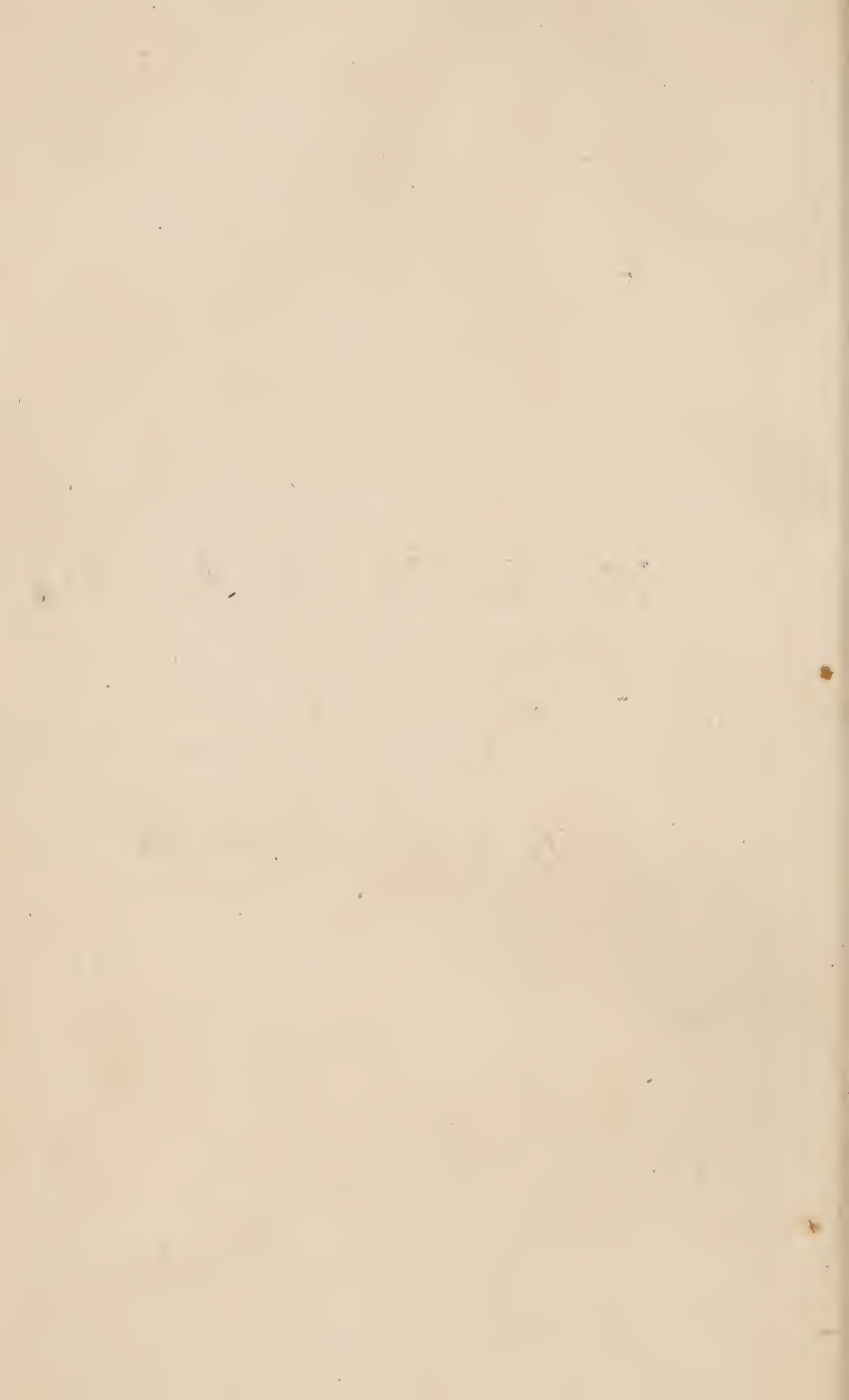
https://archive.org/details/b29325511_0003

D E
M E N S C H,

ZOO ALS HIJ VOORKOMT
OP DEN BEKENDEN

A A R D B O L.

DE
M E N S C H,
ZOO ALS HIJ VOORKOMT
OP DEN BEKENDEN
A A R D B O L,
BESCHREEVEN DOOR
MARTINUS STUART,
AFGEBEELD DOOR
JAQUES KUYPER.

DERDE DEEL.

TE Z. BOEMEL.BIJ.
J. NOMAN.
M D C C X V I I I .

I N H O U D

VAN DIT

D E E L.

<i>AUSTRALIA</i>	.	.	<i>bladz.</i>	3
<i>Nieuw-Holland</i>	.	.	.	7
<i>AMERICA</i>	.	:	.	37
<i>Nortonsbaai</i>	.	.	.	43

Prins.

iv   INHOUD VAN DIT DEEL.

<i>Prins Willemsbaai</i>	54
<i>Haven der Franschen.</i>	82
<i>Oonolaska</i>	121
<i>Nootka</i>	152
<i>Nauwdowesies</i>	204
<i>Noord-Indianen</i>	240

A U S T R A L I A.

III. DEEL.

A U S T R A L I A.

Onder dezen naam, met welken men voor meer dan twee eeuwen reeds alle die, weinig bekende of liever slechts vermoede, Landen noemde, welke meer, dan de uithoek van *America* en *Africa*, naar den Zuidpool mogten gelegen zijn (1), verstaat men thands dat groote vaste Land, het welk, in vierkante oppervlakte grooter dan *Europa* (2), zich van den tienden tot den veertigsten graad bezuiden den Evennachtslijn in de lengte en omtrend veertig graaden in de breedte uitstreckende, met het grootste recht het vijfde waerelddeel wordt genoemd (3).

Ter-

(1) PREVOST *Historische Beschrijving der Reizen* D. XVIII. bl. 290.

(2) COOK *Reize* D. III. bl. 219.

(3) C. L. GASPARI *Leesboek der Aardrijkskunde* D. I. bl. 90.

Terftond na de ontdekking van het vierde werd het zelve vermoed en in den jaare 1502 alreeds door AMERICUS VESPU-SIUS gezien, zonder dat het hem echter mogt gebeuren, 'er te landen, wegens het onherbergzaame van 'de kust, welke hij 'er aandeed, en de fnerpende koude bij eene nevelachtige lucht, die het fcheepswerk zoo gevaarlijk als bezwaarlijk maakte (1).

Gelukkiger was GENONVILLE in het daaraanvolgende jaar, die zes maanden doorbragt op de kust van het Zuidland en het zelve tot twee dagreizen ver indrong: maar die van daar berichten te huis bragt, welke het misleidende voorkomen der vergrooting hadden en genoegzaam gelogenftraft zijn door de hedendagfche ontdekkingen van COOK en anderen. Hij zou zelfs eenen Koningszoon hebben medegebragt, die zich met een deftig *Fransch* geflacht verbond (2).

Ondanks alle aanspraak, door de *Franschen* op dien grond gedaan, ter aanmaatiging van de eer dier ontdekking voor hunne natie, heb-

(1) PREVOST *Hift. Befchr.* D, XVIII. bl. 293.

(2) PREVOST *Hift. Befchr.* D. XVIII. bl. 296—303.

hebben onze Voorouders steeds beweerd, dat die aan hunne zeeluiden toebehoorde. In 1616 deed DIRK HARTOG zijne zekerer ontdekkingen; ZEEHAAN, zijn landgenoot, verving hem twee jaaren laater; een ander, PIETER NUITZ zettede deze ontdekkingen voord in 1627; PELSART scheen dezelve te voltoojen in 1629, zoodat men in 1644 den naam van *Nieuw-Holland* gaf aan het gevonden vijfde waerelddeel. TASMAN, VLAMING, DAMPIERE en anderen hebben daarna de kennis des ontdekten lands en der ontmoete inwooners uitgebreid (1): doch zij zijn hier in zoo ver overtroffen door de latere *Engelsche* Reizigers, dat aan dezen de eer der Landbeschrijving van dat waerelddeel even billijk behoort te worden gelaten, als aan onze landgenooten die der Ontdekking van hetzelfde, welke eer voor onze vroegere zeevaart- en aardrijks-kunde dan ook niet kan verlooren gaan, schoon de naam van *Nieuw-Holland* thands door die van *Australia* vervangen wordt.

De schatten van het pas ontdekte en verwel-

(1) PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 292—380.

weldigde *Mexico* en *Peru* voor de *Spanjaarden* waren weleer de voornaamste prikkels der veelvuldige poogingen, om nader bekend te worden met het Zuidland. Men vond 'er echter, schoon de verdichting reeds dit waerelddeel als een *Eutopia* schilderde (1), geene andere schatten, dan eenen vruchtbaren grond, dien men niet behoefde, en woeste, geheel onbeschaafde, menschen, wier schuwheid derzelve nadering schier onmogelijk maakte. Daarmede was dan ook de weetlust, die naar rijke volkeren en onuitputlijke mijnen zocht, spoedig voldaan, tot dat eene edeler zucht naar menschvereerende menschenkennis den Zee-reiziger ontvonkte, en de Wetenschappen hem gaarne in dienst namen, om zich door zijne ontdekkingen in het planten- en dierenrijk, in de aardrijks- en sterre-kunde te volmaaken, waardoor ons thands in dit nieuwe waerelddeel zoo wel eene nieuwe schepping als eene nieuwe waereld schijnt open te gaan, van wier beschouwing wij ons geen oogenblik langer willen weêrhouden.

(1) Zie by voorbeeld *de Historie der Sevarambes, bewooners van een gedeelte van het Zuidland*. Uit het Fransch. Amst. 1682.

NIEUW-HOLLAND.

Het gansche vijfde waerelddeel, door de *Nederlandsche Zeevaart* voornaamlijk ontdekt, moge vrijelijk den, in het oog van andere volkeren scherpfstekenden, naam van *Nieuw-Holland* hebben afgelegd, om den eigenaardiger van *Australia* of Zuidland aan te nemen: aan dat gedeelte toch, het welk de *Hollanders* schier voor twee eeuwen reeds naauwkeuriglijk bepaald hebben op hunne Kaarten, zal de naam van *Nieuw-Holland* nooit kunnen betwist noch ook ontnomen worden. Altijd zal dezelve mededingen en met de meerderheid van zooveel hooger en ouderdom overstaan tegen dien van *Nieuw-Zuidwales* door COOK gegeven aan de Oostkust, welke hij gezegd kan worden

het eerst volkomen ontdekt en afgeteekend te hebben. Met den naam van *Nieuw-Hollanders* blijven zelfs de latere *Engelsche* Reizigers de inwoners van *Australia* benoemen, en onder dien naam is het dan ook, dat wij dezelve willen leeren kennen.

Voorzeker moet het veel verschillen, aan welk gedeelte van dit gansche waerelddeel de lucht, de grond en deszelfs bewooners worden waargenomen: maar dit verschil te willen berekenen naar de aanmerkelijke verscheidenheden, welken men in het, zelfs kleinere, *Europa* ontmoet, zou eene misleiding zijn, waarvoor de oppervlakkige beschouwing der ligging van dit waerelddeel zoo wel moet waarschuwen, als de berichten der Reizigers dezelve voorkomen. Rondom in zee gelegen en aan drie zijden omgeven door den wijduitgestrekten stillen oceaan heerscht 'er in hetzelfde veel meer gelijkvormigheid, ondanks het verschil van breedte op onderscheidene plaatsen, dan in *Europa* op gelijke breedten bij de gansch onderscheidene strekking naar *Asia* of naar den *Noorder-Oceaan*, en bij het minste verschil van breedte in de richting naar de eigenlijke Yssee van den Noordpool of naar de Midde-

land-

landsche Zee, die maar eene smalle scheidung maakt voor den overtocht der heete *Afrikaansche* lucht.

Vandaar dat zij, die op hunne reizen rondom den aardbol de onderscheidene luchtstreeken zoo wel geleerd hebben te onderscheiden, van het geheele *Australia* in eenen algemeenen toon spreken, zonder die schiftingen en onderscheidingen van de verst afgelegene deelen, welken men in ons waerelddeel van volk tot volk behoort in acht te nemen (1).

De Steenbokskeerkring, die *Australia* omtrend midden doorsnijdt, vergunt een schier gelijk aandeel aan de gemaatigde en aan de verzengde luchtstreek, het welk de gunstigste verwachting van deszelfs ligging geeft (2), daar de zeekoelten aan den eenen kant de hitte maatigen, en de gemaatigdheid aan den anderen noodig is tegen de felle koude van den Zuidpool, waar anders op den uitersten hoek bij de *Basfes-straat* de warmte gelijk zou moeten zijn aan die van *Spanje* en *Italie* in ons waerelddeel.

Het

(1) COOK D. II. bl. 232.

(2) PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 383.

Het voorkomen des lands, uit zee gezien, is echter niet uitlokkend noch bekoorlijk, daar het zelve zich, van duinen omgeven, dor en onvruchtbaar vertoont (1). Nader, en vooral aan de vaste wal, meer landwaard in beschouwd, doet het zich terstond veel schooner en bevalliger voor, hebbende alsdan eenen rijzenden grond, door boschen en weiden en hoogten en vlakten afgewisseld en op veele plaatzen met gras bedekt. Op veele strecken echter blijft de grond zandig, zelfs rotsachtig en dor, en verschilt ook het geboomte en gras in hoogte en dikte naar gelang van de meer noordlijke of zuidlijke strekking (2).

De lucht wordt 'er op de zuiderbreedte van 35° aangenaam, zacht en zoo gemaatigd gevonden, dat de warmte-schaal van FARENHEIT in Wijnmaand, die met Grasmaand van het noorder halfrond overeenkomt, ge-
WOON-

(1) VAN COUVER *Voyage autour du monde* T. I. p. 57.

(2) VAN COUVER T. I. p. 57, 62. COOK D. III. bl. 219. PARCKINSON *Voyage to the Sout-Seas* p. 133.

woonlijk 53° teekent, en op het hoogst van 58° tot 64° loopt (1).

Aan groote rivieren schijnt het dit land te ontbreken, maar geenszins aan beekjens van zoet water, zelfs op de hoogste plaatsen, alwaar zij zich, door de spiegeling van het zonlicht in derzelve heldere vocht, al van verre aankondigen (2).

Zoo behoeftig als de grond in delfstoffen wordt bevonden, zoo rijk is dezelve in planten. Tegen een weinig bergsteen en porceleinaarde met eenige koraalsteen, keisteen, leifstof, kwartz en twee of drie foorten van granit, zonder eenig blijk van erts (3), zijn de foorten van boomen, heesters en planten zoo veelvuldig, dat COOK de eerste Baai, welke hij aandeed, de *Botanie-baai* of *Kruid-baai* noemde (4), wier beschrijving uitlokkend genoeg was voor de Regeering van *Engeland*, om dezelve tot een verbanningplaats te verkiezen van gemeene misdad-

(1) VAN COUVER T. I. p. 79. PARCKINS. P. 135.

(2) VAN COUVER T. I. p. 74. COOK D. III. bl. 221.

(3) VAN COUVER T. I. p. 78, 79.

(4) COOK D. III. bl. 37. PARCKINS. p. 136.

daadigers. DAMPIERE verrijkte reeds in 1699 de *Europeesche* tuinen met veele *Nieuw-Hollandsche* planten (1), en thands, na dat de Kruidkunde eene meer algemeen geliefde oefening geworden is, wordt dit waerelddeel zoo belangrijk voor de bevalligste natuurbeschouwing, als het vierde ter kwaader uure geworden is voor de verachtlijkste hebzucht. Het geboomte echter schijnt min zwaar en talrijk in soorten, dan wel elders (2).

Maar weinig kreupelhout verspert den weg, die over eenen begraasden en met beekjens doorsneden grond, onder het steeds jeugdige groen van luchtige boschen leidt (3). Ook wordt 'er dezelve niet onveilig door woest gedierte, noch lastig door kwellende *Insecten*. De zonderlinge *Kanguro*, in den loop gelijkende naar den haas, en even schuw, maar ook even smaaklijk voor den disch, de *Opossum* tot het geslacht der buidelrotten behorende, en de hond, in zijnen woesten staat

naar

(1) PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 382.

(2) VAN COUVER T. II. p. 61, 79, 80.
COOK D. III. bl. 28, 32, 221.

(3) PARCKINS. p. 134. COOK D. III. bl. 15, 26, 27.

naar den wolf gelijkende, waren de eenige viervoetige, die 'er de Reizigers zagen (1). Groene, witte en zwarte mieren, willen 'er zich niet laten ontrusten zonder zich te wreken; een klein aantal meskiten is kwaadaardig; twee of drie slangen-soorten leveren 'er zelfs voedsel op; de hagedis is 'er veel grooter en talrijker, terwijl de lucht in geduurige beweging wordt gehouden door eene menigte van omfladderende kapellen (2).

De menigte en grootte der vledermuizen is in het oog vallende, maar als aankondigsters van het rijk der vogelen, waartoe zij den overgang uitmaaken uit dat der viervoetige dieren, mogen zij niet onwelkom heeten, daar de Natuur in gevederde scepzelen alhier eenen rijkdom en schoonheid ten toon spreidt, welken zij elders niet grooter noch heerlijker vertoont. Zoo wel de kust als het land, de wateren als de bosschen zijn bevolkt met deze bevallige scepzelen

(1) PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 382. COOK D. III. bl. 151, 164, 225. VAN COUVER T. I. p. 81.

(2) COOK D. III. bl. 62, 75, 76, 228. VAN COUVER T. I. p. 82.

len-foort, onder welke, behalven zoo veele anderen met schitterende pluimen, de geheel zwarte Zwaan de uiterste verwondering wekt (1).

De zee is nogthands aan de kusten veel milder voedster, dan het land, voor de inwooners. Veelerleije en zeer talrijke visch biedt zich geduurig op kleenen afstand aan, terwijl eene ongelooflijke menigte van de schoonste groene schilpad en oesters van verschillende foort de veelvuldige banken en klippen bevolkt. Walvisfchen en zee-koeijen houden zich slechts op meer verwijderden afstand, maar vertoonen eene gemeenzaamheid, die derzelve veiligheid tot nog toe aan deze kusten kenmerkt (2).

De redelijke bewooners van dit land beandwoorden in derzelve gansche voorkomen, aan het geen de grond zelf in de oogen van VAN COUVER vertoonde, aan het tooneel naamlijk eener nog nieuwe waereld. Het veelvuldige koraal op den
grond

(1) COOK D. III. bl. 28, 125, 138, 226. PARCKINS. p. 136. VAN COUV. T. I. p. 66, 81.

(2) COOK D. III. bl. 24, 36, 76, 152, 231, 232. VAN COUV. T. I. p. 59, 81, 82. PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 382.

grond en de menigte van krijtaarde bij deszelfs moerasfigfte plaatzen fcheenen dezen opmerkzaamen en kundigen Reiziger merkwaardige blijken te zijn van een land, het welk zich noch niet zeer lang kon hebben verheven boven den Oceaan (1), terwijl de eerste opflag van het oog op deszelfs bewoners dezelve nog op den allerlaagften trap der zich befchaavende menschheid fchouwt. Op dezen zelfden trap werden de *Nieuw-Hollanders* bevonden door DAMPIERE eene gansche eeuw vroeger, zoodat de berichten der tegenwoordige Reizigers wegens dezelve in veele opzichten met de zijne overeenkomen, en daardoor tevens een opmerkelijk bewijs opleveren, hoe langzaam de menschheid, aan zich zelve overgelaten, zich zelve befchaave, en, zonder hoogere hulp, eeuwen behoeve, om zich van den allereerften trap tot den volgenden te verheffen.

Nog nooit was men gelukkig genoeg, om tot zekere gemeenzaamheid te geraaken met deze fchuwe kinders der natuur. De verbeciding of opzetlijke verdichting had hun
in

(1) VAN COUVER T. I. p. 77.

in het eerst gevormd tot een geslacht van Reuzen, misfchien wel, om den naarijverder zeevarenden op een land, waarvan men zich dwaaslijk goudmijnen beloofde, aftefchrikken (1). De ondervinding en de waarheid leerden 'er zeer gewoone, maar tevens geheel ruwe, menfchen kennen. In de oogen van DAMPIERE waren zij lang en rank, zeer recht van stand maar vrij dik van hoofd, en alzoo wierden zij ook door COOK en PARCKINSON befchouwd. Op welk eenen verren afstand COOK, die de gansche Oostkust van *Australia* bezogt, ook inwooners ontmoetede, overal vond hij ze in perzoon zoo wel, als in gewoonten, genoegzaam onderling gelijk. Hij noemt derzelve lengte de gewoone en derzelve gefalte de middelbaare. Hunne ledemaaten zijn niet grof, echter zijn zij fterk en vlug. Hun gansche ligchaam mag wel gemaakt, fchoon rank, krachtig, fchoon tenger, heeten, terwijl hunne ftem zachtluidend, ja zelfs vrouwelijk klinkt (2).

De

(1) PREVOST *Hift. Befchr.* D. XVIII. bl. 352.

(2) PREVOST *Hift. Befchr.* D. XVIII. bl. 381.
D. XIX. bl. 162. COOK D. III. bl. 135, 234.
PARCKINS. p. 134.

De kleur dezer menschen, wier vrouwen men echter nimmer nabij genoeg kon komen, om over dezelve, in vergelijking van de mannen, veel te zeggen, wordt zeer donker, maar niet zwart, eene roetkleur, ook eene donkere chocolaad-kleur genoemd. Zij werd wel eens voor de echte negerkleur aangezien, maar, van naderbij beschouwd, bleek zij, alleen doot morzigheid die zwartheid te hebben aangenomen, doch van natuur niet boven de roetkleur te gaan (1).

Het haar, schoon zwart van kleur, is wel kort en dik, maar niet altijd gekroesd; bij sommigen is het fluik, bij anderen slechts gekruld; ook dat der vrouwen was niet lang, maar schein kort afgesneeden. Bij allen is het vuil en ongehavend, maar zonder vet of olie, en, ter verwondering tevens, zonder eenig engedierte. De baard is even dicht en dik als het hoofdhaar, maar ook even woest en ruig; echter weten zij deszelfs lengte te be-

(1) COOK D. III. bl. 34, 146, 148, 274.
PARCKINS. p. 134.

beperken, door denzelven, naar het schijnt, tot op zekere lengte af te zengen (1).

Hunne oogen staan zeer leevendig en schitteren, even als hunne witte en effene tanden (2). Nog meer, maar zeer belagchelijk, schitteren rondom hunne oogen de witgeschilderde kringen, met welken zij zich cieren, of het witte poeder, het welk zij op hun voorhoofd strooijen (3).

Gansch moedernaakt gaan beide kunnen (4), maar niet ontbloot van het geene zij verderen cieraad achten. Het voornaamste is de neuswervel, zijnde een been zoo dik als een vinger, het welk zij door het kraakbeenig middenschot van den neus weten te booren, zoodat het, wel vijf of zes duimen lang, het gansche gelaat misvormt en de neusgaten zoo volkomen stopt, dat zij genoodzaakt zijn, den mond wijd open te houden ter ademhaaling, en dat hunne uit-
 spraak

(1) COOK D. III. bl. 34, 146, 234, 235. PARCKINS. bl. 134.

(2) COOK D. III. bl. 146, 234.

(3) COOK D. III. bl. 146, 236.

(4) COOK D. III. bl. 19, 39, 235. PARCKINS. p. 134. PREVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 381.

praak een naauwlijks verstaanbaar snuiven wordt. Ook de ooren dragen 'er gewigtigé vercierzels van gelijken form (1).

Bevalliger zijn hunne halsketenen van zeer net gefneedene en aan elkander gereegene schulpen; min opmerklijk hunne armringen van dun koord, twee of drie maalen om den bovenarm geflingerd; en nog minder in het oog vallende is eene streng van gevlochten menschenhaar, omtrend zoo dik als een wollen draad, die zij om den middel dragen (2).

Schoon ontbloot van alle kleeding schijnen deze menschen echter, op zekeren afstand gezien, omhangen met veelerleije ander vercierzel. Behalven de dikke besmeering of vervuiling van hunne huid, beschilderen zij dezelve nog met roode en witte verf, die met groote vlakken op de schouders en op de borst gelegd en voords in onderscheiden smaak het gansche ligchaam overgebracht wordt, zoodat zommigen eene witte bandelier schijnen te dragen

(1) PRÉVOST *Hist. Besch.* D. XVIII. bl. 381:
COOK D. III. bl. 146, 147, 149, 235.

(2) COOK D. III. bl. 147, 235.

gen van den rechterschouder af tot over de linkerheup, terwijl anderen borstriemen, kniebanden en dijringen schijnen aan het lijf te hebben van wege de kruislinge of ronde roode en witte streepen en kringen, waarmede zij, zonderling genoeg, in het oog vallen (1).

Wegens den ouderdom, dien het menschelijke leeven in dezen allereenvouwdigsten staat der natuur bereikt, vinden wij eeniglijk opgemerkt, dat een van COOK'S reisgenooten een paar menschen ontmoettede, wier haar geheel grijs was geworden (2). Ook laat zich derzelfer volkrijkheid voor dit gansche waerelddeel zeer moeilijk bepalen, daar men nooit meer dan een dertigtal bijeen zag, wanneer mans, vrouwen en kinders zich op eene klip verzamelden, om de vreemdelingen te zien voorbij varen, en slechts veertien of vijftien mannen de gansche bende uitmaakten, welke eens bijentrok, om de landing aan de Reizigers te betwisten. Hier uit
mag

(1) COOK D. III. bl. 146, 236. PARCKINS.
p. 134.

(2) COOK D. III. bl. 34.

mag men veilig genoeg besluiten tot eene zeer geringe bevolking, zijnde het niet waarschijnlijk, dat de kust, langs welke de zee zoo veel voordeels verschaft, min bewoond zou zijn, dan de binnenlanden, wijl men nergens eenig blijk van landbouw aantreft, en de grond deszelfs bewooners, zonder denzelven, onmogelijk voor alle jaargetijden schijnt te kunnen voeden (1).

De wooningen der *Nieuw-Hollanders* hebben de gedaante van bijenkorven, zijnde gebouwd van buigzaame teenen, waarvan de einden worden in den grond gestoken, terwijl het zamenvlechtzel bedekt wordt met gras en boombladen. Derzelve ingang is de halfronde opening van vooren, waar het gewelf der gansche hut, die van agteren als een oven te zamen loopt, op zijn hoogste en breedste is, zijnde omtrend drie voeten hoog en vier en een halven breed. Deze mandswijze hut wordt zomtjids dubbeld gezet, waarschijnlijk bij de vermeerdering van het gezin, en maakte in de oogen van VAN COUVER een nabuurig mierennest opmerklijk,

(1) COOK D. III. bl. 232, 233.

lijk, hetwelk in grootte niets toegaf aan dit menschen-verblijf, maar het in netheid van zamenvoeging zoo ver won, dat hij niet kon nalaten, verbaasd te staan over de laagte van den mensch, zoo lang hem geene maatschappij of wetenschap beschaaft. Dorpsgewijze worden deze hutten opgeslagen, hetwelk zeer weinig arbeids moet kosten, daar zij overal worden agtergelaten, wanneer de kleene trekhorden dezer menschen hun verblijf elders gaan zoeken. Zij nemen het zelve gereedlijk, zodra hun slechts goede gelegenheid tot onderhoud voorkomt, en bedienen zich voor het eerste oogenblik van oude holle boomen (1).

De gedekte zijde hunner hutten is meestal naar den heerschenden wind gekeerd. Vlak voor de opene zijde ligt het vuur, min, om dezelve te verwarmen, dan wel om door den rook de muskiten te verdrijven. Zij gebruiken hunne hutten eeniglijk des nachts of om te schuilen voor de onaangenaamheden van het weder. Waarschijnlijk leggen zij dan met het hoofd en bo-

ven-

(1) COOK bl. 139, 238. VAN COUVER
T. I. p. 61, 64, 67, 83.

venlijf naar binnen , terwijl zij de voeten naar het vuur gekeerd houden (1).

In deze hutten , fchoon in allerijl door de bewooners ontvlucht , heeft men geen ander huisraad gevonden , dan een langwerpig vat van boombast gemaakt , gefchikt om water te haalen uit de naastgelegene bron , en eene foort van net- of knoop-werk , groot genoeg , om een klomp of twee verw en harst , eenige visch-hoeken en lijnen , een fchulp of twee , waarvan deze hoeken gemaakt worden , eenige punten van pijlen en de gewoone vercierzelen bijeen te houden. Deze netjens (2) dragen de mans , met een koord om het hoofd , op den rug. Zij bevatten den ganschen fchat dezer menfchen , en mogen alzoo alles behalven belachlijkheden (3) heeten , welken naam zich de fmaak onzer vrouwen getroost , om kleinere noodwendigheden , bij de onbergzaamheid eener overdunne kleeding , aan de hand te blijven dragen (4).

Boom-

(1) COOK D. III. bi. 239.

(2) *Reticulen.*

(3) *Ridiculen.*

(4) COOK D. III. bi. 240.

Boombast is het bed der *Nieuw-Hollan-*
ders (1), een kuil in den grond hunne
keuken (2), het vuur alleen hun middel
ter verbetering van dien grond, die, afge-
brand zijnde, beter gras geeft en het na-
deelig gedierte meer verwijderd houdt (3).

De schuwheid van het zelve duidde ge-
noegzaam aan, dat de inwooners 'er jagt op
maakten (4): maar het overschot van schul-
pen, gaaten en wortelen rondom de vuur-
kuilen, deed tevens zien, dat zij meest
leeven van de voordbrengzelen van den
grond en van de zee. De *Kanguro* en
zelfs verscheidene soorten van vogelen,
zoo schuw, dat zij niet onder het schot
van den snaphaan waren te krijgen, maa-
ken de verscheidenheid uit van hunnen
disch. Op denzelfen schijnt nimmer eenig
dierlijk voedsel, zelfs van geen schelpvisch,
raauw te komen, schoon zij, bij gebrek
van vaten voor de eigenlijke kookkunst,
zich van gloeiende steenen en heetgemaak-

te

(1) COOK D. III. bl. 64.

(2) COOK D. III. bl. 139,

(3) VAN COUVER T. I. p. 84.

(4) VAN COUVER T. I. p. 84.

te ovens moeten bedienen, om hunne spijs te braaden en te fooden (1).

Het kaauwen op zekere foort van betel, even als menig *Europeër* op den tabak, is hier algemeen, hetzelfde heeft echter geene uitwerking op de kleur der lippen of der tanden.

Behalven het water bespeurt men bij hun geen anderen drank, en vooral geen dronkenmakend vocht (2). Hun gansche ligchaam draagt ook geen teeken hoegenaamd van ziekten of van zweeren, maar bezit eene gaafheid, aan de eenvoudigheid hunner leefwijze beandwoordende (3).

Tot de visfcherij ontbreekt het hun aan netten: de harpoen en de hengel zijn de eenige hulpmiddelen, waarmede zij den voorraad vangen, dien zij gedeeltlijk ook in de holten van klippen en banken vinden (4), terwijl zij 'er vischbakken op na houden in het strand, om 'er denzelfven eeni-

(1) COOK D. III. bl. 24, 33, 241, 242. PARCKINS. p. 135. VAN COUVER T. I. p. 83, 84. PREVOST *Hist. Besch.* D. XIX. bl. 163.

(2) COOK D. III. bl. 242.

(3) COOK D. III. bl. 237.

(4) COOK D. III. bl. 242.

eenigen tijd in te bewaaren (1). Hunne vischhoeken zijn net gemaakt en zeer klein. De schildpadden harpoenen zij met eene houten pen, vol weerhaaken. Hunne snoeren zijn van eenen halven duim dik tot de dunte van een haar toe (2).

Het jagttuig dezer menschen is veel armoediger. Aan de inkervingen der boomen meent men bespeurd te hebben, dat zij in derzelve top klimmen, om 'er op de loer te zitten voor de vogels, die op derzelve takken komen roesten, en voor het viervoetig gedierte, hetwelk onder dezelven voorbij loopt en door hunne werpspiezen getroffen wordt (3). Misschien is zelfs het vuur bij hun een middel ter jagt, wijl men heeft opgemerkt, dat de *Kanguroos* daarvoor zoo bang zijn, dat de honden der Reizigers deze dieren nauwelijks konden drijven over pas afgebrande strecken (4).

De wijze, waarop de *Nieuw-Hollanders*
vuur

(1) VAN COUVER T. I. p. 66.

(2) COOK D. III. bl. 18, 39, 240, 241.

(3) COOK D. III. bl. 242.

(4) COOK D. III. bl. 242, 243.

vuur maaken, is opmerklijk genoeg. Zij gebruiken daar toe een plat en een rond stuk droog en zacht hout; het laatste draaijen zij snel tusfchen de beide handen op het eerste, waardoor in weinige oogenblikken vuur ontstaat. Den minsten vonk houden zij zorgvuldig aan en weten dien spoedig te vermeerderen, door denzelven bij droog gras te brengen en dit van plaats tot plaats op den grond neder te leggen, waardoor in korten tijd eene gansche uitgestrektheid in vlam wordt gezet (1).

De vaartuigen der *Nieuw-Hollanders* munten geenzins uit boven hunne huizen: derzelve aanleg verschilt echter eenigzins aan de onderscheidene kusten van dit nieuwe waerelddeel. Aan de zuidlijken zijn zij niet meer, dan een stuk bast, omtrend twaalf voeten lang, aan de einden te zamen gebonden en in het midden uitgespannen door houten hoepels. Zulk een vaartuig kan echter drie menschen tevens voeren. Aan de meer noordlijken bestaan zij in een uitgebranden boomstam, omtrend veertien voeten lang, en met eenen uitlegger tegen het om-

(1) COOK D. III. bl. 243, 244.

omflaan voorzien; de grootſten derzelven kunnen ſlechts vier man voeren. Dezen echter worden door zeer groote riemen voordgedreeven, terwijl de eerſten door middel van eenen eenvoudigen ſtok worden voordgeduwd. Geen het minſte ſnijwerk verciert hun hout; ook is een lompe ſteenen bijl, eene ſoort van ſteenen beitel, een houten hamer en eenige brokken van ſchulpen en koraal al hun gereedschap. De werpſpiezen alleen zijn gepolijſt door middel van zekere bladen, die, even als de biezen onzer kabinetwerkers, het hardſte hout glad ſchraapen (1).

Ook deze, zoo eenvoudige, menſchen, die bij hunne geringe behoeften zoo weinig te winnen of te verliezen hebben, en wier onafhankelijkheid van alles, behalven van de weldaadige Natuur, hun moest kunnen verzekeren van eenen ongeſtoorden vrede onderling, voeren een wapentuig, hetwelk geen twijfel laat aan hunne onderlinge oorlogen, en toonen eene waakzaame ſchuwheid, welke de verbanning der

(1) COOK D. III. bl. 22, 88, 250, 252.
PARCKINS. p. 133. VAN COUVER T. I. p. 83.

der rust uit hunne verblijven kenmerkt. Hunne welgewapende lanzen zouden nog kunnen doorgaan voor eene andere foort van harpoenen, ten dienste hunner visfcherij, fchoon men hun dezelve daadlijk heeft zien gebruiken in eene vijandlijke houding tegen de Reizigers: maar hunne fchilden en zwaarden, van zeer hard hout, laten geenen twijfel aan hunne gewoone vijandlijkheden. Opmerklijk is hun fchild aan twee gaten, waardoor zij het uitzicht openhouden, terwijl zij het geheele gelaat zoo wel als hunne borst agter hetzelve verbergen. Het wapentuig is zelfs bij hun een voorwerp van keuriger bearbeiding, dan hun overige gereedschap. Meermaalen gebruiken zij zekere ftokken, om hunne lanzen te richten, die op eenen afstand glinsteren, als de loop van eenen fnaphaan, en overal voeren zij deze wapenen zorgvuldig mede, waar zij zich op weg begeven (1).

Men heeft geene reden gevonden, om hunne dapperheid zeer te verdenken, noch ook om dezelve onoverwinnelijk te achten.

Het

(1) COOK D. III. bl. 19, 22, 25, 150, 253. PARCKINS. p. 134. VAN COUVER T. I. p. 83.

Het weerstand bieden, tegen de overmagt zelfs, heeft hunne schuwheid van den blaam der bloohartigheid bevrijd: maar de gaafheid hunner leden, die nergens eenige teekens van vroegere wonden dragen, heeft het twijfelachtig gelaten, of zij zich onderling wel immer tot het uiterste verdedigen, en niet meer gewoon zijn elkanderen te verjagen, dan te verslaan (1). Tegen COOK verdedigden zij zich eenmaal met eene hardnekkigheid, die anders den lof hunner heldhaftigheid zou beslist hebben (2).

Men heeft hunnen aard jegens vreemden meer kunnen opmerken, dan wel jegens elkanderen, en men heeft denzelfden als wantrouwende, onhandelbaar, zeer schuw, gramstoorig en vijandig beschouwd (3).

Het mogt den Reizigers niet gebeuren, dezen ongemaklijken aard der *Nieuw-Hollanders* te overwinnen, daar zij alle middelen hiertoe, schoon elders zeker werkende, geheel vruchtloos bevonden. Geene heb-

zucht

(1) COOK D. III. bl. 253, 254.

(2) COOK D. III. bl. 20, 21. PARCKINS. p. 134.

(3) COOK D. III. bl. 15, 139, 147, 157. PARCKINS. p. 134. PREVOST *Hist. Beschre.* D. XIX. bl. 163.

zucht scheen aan deze menschen eigen (1), het welk mischien alleen mogt worden toegeschreeven aan hunne onverschilligheid voor alle snuisterij (2), die met eene zoo groote maate van onnieuwsgierigheid gepaard ging (3), dat zij zich volstrekt niet lieten stooren in hunne bezigheden, maar al even oplettend bleeven op hunne visfcherij, schoon hun een *Europeesch* fchip naderde, het geen toch in hunne oogen een wonder verschijnzel moet geweest zijn (4). Zoo was dan het *niets te bewonderen*, het geen doorgaands als het kenmerk der wijze ervaring wordt opgegeven, alhier, bij het uiterfte gebrek der ondervinding, aanwezig, en leverde geen gering voorbeeld op, hoe de wederzijdsche uiterften, door eenen kringvormigen omloop, elkanderen naderen en raaken.

De fchuwheid dezer menschen, zeer na grenzende aan vrees, schoon geenszins voor eigenlijke vreesachtigheid te houden, als

waar-

(1) PARCKINS. p. 135. COOK D. III. bl. 40.

(2) COOK D. III. bl. 163.

(3) COOK D. III. bl. 14, 18, 48, 49, 60.

(4) COOK D. III. bl. 31.

waarvan hun gedrag meermaalen het tegen-
deel toonde, stelde de Reizigers nog meer
buiten staat, om over hunne taal, huislijke
zeden en godsdientige begrippen, te oor-
deelen.

Veel harder, dan die der Zuidzee-eilanders,
klonk slechts de *Nieuw-Hollandsche* taal in
COOK's ooren; dezelve was ook geheel onver-
staanbaar voor TUPIA, die hem anders op zij-
nen togt zoo grooten dienst deed. Een vijftigtal
woorden maakt het gansche woordenboek
uit, het welk 'er de uiterste opmerkzaamheid
diens Reizigers verzameld heeft (1). El-
kanderen onderscheiden zij bij eigene naa-
men, en de inleiding van vreemdelingen in
hun midden schijnt ook altijd bij derzelve
eigene naamen plaats te hebben (2), terwijl
het harde hunner taal eene buigzaamheid
geeft aan hunne tong, die zeer gemakkelijk
alle de klanken naarbootte, welken zij van
de *Engelschen* hoorden (3).

De zorgvuldige verwijdering hunner
vrouwen bij de minste nadering en onder-
han-

(1) COOK D. III. bl. 26, 149, 150, 255-257.

(2) COOK D. III. b. 146, 148.

(3) COOK D. III. bl. 146.

handeling der vreemdelingen schijnt voor de eerbaarheid hunner zeden, bij de volstreckte naaktheid van hunnen natuurstaat, te pleiten. Dat de vrouwen zoo wel, als de kinders, deel namen aan de werkzaamheden des leevens, bleek eenmaal, wanneer men ze beiden met brandhout beladen naar de hut zag gaan (1).

Hoe onvolledig de beschrijving alzoo zijn mag van deze zoo schaars bekende menschen, de afbeelding echter heeft stof genoeg gevonden, om ze naar waarheid en uitvoerig voor te stellen, het welk niet slechts zal gebleeken zijn bij eene vergelijking van het beschreevene met het afgebeelde, maar nauwkeuriger kan worden nagegaan, wanneer wij ons op de platten van VAN COUVER voor het landschap en de hut (2), en op die van PARCKINSON beroepen voor den man en zijne wapenen (3), waarbij de vinding niets gewaagd heeft met vrouw en kind te voegen, daar nu het geheel deze menschen voorstelt in

der-

(1) COOK D. III. bl. 18.

(2) VAN COUVER T. I. p. 83.

(3) PARCKINSON p. 134.

derzelve eigenaardige schuwheid met zekeren moed gepaard, die op het minste gertzel uitschiet, en de kindsheid der beschaaving opmerklijk onderscheidt van de eigenlijke kindsheid des leevens, welke onbezorgd sluimert, terwijl de andere alreeds vol onrust is.

L. Weyper, del.

B. Portman, sculp.

NIEUW-HOLLANDERS.

A M E R I C A.

A M E R I C A.

America, door CHRISTOPHORUS COLUMBUS ontdekt in 1492, werd het eerst beschreeven in 1499 door AMERICUS VESPUSIUS, naar wiens naam het, ondankbaar genoeg voor COLUMBUS, werd genoemd (1). Het grootste der overige waerelddeelen zijnde, maakt het schier eene waereld op zich zelve uit, en wordt ook in veele opzichten als de nieuwe waereld overgesteld tegen *Europa*, *Asia* en *Africa*, welken zinds de oude uitmaaken.

Men meent echter dat de *Phœniciërs* en *Carthagers* bekend zijn geweest met deszelfs kusten, als zijnde eenmaal door storm
aan

(1) ROBERTSON *Geschiedenis van America*.
Boek II.

aan dezelveu gedreeven, doch dat de wan-
gunstige handel dier volkeren een geheim
gemaakt heeft van hunne scheepvaart der-
waards. Aldus vat men het verhaal op van
DIODORUS SICULUS (1), terwijl men in
de *Atlantis* van PLATO, waarover de
Ægijptische Priesters SOLON zouden heb-
ben onderhouden (2), *America* bedoeld
acht, en in een treurspel van SENECA de
voorspelling der wederontdekking van het-
zelve gevonden heeft (3).

Twee Schier-eilanden, door de landengte
van *Panama* verbonden, maaken dit wae-
relddeel uit en onderscheiden het in *Noord-*
en Zuid-America, beiden reeds lang, en
onlangs voornaamlijk aan de Noordwest-kust,
genoegzaam bekend in derzelveu omtrek en
de aan zee gelegene landen en volkeren,
maar nog steeds de voorwerpen van onder-
zoek der Reizigers voor de binnenlanden en
derzelveu bewooners, van wier beschrijving
CARVER, HEARNE, MACKENZIE en an-
deren voor het *Noorden* onlangs de uitste-
kend-

(1) DIOD. SICUL. *Biblioth. Hist.* L. V. c. 20.

(2) PLATO *in* TIM.

(3) SENECA *in* MEDEA. Act. II. vs. 375. seq.

kendste diensten hebben gedaan , terwijl HUMBOLDT ons zijne alles overtreffende berichten voor de Zuider-binnenlanden eerlang doet te gemoet zien.

De eerste bevolking van *America* , door zommigen reeds voor , door anderen even na , door eenigen veel laater dan de zondvloed gesteld (1) , blijve een geschiedkundig raadzels : de mogelijkheid der bevolking uit *Europa* en *Asia* is door de jongste ontdekkingen der Zeevaart voor het oog van eenen ieder op de kaart der waereld blijkbaar gemaakt , schoon het noordlijke van deze aangrenzing nog veele moeilijkheden overlaat voor de overkomst van verscheidene dieren-soorten uit de verzengde luchtstreek , met wier oplossing zich de beschrijver van de geschiedenis der aarde en haarer bevolking mag inlaten , maar die niet tot de zaak kan behooren van hun , die den Mensch zelven slechts willen voorstellen , zoo als hij thands op de bekende waereld voorkomt. Als

ZOO-

(1) *Critical Disertations on the land , the animals and inhabitants of Mexico* by FRANC. SAVER. CLAVIGERO , *to the History of Mexico* Lond. 1787. Vol. II.

zoodanigen zijn ons ook geenzins aangelegen de zoogenoemde wijsgeerige onderzoekingen van PAAUW over dit waerelddeel, in het welk hij eene volslagen verbassterde Natuur heeft willen vertoonen voor planten, dieren en menschen (1), noch ook de wederleggende brieven van CARLI, die zich beijverd heeft, om de nieuwe waereld te vermaagfchappen en gelijk te stellen niet slechts met de oude, maar zelfs de wijsheid en moed haarer inwooners te verheffen boven de meest geëerbiedigde mannen der welbekende oudheid (2). De jongste Reizigers zullen ons veiliglijk geleiden op den weg dier waarheid, welke wij alhier behoeven, zonder ons zelfs naar de uitersten der vooringenomenheid te laten omzien, tusfchen welken wij niet eens behoeven door te gaan.

Van de vier foorten van menschen, in welken men de bevolking van geheel *America* onderscheidt, zijnde de eigenlijke inboor-

(1) *Recherches Philosophiques sur les Americains* par M. PAUW.

(2) *Lettres Americaines* par J. R. CARLI. Boston 1788. II. Tom.

boorlingen, de *Europeërs*, die 'er zich hebben nedergezet, de *Mestifen* of *Creolen* uit *Europeërs* en Inboorlingen geteeld, en de *Negers*, die 'er uit *Africa* als slaaven zijn ingevoerd, hebben wij ons eeniglijk te bepaalen tot de eerste, maar moeten wij ons tevens beklagen, dat de meeste Reizigers, hoe naauwkeurig ook in hunne beschrijvingen, minder gezorgd hebben voor uitvoerige afbeeldingen. Volftandig bij onzen eens genomen tred, willen wij niet anders mededeelen, dan het geen wij daadlijk zoo wel afgebeeld als beschreeven vinden bij de geloofwaardigsten hunner, of uit derzelve naauwkeurige berichten in staat zijn, zelve oordeelkundig op te maaken.

Wijdverschillende moeten voorzeker de bewooners zijn van een waerelddeel, het welk de gansche verzengde en gemaatigde luchtstreeken doorloopt en ten noorden tot in de bevroozene voordgaat, terwijl het dezelve ten zuiden nabijkomt; wijdverschillende tevens de bewooners der kusten en der binnenlanden van een waerelddeel, het welk in het Noorder- en Zuider-deel op zommige plaatzen een derde gedeelte van het halfrond der aarde in lengte beslaat:

min verschillende zijn zij echter dan de bewooners der oude waereld onderling, wijl de *Stille* en de *Atlantische Zeeën* 'er de luchtstreek onder den Evennachtslijn verkoelen, die in *Africa* den *Neger* blaakt en hem het hoofdhaar tot wol verzengt. De kustbewooners en de binnenlanders, de noordlijkste en zuidlijkste zoo wel, als de meer naderende bewooners der beide gewesten, behooren alzoo de voorwerpen onzer beschouwing te zijn, welke zich het eerst naar het *Noorder*-gedeelte wende,

N O R T O N S - B A A I .

Hoe weinig het ook zij, het geen ons de Reisbeschrijving heeft vermeld van den uithoek, met welken de Noordwestkust van *America* zich uitstrekt naar den Noordoostkust van *Asia*, dit weinige echter mogen wij niet voorbijgaan, daar het zelve ons bekend maakt met de noordlijkste kustbewoners van dit waerelddeel aan deze zijde, wier uiterlijk voorkomen ons op eene zoo hooge noordlijke breedte niet kan onverschillig zijn.

In herfstmaand van den jaare 1778 deed COOK deze kust aan, welke hem niet weinig verraschte, daar hij zich tusfchen twee eilanden meende te bevinden, die weldra bleeken de hoofden te zijn van eene baai, welke hij naar den Heer FLETCHER NORTON,

TON, naderhand *Lord GRANTLEY*, *Nortons-kanaal* noemde (1).

Deze baai strekt zich noordwaards uit van $64^{\circ} 31'$ tot $64^{\circ} 55'$, maar is, bij gebrek aan eenige haven, niet uitlokkende voor de zeevaart (2), schoon op zommige plaatzen rijklijk van zoet water voorzien (3).

Op zekeren afstand uit zee gezien leverde dit land, het welk met hout rijkelijk bewasfen schein, een aangenaam tooneel op voor den Reiziger, wiens oog zinds langen tijd alleen lucht en zee had onderscheiden (4): van naderbij beschouwd, bevond men zich bedrogen door eenen rijzenden grond met heide en kreupelhout begroeid. Agter denzelfven strekt zich echter de grond weder uit in uitgestrekte vlakten, met rivieren doorsneedden, met beter hout beplant, en begrensd door bergen met zachte hellingen en van eene middelmaatige hoogte (5).

Op

(1) COOK'S *Reize* D. XI. bl. 308, 323.

(2) COOK D. XI. bl. 323.

(3) COOK D. XI. bl. 310.

(4) COOK D. XI. bl. 308.

(5) COOK D. XI. bl. 322.

Op zommige plaatzen groeit zeer goed gras en nauwlijks vindt men eenig onbewasfen plekjen gronds. Inzonderheid is 'er eene menigte van veelerleije bezieën. Wilde aal-bezieën, vossen-bezieën, patrijzen-bezieën en heide-bezieën waren allen volkomen rijp, toen COOK 'er zich bevond, wanneer 'er echter niet eene plant meer bloeide (1).

Berken, willigen en elzen, niet dikker dan bezemrijs en niet hooger dan kreupelhout, maakten het moeilijk, dieper landwaards in te gaan, waar men dennenboomen vond, wier zwaarsten echter niet meer dan zes of agt duimen middellijns hadden, doch welken men zich verbeeldde, dat meer binnenwaards zwaarer zouden bevonden worden (2). Veelvuldig drijfhout en wel enkel dennenhout, meestal eens zoo zwaar dan op het land, scheen ter vergoeding van dit houtgebrek door de Natuur geschikt (3).

Op veele plaatzen vond men door den
vorst

(1) COOK D. XI. bl. 313, 321.

(2) COOK D. XI. bl. 314, 322.

(3) COOK D. XI. bl. 312.

vorst den traagen grond alreeds geflooten (1). Het spoor van vosfen en rendieren langs het strand en de kleeding der inwooners van derzelve huid deed de menigte van deze dieren binnenslands vermoeden. Zeer veele ganzen en trapganzen zag men daadlijk, maar veel te schuw, om ze onder het schot te krijgen. Ook snippen en tweeërleije patrijzen vielen 'er in het oog. Het krioelen der muskiten overal, waar slechts eenig hout was, benam nogthands den lust, om op dezelve jagt te maaken (2).

Te rijkelijker en gereeder moet deze kust daar tegen zijn met haaren visch, daar de zalm, zalm-forellen en harders 'er den Reizigers bij honderde ponden door de inwoonders werden aangebragt (3).

Deze menschen, wier leeven onder eenen zoo ongunstigen hemel en op zoo stiefmoederlijken grond onze deelneming wekt, vertoonden zich aan de Reizigers in meer dan een gunstig licht. Hunne lengte mag
mid-

(1) COOK D. XI. bl. 321.

(2) COOK D. XI. bl. 321.

(3) COOK D. XI. bl. 314, 316.

middelmatig heeten, daar zij, aan eenen perzoon naauwkeurig uitgemeten, vijf voeten en twee duimen haalde. Zij zijn welgemaakt van lijf en leden, maar niet rijzig van gestalte. Het gelaat is bol en rond, vooral bij de vrouwen. De huid heeft eene ligte koperkleur. Het haar is zwart en wordt bij de mans kort, bij de vrouwen een weinig langer gedragen. Beiden de geslachten hebben zwarte tanden, die het voorkomen hebben, als of zij tot het tandvleesch toe zijn afgevijld (1).

De zucht tot opschik heerscht ook hier met strenge wetten. De mans, die hunnen schraalen baard laten groeijen, doorbooren zich den onderlip met twee gaten, om 'er vercierzelen door te dragen, met welken zij zich echter niet dagelijks schijnen te tooijen (2). De vrouwen daartegen beprikken 'er zich van den onderlip tot aan de kin (3).

Hunne kleeding bestaat in een ruim en los wambuis met mouwen en met een groote
ka-

(1) COOK D. XI. bl. 316.

(2) COOK D. XI. bl. 314, 316, 320.

(3) COOK D. XI. bl. 316.

kaproen van agteren en in wijde laerzen, die tot ver boven de knie reiken. Beiden deze klederstukken, waar van zich mans en vrouwen bedienen, zijn gemaakt van de vellen der rendieren (1).

Uit deze dragt mag men veilig besluiten, dat zij hun voedsel zoo wel vinden in het dierenrijk, als in het plantenrijk en in de visfcherij. De laatste echter moet geacht worden hun voornaamfte onderhoud te zijn, daar zij alleen met derzelve vangst de Reizigers voorkwamen. De fchuwheid der ganzen mag ook voor een blijk gehouden worden, dat de inwooners op dezelve jacht maaken.

Men is wel doorgedrongen tot in hunne wooningen, maar niet tot de bijzonderheden van hun huislijk leeven, welks eenvoudigheid, armoede en onbefchaafdheid op te maaken was uit het bloote aanzien hunner verblijven. Dezelve ftonden dicht aan ftrand en beftonden enkeld uit een fchuinsch dak, zonder zijde - muuren, van blokken houts gemaakt en met gras en aarde bedekt. De vloer was almede met blokken belegd.

Aan

(1) COOK D. XI. bl. 320, 316.

Aan een der einden van het afdak is de ingang, een weinig binnenwaards de haard en dicht daarbij een kleen gat tot het uit-trekken van den rook (1).

De vrolijkheid en het vermaak zijn geen-zins vreemdelingen onder dit armoedige afdak. Men weet 'er van een eenpaarig gezang, waartoe men zich in twee rijen nederzet, terwijl zekere foort van trommel door eenen van het gezelschap wordt geslagen. De *Pantomime* zelve schijnt zich met dit *vocaal- en instrumentaal-concert* te vereenigen, wanneer men op eenen anderen let, die onder dit gezang duizenderleije koddige bewegingen met zijne handen en zijn lichaam maakt, en op de gebaarden der zangers zelve, waarmede zij hunne woorden begeleiden (2).

Behalven de *Cano*, voor een enkeld man geschikt, hebben zij ook booten, waarin verscheidene menschen tevens kunnen varen, en waarin zich zoo wel vrouwen, als mans, begeven (3).

Bij

(1) COOK D. XI. bl. 320.

(2) COOK D. XI. bl. 320.

(3) COOK D. XI. bl. 311, 315.

Bij beiden vond COOK eenen minzaam en eerlijken handel. Een weinig glazen koraalen was genoeg, om de inwooners van de vriendschap der Reizigers te verzekeren, en een enkeld teeken, van wel eenige spijs te begeeren, was overvloedig, om hun naar land te doen wederkeeren en van den eersten man, dien zij met visch ontmoeteden, denzelfven over te nemen en aan de vreemdelingen aan te bieden. Na deze eerste wederzijdsche vriendschap opende zich terstond een geregelde ruilhandel, over welken men zich wederzijds voldaan hield, daar men gedroogde en versche visch in zeer groote menigte ontving voor allerleijschitterende beuzelingen, bij welken de inwooners echter gaarne mesfen gevoegd zagen, daar zij zeer wel het nuttige ijzer wisten te verkiesen boven de ijdele cieraaden voor hunnen kinderlijken tooi. Ook de tabak was hun aangenaam (1).

In den ganschen handel, niet slechts aan boord van het *Europeesche* schip, maar zelfs op hunnen eigen bodem, betoonden zij de strengste eerlijkheid zoo wel, als de

in-

(1) COOK D. XI. bl. 311, 314, 315, 319.

innemendste beleefdheid. Men waagde niets, met dieper landwaards in te gaan, wyl men overal, waar men inboorlingen aantrof, vriendelijkheid ontmoetede bij de beide kunnen (1); noch met eenen koop te fluiten, die naderhand moest worden afgeleverd, schoon met denzelven den verkooper zijn gansche voorraad was afgekocht (2).

De onderlinge verkeering dezer menschen is vreedzaam, en, uit één voorbeeld te beoordeelen, schijnt tevens de huislijke betrekking van echtgenooten, ouders en kinderen teder geacht te mogen worden. De moeder draagt haar kleene kind in de kaproen van haar wambuis op den rug, terwijl zij haare bezigheden verricht: de vader zorgt voor de behoeften, waartoe de opgeschoten knaap ook zijnen arbeid leent (3). De tederheid eener vrouwe voor haaren blinden man, haare zorg, dat hij niet viel, haar medelijden, als hij struikelde, de aandacht, waarmede zij pooging deed, om
zijn

(1) COOK D. XI. bl. 321.

(2) COOK D. XI. bl. 316.

(3) ST. SAUVEUR.

zijn ongeluk te beduiden aan *Kaptein KING*, en de zorg, welke zij boven dien droeg voor den mismaaktsten kreupelen, dien *COOK* betuigde ooit te hebben gezien, zijn zoo veele teekenen van goedhartigheid, die deze nog weinig bekende menschen belangrijk maaken (1).

Hunne dankbaarheid eindelijk is niet min opmerklijk, dan de zonderlinge wijze, waarop zij dezelve uiten. *COOK* gaf aan een klein meisje van dat zelfde gezin, het welk zoo ongelukkig was door de blindheid van den man, en de kreupelheid, mischien, van den grootvader, eenige glazen koraalen. Over dit geschenk barstede de moeder in traanen uit, daarna de vader en toen de kreupele, waarna het kind zelf door luid gehuil in deze dankbaare vreugdetraanen deelde (2).

Meer is ons niet voorgekomen van deze kustbewooners. *SAUVEUR* voegt 'er bij: „ dat hun godsdienst dezelfde is, als die der Zuidzee-volkeren; en dat zij gelooven, dat hunne vrienden na hunnen dood

(1) *COOK* D. XI. bl. 314, 315.

(2) *COOK* D. XI. bl. 315.

J. Wuyver, delin.

L. Portman, delin.

BEWOONERS VAN DE NORTONS-BAAI.

de Zon moeten bidden, om hunne lijkē tot een nieuw leeven te verwarmen (1).”

De afbeelding van deze menschen en van den grond, welken zij bewoonen, is gevolgd naar de plaat, welke daar van bij COOK wordt gevonden (2).

(1) ST. SAUVEUR.

(2) COOK D. XI. bl. 320. pl. CXI.*

PRINS WILLEMS BAAI.

In Bloei maand van 1778 deed COOK deze plaats aan , en hield zich verzekerd , dat derzelve bewooners nimmer te vooren *Europeërs* hadden gezien , schoon zij *Europeeſche* waaren in handen hadden , welken hun alzo door middel der binnenlandſche volkeren moeten toegevoerd zijn van de Noord-oost-kust , alwaar de *Engelſchen* aan de *Hudſons-baai* hunne Factorijen hebben (1). PORTLOCK bezogt deze baai in Hooimaand van 1787 en bevestigde de berichten , door COOK gegeven van derzelve bewooners (2),
wel-

(1) COOK *Reize* D. XI. bl. 147 , 168.

(2) PORTLOCK en DIXON *Reis naar de Noord-west-kust van America* , bl. 104.

welken VAN COUVER nog vermeederde door de beschrijving der Reize, welke hij 'er in Bloei maand van 1794 gedaan had (1).

De nadering dezer baai vordert de uiterste omzichtigheid in den zeeman, wijl zij, ondanks alle haare armen, nauwlijks eene goede haven verschaft, uit hoofde der rotzen en ondiepten in tegenoverstelling van de ontzettende diepte bij haare inkomst en in derzelver nabijheid (2). De nauwkeurige kaart van COOK wijst haare ligging aan op 60° 40' Noorderbreedte en op 211° Oostlijke Lengte (3).

De luchtstreek werd door de drie Reizigers, schoon 'er in den zomer vertoevende, zeer nevelachtig en onstuimig bevonden. In het midden van Zomer maand wordt 'er de sneeuw eerst geheel ontdooid, waartoe aanhoudende regenbuijen moeten medewerken, schoon het weder reeds veel vroeger dikwijls schoon en aangenaam is, en de
plan-

(1) VAN COUVER *Voyage autour du monde*, T. III. p. 159.

(2) VAN COUVER T. III. p. 207.

(3) COOK D. XI. Kaart XXXVIII.**

planten en kruiden terftond uitspruiten, nadat de grond van sneeuw ontbloot is (1).

Aan de kust is het land laag, gedeeltlijk kaal, gedeeltlijk met hout bezet. Wel drie voeten dik bedekt de sneeuw den kaalen grond. In de bosfchen ligt zij minder zwaar: doch de toppen der verst gelegene bergen of rotzen fchijnen onder eene ondooibare sneeuw begraven (2). De nader gelegene heuvelen en bergen verwekken, al vroeger ontdooid zijnde, een zeer misleidend gezicht. Zij zelven zoo wel, als de vlakten, verrasfchen het oog met een aangenaam groen, het welk, van naderbij gezien, veroorzaakt wordt door veelvuldige moerasfen van den oneffen grond, die flechts eenige grove moschplanten, kort gras en overblijfsels van heesters voordbrengt, maar op veele plaatzen overdekt is met halfverrotte gewasfen, die zelfs in de helling der heuvelen het water ftaande houden, en alzoo, onder het misleidend voorkomen

(1) COOK D. XI. bl. 133. PORTL. bl. 107.
VAN COUV. T. III. p. 170.

(2) COOK D. XI. bl. 140, 141.

men van een welig groen, doorgaande moerassen verbergen, waarin men ter helft van het been toe wegzinkt. De grond der bosschen is even eens gesteld, terwijl voorts scherpe rotzen op zommige plaatsen doorsteken, en de eigenlijke aarde slechts eene dunne overdekking is van eenen steenachtigen grond (1).

Het ontbreekt deze kust niet aan water, daar een nabij gelegen beekjen genoegzaam was, om de vaten der Reizigers te vullen (2).

Het veelvuldige gebruik van koper, en de overvloed, waarin het aangeboden werd, deden het zelve houden voor eene grondeigene ertsstof, gelijk het die is van verscheidene strecken in het *noorden* van *America* (3).

De gewassen zijn niet veelvuldig op dezen barren grond. Dennen-boomen groeijen 'er zwaar genoeg; het elzenhout en de hazelaar blijven 'er zeer dun; de pijnboom van *Canada* gaat 'er beter op. Blaauwbesfen, aardbezieën, flamboozen, roode en

zwart-

(1) VAN COUVER T. III. p. 208.

(2) COOK D. XI. bl. 140.

(3) COOK D. XI. bl. 167, 169. HEARNE *Reize*, D. I. bl. 201.

zwarte aalbesfen en vlierbesfen zijn de vruchten. Waterkers, wilde sellerij, patig, taskruid, dulle kervel en wilde erwten en wilde uijen zijn de groenten, dien men 'er herkend heeft. In Hooimaand echter zag PORTLOCK nog geene der vruchten rijp (1).

De kennis der viervoetige dieren is eeniglijk verkreegen uit de vellen, dien de inwooners dragen of veilen. Zij zijn die van robben, vosfen, losfen, boschmarters, harmelijnen, *raakoons*, zeeötters, witte beeren, wolfsbeeren. Ook meende men, het vel van den zeebeer te herkennen, en zag men een ontzettend aantal van vellen van een klein en fraai dier, tusfchen de muis en den eekhoorn eene middenfoort uitmaakende, en de *sifsel* of *suslik* genoemd (2).

De witkoppige arend, de waterraaf, de ijsvogel en het bloemzuigertjen of de *Colibri*, de ganzen, kleene eenden, zwarte zee-eksters met roode fnavels, berkhoenders, snippen en plevieren maaken de voornaamfte gevederde bevolking uit van deze baai (3).

Aan

(1) COOK D. XI. bl. 167. PORTL. bl. 107.

(2) COOK D. XI. bl. 162—164.

(3) COOK D. XI. bl. 164—166.

Aan visch heeft dezelve eene onverwachte schraalheid. Men zag zich niet veel anders dan heilbot aangeboden. De klippen zelve waren schier geheel zonder schaaldieren, uitgezonderd eene roode krab met zeer groote doornen (1).

Maar weinige menschen gaan hier de middelmaatige grootte te boven, veele blijven 'er beneden, en mag alzoo dit volk kort van gestalte worden genoemd. Hetzelve is echter vierkant en in een gedrongen, breed van schouderen en van borst, dik en kort van hals, en over het geheel groot van hoofd, breed en plat van aangezicht (2).

Hunne huid heeft eene bruinachtige of zwartachtige tint: echter is dezelve blanker, dan van de zuidlijker *Indianen*. Der vrouwen en der kinderen kleur wordt zelfs wit genoemd, ook heeft men vrouwen gezien met bloozende wangen (3).

Hun gelaat is bol en rond, het welk hunne oogen kleiner doet voorkomen, dan
zij

(1) COOK D. XI. bl. 166, 167.

(2) COOK D. XI. bl. 148. PORTL. bl. 104.

(3) COOK D. XI. bl. 149. PORTL. bl. 104.

zij wel zijn, en hunne neuzen een weinig doet wegzinken, schoon zij volle ronde punten hebben, die zelfs een weinig omgeboogen zijn (1). Hunne oogen zijn donker maar leevendig, hunne tanden breed, wit en gelijk. Zij hebben zwart, dik, sluk en sterk haar, maar weinig of geen baard, door eigene schuld alleen, wijl zij borstelige knevels houden, en de oude mannen, die den baard laten wasfen, groote, dikke, maar recht nederhangende, baarden dragen (2).

Hoe overeenkomstig in nationaale gelaatstrekken, is 'er ook bij hun eene aanmerkelijke verscheidenheid van wezens-trekken. Weinigen kunnen gezegd worden schoon van gelaat te zijn: meest allen hebben zij echter een groot deel leevendigheid, goedaardigheid en oprechtheid van gelaat, die den somberen en ingetrokken ernst van zommigen zoo veel te meer doet in het oog vallen. Eenige vrouwen hebben behaaglijke aangezichten en meest allen zijn zij duidelijk genoeg van de mans
te

(1) COOK D. XI. bl. 148. PORTL. bl. 104.

(2) COOK D. XI. bl. 148. PORTL. bl. 104.

te onderscheiden door de tedere trekken van haar gelaat, vooral die van jeugdigen en middelbaaren ouderdom (1).

De volkrijkheid dezer baai schijnt niet zeer groot te zijn. VAN COUVER stelt dezelve op tweehonderd en tagtig menschen; COOK had niet meer dan honderd inwoners aan zijn boord gehad, schoon de vreedzaame handel, bij de volflagene vreemdheid, de *Europeërs* moesten doen denken, dat zich het gantsche volk verzameld had. Andere Reizigers, MEARES vooral, hebben veel hooger opgegeven van de bevolking en daar door de *Russische* overheersching dezer kust verdacht gemaakt van zeer veel bloeds te hebben doen stroomen: maar deze opgave schijnt met de daad vergroot te zijn geweest, gelijk ook PORTLOCK reeds geschreeven had, dat, naar alle vermoeden, de inwoners, van *Prins Willems baai* af tot *Koning Georges baai* toe, op verre na zoo talrijk niet zouden zijn, als men eerst had gedacht (2).

De

(1) COOK D. XI. bl. 148, 149. PORTL. bl. 104.

(2) VAN COUV. T. III. p. 159, 209, 210. PORTL. bl. 106.

De gezondheid der inwooners ſchijnt veel te lijden aan uitwendige ongemakken. Veelen zag men met gezwollene beenen en zweeren. Deze kwaalen meende men inzonderheid aan ſcheurbuik te moeten toefchrijven. Voor de kromme en ſcheeve beenen van zeer veele mans vond men eene gereede reden in hunne wijze van zitten in de *Canoos* (1).

De gewoone kleeding deezer menſchen, welke voor mans, vrouwen en kinders niet verſchilt, beſtaat in eene foort van digt wambuis, met lange mouwen en een rond gat, om 'er het hoofd door te ſteken. Deſelfs lengte reikt gemeenlijk tot de enkels: zomtjids komt het niet over de knieën. Deze kleederen zijn gemaakt van de vellen van verſchillende dieren, meetal van den zeeötter, graauwen vos, *rakoon* en boſchmarter, ook wel van robbevellen, welke allen gemeenlijk met de ruige zijde buitenwaards worden gedragen. Zommigen dragen deze kleeding van vogelvellen, waarop alleen het dons is gebleeven, en welken zij op andere zelfſtandigheden vastlijmen.

(1) PORTL. bl. 104, 108.

men. Ook ontmoetede men een of twee wolle kleederen. De naaden, waarmede de vellen zijn aaneengezet, zijn vercierd met kwasten of franjens van dunne riemen van dezelfde vellen gefneeden. Zommige kleederen zijn voorzien van eene kaproen, welke bij slecht weder dient tot dekzel van het hoofd. Voor den regen draagt men een overkleed, zoo kunstiglijk gemaakt van de darmen van groote dieren, dat het zelve de dunheid en doorschijnendheid schier van ons goudvlies heeft. Met dit overkleed gaan zij vooral in zee, wanneer zij het zelve zoo digt fluiten om de handen, om den hals en om den middel, dat zij met het bovenlijf volstrekt ongenaakbaar zijn voor het water, terwijl de *Cano* zelve, hun om den middel vastgemaakt, geheel het onderlijf volkomen waterdigt besluit (1).

Over het algemeen gaan zij met de beenen en voeten bloot. Zomtijds dragen zij eene foort van kouzen of laerzen, van vellen gemaakt, die tot de helft der dijen
rei-

(1) COOK D. XI. bl. 149, 150. PORTL. bl. 105.

reiken. Zorgvuldiger bedekken zij hunne handen met wanten van de vellen van beerenpooten. Het hoofd dekken zij zomtjids met eenen hoed van stroo, in den vorm van een geknotten kegel, fraai geschilderd en met koraalen vercierd. Deze hoed is ook wel eens van hout en gelijk dan meer naar den kop van eene robbe (1).

Niet minder, dan de *Europeërs*, op ijdelen pronk gesteld, maakt de tooi een belangrijk voorwerp hunner opmerkzaamheid uit, en, hoe belagchelijk dezelve aan onzen smaak mag voorkomen, zal echter niemand van onze zorgvuldigste dienaars of dienaarsfen der eigenzinnigste *mode* het van deze menschen waanen te winnen in pijnlijke en lastige offers, welken zij voor hunnen smaak gereed hebben.

De mannen dragen het haar om den hals en op het voorhoofd kort afgesneeden: de vrouwen laten het zelve lang groeijen, en binden meestal eenen enkelen lok boven op den kruin op. Zommigen binden het in den nek te zamen vast. Deze eenvoudigheid van kapzel doet zoo veel meer de pracht
uit-

(1) COOK D. XI. bl. 150, 151.

uitkomen der oorvercierzelen, waarin zij het van alle volkeren winnen. Elk oor is, bij mans en vrouwen beiden, doorboord of liever doorzeefd met verscheidene gaten, rondom den rand en aan de lel vooral, waaraan zij gansche boschjens glaaze korallen hangen. Ook het middenshot van den neus wordt bij hun dienstbaar aan de pronk. Dwars door het zelve steekt dikwijls een paar slagpennen van fraai gekleurde kleene vogels, of een ander kunstvercierzel van eene schulpachtige koraalsoort op een stijf gedraaid touw genaaid, door welk cieraad echter alle deftigheid van hun gelaat in onwederhoudbaare belagchelijkheid voor het oog der Reizigers verkeert. Zommigen van beide kunnen voegen hierbij nog een ander cierzel, in eene doorrijging of doorsnijding van den onderlip bestaande, evenwijdig met den mond. Deze pijnlijke kunstbewerking geschiedt reeds in de kindsheid en neemt door zamentrekking van de wond de gedaante aan van eenen tweeden mond, die zoo veel te misleender wordt, daar zij niet zelden de tong door dezen kunstmond uitsteken. Door middel van kleen gesneeden schulpen of

beenderen regelen zij zelfs eenige tanden in deze opening, die echter, even als de gaten, waarmede bij veelen de onderlip slechts doorreegen is, meer dienen om het koraalcieraad te dragen, dan wel om wezenlijk de vertooning van eenen dubbelen mond te maaken. Door de gaten worden pennen gestoken, vervaardigd van schulpen, wier knoppen van boven al mede eene dubbele rij tanden vertoonen, terwijl zij van onderen van oogen zijn voorzien, om'er allerlei cieraad aan te hangen (1). Alzoo is de lip, de thron der liefde elders, alhier de zetel van de pronk, die zich zoo volstrekt ter dezer plaatze van het menschelijk gelaat doet gelden, dat men eenmaal eenen man met twee spijkers door zijnen onderlip zag pronken, terwijl een ander zich alle geweld aandeed, om toch eenen koperen knoop op dien zetel van den opschik te doen praalen (2).

Afstekend is al dit veelkleurige vercierzel bij de kunstkleur, waarmede de zonderlin-

(1) COOK D. XI. bl. 151—153. PORTL. Dl. 105.

(2) COOK D. XI. bl. 153, 154.

linge smaak voor het schoone alhier een goed gedeelte dekt van het aangezicht. Het gelaat is nu eens gedeeltlijk helder rood, of zwart en zomtjids blaauw of loodkleurig bij de mans beschilderd: de vrouwen, ongaarne toegevende in alles, wat men bevallig acht, voegen bij het zwart, waarmede zij het blanke haarer huid kunstig doen afsteken, nog de eigenlijke huidbeprikking, welke aan haare kin het misfelijke voorkomen geeft van eenen baard en op het voorhoofd eene valsche vlecht of kol vertoont (1). Zoo heerscht en speelt de pronkzucht en de valsche smaak in deze onherbergzaame oorden, waar men aan de kinderachtigheid van het verstand dit kinderspel zoo gaarne zou vergunnen, wanneer het zelve maar niet zoo zeer ter ontciering en verminking strekte van het pronkstuk der Natuur, het welk nooit schooner is, dan wanneer het eenvoudig in zijne eigene evenredigheden en bevalligen omtrek voorkomt.

Armringen van schulpkoraalen en ook van *Europeesche* koraalen, uit welken zij de

(1) COOK D. XI. bl. 154.

de lichtblauwe boven alle andere kleuren verkiezen (1), voltooijen den natuurlijken opschik dezer menschen, die echter reeds aanmerkelijk verminderd werd bevonden door VAN COUVER, bij wiens komst zij slechts klederen droegen van vogelhuiden of zeer gemeene vellen, terwijl de *Rusfen* zorgden, dat zij van alle de betere vellen van zeeotters, marters, harmelijnen en andere viervoetige dieren voor hunnen eigen uivoer meester werden (2).

Geduurende den zomer leiden deze menschen een zwervend leeven. Het dak, waaronder zij als dan bij nacht of kwaad weder schuilen, is of hunne *Cano* of eene loots van opgeslagene paalen met boombast overdekt. Voor den winter zelve zijn hunne woningen flegt gemaakt en ongerijflijk, zijnde nimmer meer dan van vier tot zes voeten hoog, omtrend tien voeten lang en agt breed, getimmerd van dikke planken, wier reeten met drooge mosch zijn toegestopt. Door de boomen te splejten met houten of steenen wiggen, weten zij zich echter planken

te

(1) COOK D. XI. bl. 153.

(2) VAN COUVER T. III. p. 160.

te vervaardigen van vijfentwintig voeten lang. In deze hutten wonen zij opgeengepakt (1), het welk weinig bevorderlijk kan zijn voor de reinheid, die anders bij hunnen opschik en ook op hun lijf voorkomt, voor zoo verre het zelve niet beölied of geschilderd is (2), schoon hunne pelzen vol zijn van ongedierte, over wier overlast zij zich met eigene tanden wreeken (3).

Hunne vaartuigen of *Canoos* zijn van tweederleije foort, de eene groot en open, de andere kleen en bedekt. In eene van de eerste foort telde men eens twintig vrouwen met éénen man, behalven de kinderen. De voorsteven van dit vaartuig had de gedaante van eenen walvischkop; het geraante bestond uit dunne stukken hout, van buiten met robbevellen of vellen van andere dieren overtrokken. De kleene *Canoos* zijn gedeeltlijk voor één, gedeeltlijk voor twee mannen, geschikt. Zij zijn zeer smal en lang, met robbevel of ook met darmen overtogen, en van boven
ge-

(1) PORTL. bl. 108, 109.

(2) COOK D. XI. bl. 160.

(3) PORTL. bl. 105.

geheel bedekt, behalven met een of twee ronde gaten, waarin den man of mannen zich nederzetten op den bodem (1).

Uit hun huisraad heeft men ronde en eironde platte houten schotels gezien, en bolrond geboogene houten doozen met riemen vast gemaakt en met kleene houten pennen aan den bodem gehecht. Men vond ook kleener houten nappen van sierlijker gedaante, zomtjids van eene hoornachtige zelfstandigheid vervaardigd en alsdan zeer net besneden. Voords hebben zij veelerleije kleene vierkante zakken van darmen en fraaije netjens met zeer kleene roode vederen doorweeven, waarin zij hunne bundels koord, van zeer fijne zenuwen gevlochten, bewaaren, benevens allerlei soort van veelkleurige mandjens, zoo digt gewerkt, dat zommigen waterdigt bevonden zijn, en, behalven eenige houten modellen van hunne *Canoos*, nog eene groote menigte kleene beeldjens van vier of vijf duimen lang. Dezelfen zijn van hout of opgestopt, met een stukjen bont bedekt en met stukken van kleene slagpennen versierd,

(1) COOK D. XI. bl. 154, 155.

cierd, ja zelfs met haar, op het hoofd vastgemaakt, zijnde het raadzelachtig gebleeven, of dezelve slechts speelgoed zijn voor hunne kinders, dan wel voorwerpen van hunnen eerbied voor Hoogere wezens, of van hun aandenken aan afgestorvene vrienden (1).

Alle deze gewrochten hunner handen hebben eene uitstekende maat van netheid en keurigheid, en dragen bovendien zoo veele blijken van schranderheid en behendigheid, dat hun geest niets schijnt te lijden bij de luchtfreek, die anders alhier het kenmerk der bekrompenheid op het overige gelaat der natuur heeft gedrukt (2).

De verwondering over hunne handwerken neemt toe bij de opmerking der armoedigheid van hun gereedschap, het welk eeniglijk in steenen bijlen en scherpgepunte ijzeren mesfen bestaat, waar van zij de laatste echter in allerlei standen weten te plaatzen, om 'er het veelvuldigst gebruik van te kunnen maaken (3).

Hun

(1) COOK D. XI. bl. 156, 157.

(2) COOK D. XI. bl. 159. VAN COUV. T. III. p. 159.

(3) COOK D. XI. bl. 158.

Hun oorlogstuig bestaat uit spiezen van zestien of agttien voeten lang, met een ijzeren punt, en uit boogen en pijlen en lange mesfen, welken zij allen met ongemeene behendigheid weten te gebruiken (1). Ter verdediging dragen zij, wanneer het op een vechten gaat, eene soort van malieën-kolder, van dunne latten gemaakt, die met zenuwen bij elkander zijn gebonden, het geen denzelven geheel buigzaam houdt, schoon zoo dicht, dat 'er geen pijl of werpschicht door kan. Deze kolder dekt alleen het lijf en kan niet onvoegzaam bij een vrouwen keurslijf van vroegeren tijd worden vergeleeken (2).

Hun vischgereedschap zijn angels van hout, met lijnen van eene kleene soort van klipkruid vervaardigd, die lang en sterk genoeg zijn, wanneer zij slechts uit de war en behoorlijk vochtig worden gehouden. Met deze angels en lijnen vangen zij heilbot en kabbeljaauw. Zalm vangen zij agter dammen of met hunne spiezen en den haring met kleene netten. Zeeötters en

an-

(1) PORTL. bl. 109.

(2) COOK D. XI. bl. 164.

andere tweeflachtige dieren dooden zij met harpoenen van been gemaakt met twee of meer weerhaaken aan een ftok van zes of agt voeten lang, waar aan een vel of groote blaas, wel opgeblaazen, is vastgemaakt, om voor een dobber of boei te dienen. Ook gebruiken zij wel fchichten van drie of vier voeten lang, welken zij met een houten werktuig, ter lengte van eenen voet, zeer snel weten te werpen (1).

Het voedzel dezer menschen beftaat uit allerlei foorten van visch en vleesch; ook gebruiken zij de groenten, welken het land oplevert, en daarbij den buitenften bast van den pijnboom, die hun een uitstekend middel is tegen het fcheurbuik, waaraan zij zoo veel lijden en het welk met den zomer fchijnt te verminderen. Zekere foort van varenwortel ftrekt hun mede tot fpijs. Bij gebrek aan zout moet hun de zon behulpzaam zijn tot hunnen wintervoorraad, die meestal uit gedroogden visch beftaat. Den verfchen visch eten zij in het gemeen gebraden aan fpeeten van hout; het vleesch bereiden zij doorgaands in

(1) PORTL. bl. 109.

in mandjens of houten vaten met 'er gloeiende steenen op te leggen, tot dat het zelve gaar genoeg is (1).

Hoe gebrekig hunne kookkunst zij, echter weten zij zich hunne spijs met verwonderlijke vaardigheid toe te bereiden, en hoe eenvoudig voords hun disch moge wezen, nogthands houden zij dien geregeld en rein, zorgende steeds, om al hunne spijs nauwkeurig schoon te maaken, en dezelve met kleene mesfen in gemaatigde beetten te snijden, alvoorens zij 'er hun genoeg van eten, het geen zij overigens hartlijk genoeg doen. Hun drank schijnt eeniglijk water te zijn, doch onder de gedaante van sneeuw, die zij bij gansche mondvollen opflokken, en in houte vaten op zee met zich voeren (2).

Zindelijkheid en netheid, zoo zeldzaam eigen aan woeste volkeren, zijn bijzondere eigenschappen van deze kustbewooners. Wij spraken daar van reeds bij hunne kleding, maar meer valt dit in het oog bij hun-

(1) PORTL. bl. 108. COOK D. XI. bl. 159.

(2) PORTL. bl. 108. COOK C. XI, bl. 159, 160.

hunne spijsbereiding , bij hun huisraad en bij hunne vaartuigen , waarin men nooit iet ongeregelds of onreins vond (1).

Bij dit welstandige , het welk de beschaafdheid tot den rang der huislijke deugden verheft , voegt de bewooner dezer strecken eene algemeene geschiktheid van aard , die den lof der Reizigers heeft weggedragen (2). Een stok van drie voeten lang , met groote vederen of vleugelen van vogelen 'er aangebonden , is het teeken zijner vredelievendheid (3) , waarmede hij de vreemdelingen voorkomt , onder wien hij zich daarna begeeft met een vertrouwen op wederkeerige vriendschap , het welk den schijn heeft van stoutheid en vrijpostigheid (4). In den handel is hij voorkomende. Grof ijzer blijft de hoofdzaak , welke hij zoekt , en waarvoor hij zijne ruilgoederen gereedlijk aanbiedt (5).

Hun handel met vreemden , hun gedrag
zelfs

(1) COOK D. XI. bl. 160.

(2) VAN COUVER T. III. p. 160. PORTL. bl. 106.

(3) COOK D. XI. bl. 134.

(4) COOK D. XI. bl. 141.

(5) COOK D. XI. bl. 135. VAN COUV. T. III. p. 159.

zelfs onderling, heeft echter één euvel, vrij algemeen aan alle de kustbewooners dezer strecken eigen, even als aan de meeste eilanders, welken wij reeds beschreeven hebben. Het zelve is dieverij, waarover zich niemand hunner schaamt. Meermaalen zag men, dat zij elkanderen iet ontvreemdden, en, ontdekt wordende, het gestolene wedergaven met eenen glimlach, als ware 'er niet kwaads bedreeven, zoo dat zelfs de behendige dief onder hun voor een gaauwe gast schein door te gaan, terwyl de broddelaar alleen in eenige verachting was. Men kon 'er echter den dief van beroep gemeenlijk onderkennen aan zijn gansch en al beklad gezicht. De opmerking op deszelfs bonte tronie gaf hem de gelegenheid, om zijnen slag te doen, welken hij ook zeker waarnam, wanneer zijne hand slechts uit den mouw kwam. Het kleed strekte hier reeds ter verbergung van het gestolene, terwijl de naauwkeurigste oplettendheid op de handen der kennelijkste dieven niet genoegzaam was, om vrij te komen van hunne handgreepen (1). COOK zag hun eenmaal

eene

(1) PORTL. bl. 105, 106.

eene floep van onder het geschut van zijn schip weghaalen, in het aanzien van meer dan honderd mannen aan zijn boord, en besloot daar uit tevens, dat hun toen de aard van het schietgeweer geheel onbekend moet geweest zijn (1).

Behalven deze eigenlijke vlek in hun karakter, is het zelve anders alzins beminlijk voorgekomen. Zij zijn de tederhartigste echtgenooten en vaders, maar tevens naarijverige mans, die den vreemdelingen geene de minste onbescheidene vrijheden jegens hunne vrouwen veroorloven (2).

Van de Godsdienstige begrippen dezer menschen hebben ons de Reizigers als nog onkundig gelaten. De moeilijkheid van derzelve taal, min bij gebrek van duidelijkheid in uitspraak, dan uit hoofde van de gelijkkluidendheid van veelen hunner woorden, of ten minsten van derzelve gebruik in veelerleijen zin, mag daar van de oorzaak heeten. Slechts vijf en vijftig woorden telt men op de beide lijsten, welken COOK en

(1) COOK D. XI. bl. 136, 137, 138.

(2) PORTL. bl. 105.

en PORTLOCK uit hunnen mond hebben aangeteekend (1).

Van derzelver plegtigheden merkte men eeniglijk op, dat de vrouwen rouw dragen over haare bloedverwanten, door zich het haar af te snijden, het welk zij anders gaarne laten groeijen (2).

Eene grafplaats, door VAN COUVER bezocht, gaf hem grond, om te denken, dat 'er de lijken verbrand en derzelver asch en beenderen zorgvuldig vergaderd worden. Onder eenen opgeworpen heuvel vond hij eenen kuil van vijf voeten lang, eenen voet diep en vier voeten breed. Op den grond lag een vloer van kleene planken en omtrend in het midden lagen twee stukken houts van negen duimen dik, omtrend eenen voet van elkanderen af. Tusschen dezelve vond men het overschot liggen van een lijk, het welk zorgvuldig gewikkeld was in de huid van eene zeekoe en te zamen gebonden met riemen van het zelfde leder, bestaande eeniglijk uit asch en verkalkte beenderen. Dit overschot was voords overdekt door eene andere plank, waar-

(1) PORTL. bl. 109. COOK D. XI. bl. 160.

(2) PORTL. bl. 108.

waarop steenen en mosch geworpen waren, terwijl eenige roeiriemen den grafheuvel eierden (1).

Weleer schijnen de bewooners dezer kust verdeeld geweest te zijn in stammen, die onderling hunnen krijg voerden, en waarvan de zwakken onderdrukt werden door de sterken (2): thands hebben 'er zich de *Rusfen* gevestigd, zonder dat zich het *Rusfische* Bewind zelf nog zeer schijnt te laten gelegen zijn aan deze vestiging. Omtrend vierhonderd *Rusfen* waren in 1794 verspreid langs deze kust tot aan *Oonolaska* toe, die zich met geenen landbouw hoe genaamd ophielden, maar eeniglijk toelegden, om zich de pelterijen te doen toevoeren door de inwooners, dien zij in hunnen dienst hadden genomen. Zij leefden in de volkomenste vertrouwelikheden met de inwooners, en scheenen den weg gevonden te hebben tot derzelve bestendige genegenheid, na hun eenmaal te hebben vermeesterd.

Het verblijf onder eene zoo barre luchtstreek is den noordlijken *Rusfen* geenzins

on-

(1) VAN COUVER T. III. p. 193, 194.

(2) PORTL. bl. 106.

ongewoon; hunne leefwijze zelve nadert eenigzins tot die van deze kustbewooners; zij deelen hun eenige kundigheden mede, die voorzeker geen oogverblindend licht zullen verspreiden, maar zoo veel te wel- daadiger voor dezen eersten staat van beschaaving mogen geacht worden, en zij ontvangen daar voor pelterijen, den inboorlingen weinig waardig, zoo lang 'er overvloed van is, maar belangrijk voor den handel van *Rusland* op de noordlijke deelen van *China* (1).

De afbeelding van deze kustbewooners is getrouw overgenomen naar de voorstelling van den man en vrouw bij COOK (2), met zorgvuldige opmerking van alle verdere bijzonderheden, welken de beschrijving wegens landschap, lucht, verblijf en kleding heeft opgegeven. Terwijl de man zijne vrouw en kind, voor den ingang zijner hut of hol gezeten, verlaat, om ter jacht te gaan, schijnt de moeder door het ratel- tuig, het welk zij in de hand houdt, het
knaap-

(1) VAN COUVER T. III. p. 211—214.

(2) COOK D. XI. bl. 148, 149. Pl. CIV**
en CV**.

Van der

L. Portman, sculp.

BEWOONERS VAN DE PRINS WILLEMS-BAAI.

knaapjen te willen aftrekken van den vader, op dat het zich niet bedroeve bij deszelfs vertrek. Het geen zij daartoe bezigt, wordt bij COOK een *ratelbal* genoemd, en bestaat uit twee of drie in een gestoken en om eenen asch of spil vastgemaakte hoepels, met gedroogde schulpen behangen, die, geschud zijnde, een zeer luid gedruisch maakt (1). Aan haaren voet staat een houten bak met die kleene beeldjens, waar van het twijfelachtig is gebleeven, of zij ten poppenspel voor kinders, dan ten bijgeloovigen gebruike voor ouders dienen, en die alzoo hier niet oneigen geplaatst werden, het zij dan, om het goed geluk der voorgenomene jagt te bevorderen, het zij, om het kind bezig te houden, wanneer het geratel zou verveelen.

(1) COOK D. XI. bl. 157.

HAVEN DER FRANSCHEN.

In Hooimaand van den jaare 1786 vond LA PEROUSE deze haven aan de Noordwestkust van *America*, welke hij zich verzekerd hield, dat nog door geenen *Euro-peefchen* zeeman was aangedaan, en aan welke hij alzoo de vrijheid nam den naam te geven, dien zij aan het hoofd van deze beschrijving draagt (1). DIXON en PORTLOCK, die den *Franschen* Zeereiziger telkens voorbij zeilden of volgden, zonder hem ergens aan te treffen, kwamen in Oogstmaand des volgenden jaars eerst in deze zelfde haven, en verbeeldden zich, haare eerste ontdekkers te zijn,

(1) *Voyage de LA PEROUSE* T. II. p. 167—169.

zijn, waarom zij haar den naam van *Portlocks-baai* toevoegden (1). Bij de *Engelsche* Zeereizigers schijnt de laatste naam in gebruik te blijven (2): op de *Fransche* waereldkaart van BRION (3) hebben wij den eersten ontmoet, en daar de dagteekening der wederzijdsche Reizigers volkomen beslisschend is voor de vroegere ontdekking van LA PEROUSE (4), hebben wij gemeend, van die beide naamen het bovenstaand opschrift te moeten kiezen.

De ligging van deze baai of haven is op $58^{\circ} 37'$ Noorderbreedte en op $139^{\circ} 50'$ Westlengte, zijnde omtrend honderd mijlen van *Prins Willems baai* en tweehonderd en tagtig mijlen van *Nootka* verwijderd (5).

De baai zelf is eene der zeldzaamste gele-

(1) *Reis naar de Noordwestkust van America*, door PORTLOCK en DIXON, bl. 135.

(2) VAN COUVER *Voyage autour du monde*, T. III. p. 283.

(3) Bij J. ALLART vertaald uitgegeven in 1802.

(4) LA PEROUSE T. III. p. 168. *Note du redact.*

(5) LA PEROUSE T. II. p. 167. Bij PORTLOCK bl. 135. en VAN COUV. T. III. p. 283. wordt de Breedte op $57^{\circ} 44'$ gesteld.

legenheden van den aardbol. Om 'er een denkbeeld van te vormen, stelde men zich eene waterkom voor van onpeilbaare diepte in het midden, door spitze bergen omringd van ontzettende hoogte, met sneeuw bedekt en zonder eenig kruid of loof. Dit diepe water heeft eene stilte, welke zich door den adem des winds niet laat ontrusten, maar eeniglijk beroerd wordt door den val van ontzaglijke ijsklompen, die dikwijls van vijf verschillende ijsbergen nederstorten met een geraas, het welk veelvuldige maalen wordt wedergekaatst door het omringend gebergte. De lucht zelf is 'er zelden in hevige beweging en de stilte is 'er doorgaands zoo groot en diep, dat de stem van eenen mensch een half uur ver gehoord wordt, even als het geschreeuw van eenige zeevogels, die haare eijers leggen in de spleeten der rotzen. Men hield en onderzocht deze baai als den boezem van groote rivieren, door welken men van deze zijde gemakkelijk zou kunnen doordringen tot in de binnenlanden van *America*: maar men vond zich bedrogen door eene hersenschem, en de gansche kust langs de baai rondvarende, had men in weinige uren reeds

reeds dezen geheelen togt door het binnenland van *America* volbragt (1).

De luchtstreek dezer baai is veel zachter, dan die van *Hudsons-baai* op gelijke breedte aan de *Noordoostkust* (2), en agter den sneeuw- en ijs-gordel, die haar omgeeft, rijzen laagere bergen van den tweeden rang, agt of negenhonderd *voisen* hoog, bedekt met pijnboomen en als met een groen kleed omhangen, slechts hier en daar met eenige sneeuw op den kruin. Men vond deze bergen niet wel beklimbaar tot op den top, ook had men geene gelegenheid, om door te dringen tot derzelver ingewanden, maar men merkte uit het geen men in de valleijen vond, dat men 'er veilig naar oker, koperachtigen bergsteen, breekbaaren, maar zeer grooten en doorschijnende granaatsteen, krijstallen, granit, kwarts en andere delfstoffen zou kunnen zoeken, en zelfs hier en daar ijzer- en koperertz zou moeten vinden, schoon men noch het eene noch andere bij de inwooners

(1) LA PEROUSE T. II. p. 180, 181.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 210.

ners bespeurde (1). Tusschen de rotzen vond men verscheide versteeningen en wel op ontzaglijke hoogten boven de oppervlakte der zee, waaronder men ook schulpen zag, wier wedergade men vruchteloos zocht aan het strand (2).

De gewassen op dezen bodem overtreffen de verwachting van deszelfs noordlijke ligging. De pijnboomen zijn 'er van eene verbaazende zwaarte. De dennen heeft men 'er gemeten van vijf voeten middellijns en meer dan honderd en veertig voeten hoogte (3). Het gansche plantenrijk is 'er ook in volle kracht geduurende drie of vier maanden van het jaar. Sellerij, zuuring, boonen, duizendblad en cichorij, angelieren, gouden knoopjens en violieren, herkende men terstond onder de groenten en onder de bloemen, terwijl men zich genoodigd vond op een menigte van aalbesen, flamboozen en aardbeziën, in het wild groeiende onder onmetelijke boschen

van

(1) LA PEROUSE T. II. p. 215.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 213.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 204. PORTL.
bl. 140.

van onderscheidene populieren, wilgen en andere boomen, allen aan *Europa* gemeenzaam, tusfchen welken de pijnboomen uitfteken, die masten kunnen leveren voor de grootste fchepen (1).

Van het dierenrijk heeft men de huiden herkend van den eland, den beer, de vos, de los, den marter, het harmelijn en eekhoorntjen, den bever, het mormeldier, den zeeötter en de zeekoe, terwijl men 'er den hond als den huisvriend der menschen heeft aangetroffen (2).

De meerlen en nachtegaalen zingen 'er verruklijk in het digtbewasfen loof. De arend met witten kop en de kraai van de grootste foort doorklieven 'er de lucht. De zwaluw nestelt 'er tegen de rotzen. De cormorans, eenden en duikers bevolken 'er de oppervlakte des waters (3).

De kleene rivieren, die zich ontlasten in deze baai, zijn vol van forellen en zalmen, terwijl het de baai zelve zoo weinig aan visch ontbreekt, dat de zegen vijfen-

twin-

(1) LA PEROUSE T. II. p. 210, 211.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 122, 176, 177.
213.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 214.

twintig mannen zou gevorderd hebben om op de wal te worden getrokken; ook heeft de gansche kust een menigte van mosfelbanken (1).

Geene kwaadaardige insecten, venijnige slangen (2), of vergiftig kruid, behalven de dulle kervel alleen (3), maaken het verblijf lastig of gevaarlijk ter dezer plaatze, welke LA PEROUSE in schilderachtigheid en grootschheid heeft durven vergelijken met de *Alpen* en *Pyreneën* van *Europa* (4).

De menschen, die deze kust bewoonen, welke dan toch, even als de *Alpen* en *Pyreneën*, schriklijk schoon mag heeten, beandwoordden in het oog van LA PEROUSE alzins aan het woeste des verblijfs, het welk hun de Natuur aanwees (5). Vijf voeten en drie duimen beyat echter derzelve gemiddelde lengte (6), die alzoo middenmatig is en daarom weinig verschil-

(1) LA PEROUSE T. II. p. 212, 213.

(2) ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. II. p. 56.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 211.

(4) LA PEROUSE T. II. p. 214.

(5) LA PEROUSE T. II. p. 215, 216.

(6) ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. IV. p. 76.

schillende voorkwam van de *Europeesche* in het algemeen (1). Wat hun eigenlijk gestel van ligchaam aangaat, werden zij zoo zwak bevonden, dat de lichtste *Fransche* matroos den sterksten hunner met weinig moeite zou op den grond geworpen hebben. Veelen hunner hadden gezwollene beenen, het welk aan scheurbuik deed denken, schoon het tandvleesch gaaf bevonden werd. Ook scheenen zij over het geheel geen en hoogen ouderdom te bereiken, het welk mischien mogt worden toegeschreeven aan het geringe ontzag voor dien leeftijd, die zich bij de vrouwen zoo wel, als bij de mans, met denzelfden arbeid der jeugdige jaaren bezwaard zag, wyl men toch eene vrouw ontmoetede, die wel tagtig jaaren schein bereikt te hebben (2).

Bij veelen was het gelaat niet weinig geschonden door de kinderziekte, die aan deze kust, eenige jaaren voor de komst van PORTLOCK, moet geheerscht hebben
en

(1) LA PEROUSE T. II. p. 229. PORTL. bl. 139.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 230. PORTL. bl. 122.

en wel aan de westzijde van deze baai. Een der oudste mannen, dien hij 'er ontmoetede, en een meisje van veertien of vijftien jaaren, welk deze bij zich had, waren zeer zwaar geschonden. De oude man gaf zich veel moeite, om de smarten uitdrukkende, dien hem de ziekte had doen lijden. Hij gaf ook te kennen, dat veelen zijner landgenooten door dezelve waren weggesleept, en dat hij zelf tien kinders daaraan had verlooren. Daar men nu aan geen der kinders beneden de tien of twaalf jaaren eenig spoor van pokken bespeurde, en daar men weet dat de *Spanjaarden* in den jaare 1775 tot op drieëndertig mijlen ten westen van deze baai de kust hebben aangedaan, wordt het hoogstwaarschijnlijk, dat zij deze schriklijke ziekte aan de kust aldaar zullen hebben overgebracht, van waar zij snel genoeg kan verspreid zijn tot de westzijde dezer haven. Alleen is het bevreemdend, dat LA PEROUSE deze bijzonderheid niet heeft opgemerkt. Maar hij hield zich eigenlijk op aan den anderen hoek dezer baai, en beschreef deszelfs bewooners, wier mindere gemeenzaamheid met de anderen hun schijnt bevrijd te hebben

ben voor deze besmetting (1). Daar de *Spanjaarden* in deze strecken midden in den zomer waren en de leefwijze der inwooners zeer onrein en hun verblijf oopengepakt bij elkanderen is, was het in PORTLOCK's oogen schier een wonder, dat een enkele besmette deze ziekte was doorgekomen. Een strenge winter, gischt hij, maakte misfchien een spoedig einde aan de besmetting en bewaarde alzoo deze kust voor eene gansche ontvolking, van welk gevaar haare daadlijke dunne bevolking schein te getuigen, wijl anders het tiental kinderen, het welk één man verlooren had, een opmerkelijk bewijs mogt geacht worden voor de vruchtbaarheid dezer menschen (2).

Hunne huid is zeer bruin van kleur en wel olijkleurig, het welk echter meer mag worden toegeschreeven aan hunne geduurige verkeerung in de opene lucht en aan de onreinheid hunner wooningen, dan aan eene aangeboorene donkerheid, wijl hunne kinders zoo blank zijn in derzelve vroegsten

(1) PORTL. bl. 122, 125. LA PEROUSE T. II. p. 167.

(2) PORTL. bl. 123, 242.

sten ouderdom, als de onze (1). De onderscheidene tinten, welken de kleur der huid bij hun vertoont, en derzelve helderheid bij zommige perzoonen, vooral op onderscheidene deelen des ligchaams, naar gelang zij min of meer bloot worden gedragen, maaken deze onderstelling ontwijfelbaar (2).

Het gelaat der mans heeft eene ongemeene woestheid. Hun voorhoofd is niet hoog, het oog zwart en zeer leevendig, de wenkbrauw zwaar, de neus kloek en wel omtrokken, maar een weinig plat en dik aan deszelfs knop, de lippen zijn niet zeer vleeschig, de mond is middenmatig van grootte, de tanden zijn fraai en welgeschikt, kin en ooren zijn alzins regelmatig.

Het gelaat der vrouwen bezit mede alle deze eigenschappen, maar met onvergelykelijke zachtheid van trekken, beandwoordende aan zekere bevalligheid van alle hare leden, welke haar beminlijk genoeg in de

(1) LA PEROUSE T. II. p. 229. ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. IV. p. 55.

(2) ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. IV. p. 55.

de oogen der zeeluiden zou gemaakt hebben, ondanks haare afgrijslijke vuilheid en morzigheid, indien zij haar liefstalig gelaat niet op het belagchelijkst en afschuwelijkst hadden geschonden door eene lipdragt, waarbij geene andere van eenig volk in dolzinnigheid kan haalen. Zij maaken eene doorsnede in den onderlip, evenwijdig met den mond en doordringende tot op het tandvleesch. De, alzoo van de kin afgescheiden, lip wordt voords van tijd tot tijd uitgerekt, door het plaatsen van een stukjen hout tusschen de ondertanden en den lip, waardoor hij meer en meer komt uitsteken buiten de kin. Dit stukjen houts heeft de gedaante van een klein scheerbekken, en wordt al grooter en grooter gedragen, tot dat het, in die gedaante, de grootte krijgt van een theeschotelten. Deszelfs zwaarte doet den lip een weinig nederwaards hangen, vooral wanneer het zelve op eene even walglijke wijze beladen wordt, zijnde de vrouwen gewoon, onder het eten den mond op eenmaal vol spijs te nemen, en dezelve daarna ledig te maaken op dit schotelten, van waar zij

ze

ze bij kleene mondvollen weder met de tong inhaalen. Deze lipdragt is algemeen onder de vrouwen, wier aanzien schijnt af te hangen van de meerdere grootheid daarvan. Twee jaaren oud worden de meisjes daartoe reeds opgeleid. Een koperdraad spant den lip tot het dertiende of veertiende jaar uit, het welk daarna vervangen wordt door het hout, ter grootte eerst slechts van eenen roksknoop (1).

Het eenige voordeel van deze dragt, het welk echter in geene vergelijking mag komen met het walglijke van derzelve onophoudelijke kwijlveroorzaaking, is de ontblooting van twee regels tanden, zoo schoon, dat men dezelve voor kunstwerk zou houden, indien men bij nauwkeurig onderzoek aan derzelve verglazing het onverminkte werk der natuur niet bespeurd had (2).

Het haar dezer menschen is min hard en zwart, dan elders in deze streken: men ziet 'er veel karstanjebuin. De mans hebben

(1) PORTL. bl. 187. LA PEROUSE T. II. p. 224—226. ROLLIN *chez LA PEROUSE* T. IV. p. 54, 55.

(2) ROLLIN *chez LA PEROUSE* T. IV. p. 55.

ben eenen zwaaren baard. Ook ontblooten beide kunnen zich niet van eenig haar, het welk elders in *America* de Natuurkundigen genoeg misleid heeft, om aan eene bijzonderheid van menschensoort, uit hoofde van kaalheid en baardloosheid, te denken (1).

De mans, die de lipdragt misfen, hebben daartegen hunne ooren en het midden-schot van den neus doorboord, in de eerften koraalen, schulpen en andere snuisterijen hangende, door het laatste niet zelden eene naald of spijker stekende, die door den ruilhandel hun eigendom en kleenood geworden is (2). Ook praalen zij boven de vrouwen door het bepoederen hunner lange haairen met meeuwendons. De vrouwen zijn de haarkappers van de mans, en verrichten dit werk met zoo groote zachthandigheid als behendigheid (3).

Vellen van land- en zee-dieren maaken de

(1) ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. IV. p. 55. LA PEROUSE T. II. 229.

(2) PORTL. bl. 136. LA PEROUSE T. II. p. 223.

(3) PORTL. bl. 131, 137, 138. LA PEROUSE T. II. p. 223.

de kleeding dezer menschen uit. In de grootste pracht uitgedoscht is het haar gepoederd, het hoofd met eenen kunstig gevlochten hoed van stroo gedekt, of ook wel verschriklijk gemaakt door de huid van eenen beerenkop: maar, in allen geval, opgetooid met groote vederen. Voords hangt hun eene dierenhuid over de schouders, die hun overige naakte ligchaam met losfen omslag dekt (1).

De vrouwen hebben geene andere stof tot haare kleeding, dan de mans, maar dragen onder dezelve nog eene soort van hembd, het welk zij onder de borst met eenen gordel sluiten (2).

Tot beider cieraad eindelijk moet ook hier de oker, het roet en de loodstof met traan gemengd dienen, waarmede zij zich het ligchaam en ook het gelaat afschuwelijk mooi schilderen, wanneer zij op een staartig bezoek gaan. Onderling te huis vergenoegen zij zich met hunne natuurlijke gedaante (3).

Eind-

(1) LA PEROUSE T. II. p. 223.

(2) PORTL. bl. 137.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 223. ROLLIN
chez LA PEROUSE T. IV. p. 56.

Eindelijk vindt men op hunne armen en op hunne borst verscheidene leedteekenen, door insnijding of ook door beprikking veroorzaakt (1) en, naar het schijnt, ter herinnering of ten rouwteeken geschikt van merkwaardige verliezen. Dus vertoonde de man, die tien kinders verlooren had, tien zulke streepen over zijne armen (2).

Deze kustbewooners schijnen allen voedsel uit het plantenrijk te versmaaden. Zij verkiezen tot het zelve voornaamlijk den visch, schoon zij ook van alle andere dieren leeven, die hun slechts voorkomen. Zalm, mosfelen, zeeötters, robben en bruinvischen, wier spek zij zeer beminnen, maaken hunne gewoone spijs uit, waar van men echter geene verzameling voor den winter heeft gevonden, wanneer zij mischien, behalven van de jagt, ook van den binnensten bast der pijnboomen leeven (3). Sterke drank of eenig bedwelmend vocht is hier gansch onbekend (4).

Zij

(1) LA PEROUSE T. II. p. 223.

(2) PORTL. bl. 122.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 216. PORTL. bl. 133, 138.

(4) LA PEROUSE T. II. p. 217.

Zij weten hunne spijs te kookten en te braaden; het eerste door geduurig heete steenen te werpen in hunne houten vaten, waarin zij water doen, maar die tegen het vuur niet bestand zijn, het laatste door in den grond kuilen te maaken, en als ovens gloeiende te stookten (1).

Mans, vrouwen en kinders houden gezamenlijk den maaltijd, zonder eenige onderscheiding van spijsen of agterzetting aan den disch, anders zoo gemeenzaam bij onbeschaafde volkeren (2); en was de maaltijd slechts rein en zindelijk genoeg, deszelfs gemeenzaam genot zou alzoo beschaafd genoeg wezen. Maar, gelijk zij nimmer hunne houten vaten wasfchen, waarin zij hunnen visch kookten, zoo verwijderen zij zich nimmer verder, dan eenen voet of zes, van hunnen disch, om hun gevoegte doen op den open grond, waarna zij terstond weder op hunne voorige plaats komen aanzitten (3).

Hun-

(1) LA PEROUSE T. II. p. 222. PORTL. bl. 139.

(2) PORTL. bl. 138.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 221, 222.

Hunne verblijven gelijken van binnen ook meer naar varkenschotten, dan naar menschenwooningen. Dezelfen zijn van etlijke planken opgeslaagen en vormen slechts afdaken van omtrend vijftwintig voeten lang en van vijftien tot twintig voeten breed. Aan den windkant zijn zij gedekt met planken of boomschors, en staan dorpsgewijze bij elkanderen, schoon meestal slechts drie of vier in getal bijéén. Elk dezer afdaken strekt ten verblijf van agttien of twintig perzoonen, waarvan de vrouwen en kinders aan het eene en de mans aan het andere einde bijéén zijn. Zulk een gezin schijnt onderling naauw verbonden door een algemeen belang, hetwelk geheel afgescheiden is van dat der twee of drie nabuurige verblijven. Elk ten minsten heeft zijn eigen Opperhoofd, zijne eigene *Cano* en drijft zijne vischerij en handel zonder eenige gemeenschap met de andere huisgezinnen. Daar echter deze afdaken geheel onbeschermd zijn tegen geweldigen regen en wind, oordeelt men, dat de kustbewooners met den winter den zeekant zullen verlaten, om zich meer binnenwaards op de jagt toe te

leggen en beter te dekken tegen het onguure jaargetijde (1).

PORTLOCK vond mannen, vrouwen en kinderen zamengepakt zitten in een geflooten huis, bij een groot vuur, midden in eene menigte stinkende visch. Ten minsten honderd roeden in den omtrek van dit huis en overal aan den oever van eene kleene kreek, die langs deze woning liep, lag rotte visch gestrooid, en op veele plaatzen, van wel tien of twaalf voeten in den omtrek, kroopen de maden eenen voet dik op elkanderen, terwijl de stank rondom voor hem ondragelijk was (2). Te midden van deze walglijke morzigheid, die haare beschrijving tot de onaangenaamste taak maakt, lag nog alles overhoop met hunne mandjens en koffertjens, wapens en visch- of jagt-tuig, benevens al hun eigenlijk huisraad, anders kunstig en keurig genoeg bewerkt (3).

Hunne mandjens, van twijg gevlochten,
zijn

(1) LA PEROUSE T. II. p. 220, 222.

(2) PORTL. bl. 123. LA PEROUSE T. II. p. 221.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 216, 233.

zijn dicht genoeg, om 'er hunne spijs in te kunnen kooken. Alle hunne werktuigen zijn besneeden met allerlei beelden, in welken zekere teekening en smaak kenlijk is (1). Zelfs teekenen zij niet on aardig. Ook weten zij, het ijzer te smeeden, het koper naar verkiezing te buigen, het haar van verscheidene dieren te spinnen, en met de naald zekere tapisferij te bewerken; zelfs verstaan zij de kunst, om den serpentijnsteen te klooven, te slijpen, te polijsten en als Juweliers ten meesten cieraad te bearbeiten (2).

Het zijn de vrouwen, die de kostbaarheden en snuisterijen steeds in bewaaring houden en het gebied voeren over den tooi, waarin zij den smaak telkens veranderen en naar welgevallen op eene andere wijze bepaalen (3).

Deze kustbewooners echter weten het nuttige zoo wel te onderscheiden van het enkeld schitterende of fraaije, dat zij het ijzer zoeken magtig te worden met eene
geest-

(1) PORTL. bl. 141, 142.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 233.

(3) PORTL. bl. 138.

geestdrift, waarmede de *Europeër* naar het goud haakt. Het zelve was hun geenzins onbekend bij LA PEROUSE's komst; allen droegen zij 'er zelfs eenen dolk van aan den hals, in de gedaante van eene *Indiaansche* kris, waar van echter het hecht slechts eene verlenging was van het lemmer. Zij droegen het zelve in eene schede van leder of van rood koper, doch gaven te kennen, het eeniglijk bij zich te hebben tegen beeren en andere beesten (1). Ook het roode en zelfs het geele koper was bij hun in veelvuldig gebruik tot huisraad en gereedschap, het welk, daar men evenwel aan hun de kunst niet meende te kunnen toeschrijven, om ijzererts te zuiveren of om rood koper door middel van den kalamijnsteen in geel koper te verkeeren, duidlijk toonde, dat zij gemeenschap moeten gehad hebben met de factorijen der *Engelschen* aan de *Noordoostkust*, door middel der binnenlandsche *Indianen*, of dat reeds de *Rusfen* ook hier eenigen handel moeten hebben aangevangen (2).

Het

(1) LA PEROUSE T. II. p. 172, 175.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 173, 174.

Het vaartuig dezer kustbewooners is meestal vervaardigd van den stam eenes grooten pijnbooms, zeer net uitgehold en smal toeloopende aan de beide uiteinden: maar zij hebben ook *Canoos* van vierëndertig voeten lang, vier breed en zes diep, met welken zij langere reizen ondernemen. Dezelfen waren overtrokken met zeehondenvel en wekten eenig vermoeden, of deze haven slechts in den zomer bewoond werd van elders (1), schoon LA PEROUSE tevens beweert, dat derzelve bewooners geenzins de *Eskimoos* kunnen zijn van de *Noordoostkust*, maar eeniglijk gemeenschap moeten hebben met de binnenlanders uit *Canada* (2).

Hunne visfcherij heeft geene geringe overeenkomst met de onze. Zij zetten hunne kleene rivieren af met fuiken van gevlochte twijgen, ter zijde tusfchen klein paalwerk geflagen, en visfchen in de diepte met lijnen. Aan elke lijn is eene groote
blaas

(1) PORTL. bl. 113. LA PEROUSE T. II. p. 206, 207, 234, 235.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 230, 231.

blaas van eenen zeehond vastgemaakt, die op het water drijft en in beweging komt, zoodra de visch aan den hoek vast raakt. Elke *Cano* vischt met twaalf of vijftien zulke lijnen, tusfchen welken zij zich vaardig weet te wenden ter plaatze, waar de trekking het sterkst is, zonder eenigen hinder, dien onze hengelvisfchery aanbrengt (1).

Verbaazend is de drift dezer kustbewoonders voor het spel, en wel voor een zeker dobbelspel, waaraan zij geheel zijn overgegeven. Zij gebruiken daartoe dertig kleene stukjens hout, waarvan elke speler 'er zeven voor zich neemt, en met de overigen op zijne heurt, even als met dobbelsteen werpt, winnende hij den prijs, wiens worp het naast komt aan het merk van zijne zeven stukjens. Daar de prijs op dit spel doorgaands in een stuk ijzer of in eene bijl bestaat, kan men zeggen, dat het zelve zeer hoog bij hun wordt gedreeven. Geen wonder, dat het hun dus zeer ernstig bezig houdt, schoon de

(1) LA PEROUSE T. II. p. 204, 232.

de spelers zich ook wel eens zingende laten hooren (1).

Het gezang schijnt bij hun zoo wel tot plichtpleeging als tot vermaak te worden gebezigd. Het opperhoofd, het welk LA PEROUSE meermaalen bezogt aan zijn boord, voer gewoonlijk eerst het schip rond al zingende en de armen ten teeken van vriendschap kruislings in de hoogte heffende; kwam daarna eerst aan boord; en speelde dan met zijn gevolg zeker tooneelspel, waarin hij zomtjids de rol eener vrouw had, die hij door het gebruik van een vrouwen-masker uitvoerde. Dit masker was zoo wel gelijkend naar een vrouwen-gelaat, dat het de kunst der inwooners scheen te overtreffen en mischien van de *Spanjaards* afkomstig was (2). Het stuk zelf vertoonde een gevecht, verrasching of sterfdag, en werd dansende uitgevoerd (3). Bij het zelve werd almede een lied gezongen, waarvan wij niet slechts aangemerkt

vin-

(1) LA PEROUSE T. II. p. 235.

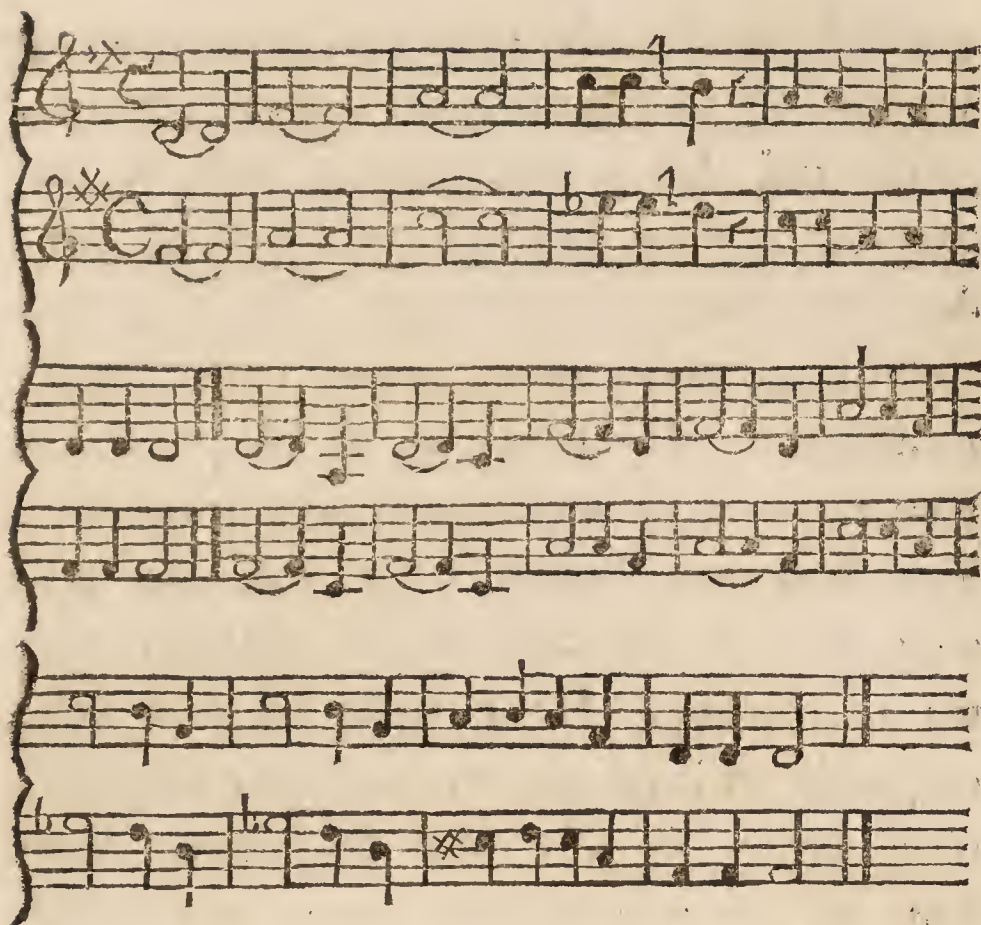
(2) LA PEROUSE T. II. p. 215. PORTL. bl. 117.

(3) PORTL. bl. 132.

vinden, dat deszelfs zangwijze aangenaam en wel zamenluidend was, maar ook dat het zelve door zommigen eene *ters* hooger, door anderen eene *ters* laager, en door enkelden zelfs eene *oëtaaf* hooger of laager dan, de voorzingerde stem, gezongen werd. Ook vinden wij eene aantekening der toonen, welken de Reizigers meenden te onderscheiden, maar die geen groot denkbeeld geven van hunne eigenlijke toonkunst. Wij geven dezelve alhier, zoo als wij haar bij LA PÉROUSE vinden, zonder aan eenige verandering daarin te durven denken, schoon alles 'er geheel in afwijkt van de regelen der toonvolging, welke de aanwijzing van den *g* toon doet verwachten; met de ontwikkeling van welke onregelmatigheden zich de wijsgeerige Toonkunstenaar bezig houde, wanneer hij eenmaal dezen wildzang voor het tooneel wil naarbootzen (1).

(1) LA PÉROUSE T. II. p. 235, 236.

Hunne speeltuigen , ter geleiding van deze zangwijze , bestonden in twee rattels , twee voeten lang en een paar duim in de ronte dik , gemaakt van twee op elkanderen sluitende uitgeholde stukken houts , aan de beide einden geslooten en met kleene steentjens gevuld , in de gedaante van kokers. Het Opperhoofd zelf hield bij plegtige bezoeken eene dezer rattels in de hand , welke hij dikwijls met eene veelbeduidende houding schudde , terwijl het gezang zich naar zijne leiding regelde. Anderen hadden bij zulke gele-

gen-

genheden groote doozen op zijde hangen, op welken zij met de handen trommelen (1).

De taal dezer menschen is ruw en onaangenaam voor het gehoor, evenwel minder ruw, wanneer zij zingen. Dezelve laat zich hoogstbezwaarlijk door onze letters uitdrukken. De *b*, *f*, *x*, *i*, *d*, *p*, *v* komen nimmer in hunne uitspraak voor, en, hoe buigzaam hunne tong ook is, vermag dezelve de vier eerste volstrekt niet uit te spreken. De *r* heeft bij hun eene dubbelde trilling en wordt zeer lispende uitgebragt: de *chr* der *Duitschers* spreken zij daartegen met zoo veel hardheid uit, als de *Zwitsers* in zommige *Cantons*. Hunne eigene uitspraak is schier onnavolgbaar: de vruchtlooze pooging daartoe verwekt bij hun een schaterend gelag. Tong en keel beiden moeten daarbij in de moeilijkste beweging zijn, waarvan het woord *khrlreies*, *hoofdhaair* beteekende, een voldoende voorbeeld is. De medeklinkers, waarmede hunne woorden beginnen, zijn *k*, *t*, *n*, *s*, *m*. Van den eerstgemelden maaken zij het meest gebruik.

Geen

(1) PORTL. bl. 130, 131.

Geen hunner woorden begint met de *r*: allen eindigen zij met *ou*, *ouls*, *oulch* of met klinkletters. Hun gelisp, het veelvuldige van de *k* en het aantal medeklinkers in hunne woorden maakt deze taal zeer hard; terwijl de vrouwen veel meer uit de keel spreken, dan de mannen, zijnde niet in staat, eenen lipletter uit te brengen, wegens de *kentaga*, gelijk zij haare lipdragt noemen. Zij schijnen geene lidwoorden in hunne taal te hebben, noch ook koppelwoorden, maar veele tusschenwerpzels, om hunne gevoelens van verwondering, toorn of vermaak uit te drukken. Ook schijnen zij van geen meervoud te weten voor hunne naamwoorden: echter hebben zij woorden voor getallen tot honderd toe. De armoede van hunne taal blijkt aan dezelfde benoeming van onderscheidene zaken, als van *opperhoofd* en *vriend*, van *hoofd* en *aangezicht*. De taal van nabuurige kustbewoners, welke men uit de woordenboeken der Reizigers aan hun voorhield, was hun onverstaaubar, ook die der *Groenlanders*, *Es-kimoos*, *Mexicanen* en binnenlanders. Het veelvuldige gebruik van de *k* schijnt echter

ter eenen gemeenen oorsprong aan te duiden; terwijl de onverstaanbaarheid der nabuurige taalen wel kan veroorzaakt zijn door derzelve gebrekige uitspraak in den mond der *Fransche* matroozen: evenwel bevond ook PORTLOCK hunne taal geheel verschillende van die der bewooners van de *Prins Willems baai* (1).

Blijkbaar genoeg is het, dat deze menschen geenzins zonder eenig denkbeeld van een Opperwezen zijn, noch ook deszelfs vereering verwaarloozen, schoon men zich met hunne begrippen, wegens de onverstaanbaarheid hunner taal, niet heeft kunnen gemeenzaam maaken. Meermaalen zag men de Opperhoofden in hunne *Canoos* staatig oprijzen, de armen uitstrekken naar de Zon en hunne gebeden tot dezelve richten, terwijl de overigen met alle krachten voordroeden tusschen zekeren doortogt, waarin men vernam, dat onlangs zeven hunner grootste prauwen hadden schipbreuk geleeden (2). Eene gelijke Zonaan-

bid-

(1) DE LAMANON *chez* LA PEROUSE T. II. p. 237—240. PORTI. bl. 113, 140.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 206.

bidding bemerkte men bij de eerste aankomst der *Indianen* aan boord bij LA PÉROUSE (1).

Welke verwachtingen zij koesteren na den dood, bleef even onbekend: maar hunne zorg voor hunne afgestorvenen was opmerkelijk genoeg. Het bleek uit eene begraafplaats, welke men vond, dat zij hunne dooden verbranden, doch derzelve hoofd bewaaren. Zulk een hoofd vond men in verscheidene dierenhuiden omwonden, liggende in eene kist. Dezelve stond in een houten huisjen, op vier sterke paalen rustende, zijnde op de westzijde van hetzelfde de gelijkenis geschilderd van een's menschen aangezicht. De inwooners toonden vrij wat ongerustheid voor de ontheiliging van deze grafplaats, maar aarzelden niet, om 'er de geschenken van daan te haalen, welken men 'er, ter beproeving hunner eigene begrippen wegens derzelve heiligheid, agterliet (2). Men bespeurde ook zekere rouwdragt bij de vrouwen, in het

kort

(1) LA PÉROUSE T. II. p. 175.

(2) LA PÉROUSE T. II. p. 205. PORTL. bl. 129.

kort afsnijden van het hoofdhaar bestaande, het welk eene wezenlijke opoffering aan de tederheid onder haar mag geacht worden; daar zij zeer gesteld zijn op lange lokken. Bij de mans durfde men uit het ééne voorbeeld van den ongelukkigen vader, die het verlies van zijn tiental kinders door even zoo veele streepen op zijnen arm onvergetelijk had gehouden, niet algemeen besluiten (1).

Veel meer en ondubbelzinniger, dan deze begrippen en gewoonten, kwam het karakter der kustbewooners bloot in hunne veelvuldige onderhandeling met de Reizigers, maar geenzins ter hunner eere. LA PEROUSE en PORTLOCK beiden vonden hun echter uitlokkend, daar zij hun terstond voorkwamen met teekenen van vriendschap, witte lappen ten bewijze van vrede en veelerleije dierenhuiden ten aanbod van handel vertoonende (2).

Hunne denkbeelden wegens de waarborgen des vredes en de voordeelen des han-

(1) PORTL. bl. 137, 122.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 166. PORTL. bl. 121.

handels, waren reeds zoo ver gevorderd, dat zij zich des nachts nimmer aan boord der vreemde fchepen vertrouwden, zonder dat de *Europeërs* gijsfelaars voor hun aan de wal zonden (1), en dat hun handel geen bloote ruilhandel, maar eene meer eigenlijke koopmanschap, genoemd mogt worden, wetende zij eenen zoo goeden marktprijs te maaken van hunne goederen, als de beste opkopers in *Europa* (2). Pelterijen en ottervellen vooral waren de waaren, welken zij geduurig in voorraad aanbragten. Ook hunnen visch wisten zij spoedig op hoogen prijs te brengen (3).

Men vond hun niet eerlijk in een gemaakt beding, maar knevelachtige bedriegers, trouwlooze geleiders (4), en van laagen, listigen, ondankbaaren, diefachtigen aard. Onvermoeid werkzaam, om hunne ontwerpen uit te voeren, bespiedden zij alle nachten de gunstigste gelegenheid, om de vreemdelingen te bestelen. Zij kroopen daartoe op den buik zonder het minste gerit-

(1) PORTL. bl. 120, 121.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 172.

(3) LA PEROUSE T. II. p. 176.

(4) LA PEROUSE T. II. p. 203.

ritzel en haalden alzoo, door den donker geholpen, hunne prooi weg, schier tusfchen de beenen der fchildwachten. Zoo wisten zij de kleederen van onder het hoofdkusfen van twee Officiers weg te haalen, midden tusfchen eene wacht van twaalf mannen, zonder door de wacht bemerkt te worden of de Officiers wakker gemaakt te hebben (1). De rijklijkfte gefchenken voorkwamen deze dieverijen niet. Een vrolijk en aangenaam voorkomen werd eerlang voor het kenmerk gehouden van eenen gepleegden diefftal. De minzaamfte behandeling hunner kinders en de kleene gefchenken, welken men opzetlijk aan dezelve deed, wederhielden de ouders zoo weinig, dat zij gaarne hunne kinders mede bragten of ze vergezelden, om te betere gelegenheid tot dieverij te hebben, wanneer men zich met dezelve bezig hield. Even vruchtloos waren de proeven, welken men nam op hunne edelmoedigheid (2), en gansch verkeerd verbeeldde zich PORT-LOCK dat de kustbewooners om de oost

eer:

(1) LA PEROUSE T. II. p. 177—179.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 204, 218, 219.

eerlijker, waren dan die om de west van deze baai, alwaar hij vertoefde, en alwaar hij mede de doortrapste dieven vond, daar het eeniglijk het belang derzelven bleek te zijn, het welk hun op zijne goede gunst deed toelèggen tegen hunne nabuuren, die zich toch ook eerst zoo vriendlijk als goedhartig hadden voorgedaan (1).

Ondanks hun woest voorkomen en hunne onderlinge doldriftigheid en kwaadaardigheid, die zoo ver gingen, dat men hun telkens met den dolk tegen elkanderen in de weer zag, vooral onder hun dobbelspel, de groote bron hunner twisten en gevechten, waren zij ten aanzien der *Europeërs* niet meer dan laffe bloodaards. Het is wel waar, dat hun strijd tegen derzelve schietgeweer zeer ongelijk zou geweest zijn: maar de woeste dapperheid van andere volkeren ontzag het zelve niet, en meer dan eens lieten zij zich op de vlucht drijven, wanneer zij met een groot aantal het geweer aan slechts eenen of twee *Europeërs* wilden ontweldigen. Zulke vijand-

(1) PORTL. bl. 135, 136. Vergel. met bl. 117, 118 en 127.

vijandlijke aanrandingen scheenen echter in hunne oogen zoo onbeduidend, dat zij de vreemdelingen even geregeld bleeven bezoeken, als of zij van dezelve geene wederverging verwachtten (1).

In den zomer leeven zij in de grootste overdaad met eene gulzigheid, die hun dikwijls, in minder dan een uur, voor zich zelve den visch doet ten lijve slaan, die hun gansche gezin had kunnen verzadigen. Na de vischvangst leeven zij den ganschen dag in lui- en werkloosheid, welke zij eeniglijk door het spel afbreken, het geen de driften bij hun dermaate prikkelt, dat LA PEROUSE de volslagene vernieling hunner maatschappij meende te kunnen voorspellen, indien zij éénmaal sterke dranken leerden kennen en beminnen (2).

Het veelvuldige ongedierte, het geen hun kwelt, kenmerkt hunne luiheid zoo wel als hunne morzigheid op hun eigen lijf. Zij ontdoen 'er zich niet anders van dan op de walglijkste wijze, en keeren
flechts

(1) PORTL. bl. 139. LA PEROUSE T. II. p. 216—219.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 207.

flechts hunnen mantel om, wanneer het hun daartoe aan tijd of lust ontbreekt (1).

Zij zijn zeer jaloersch op hunne vrouwen, zoo dat zij dezelve zorgvuldig verwijderen, alvorens zij eenen vreemdeling in hunne hut toelaten (2). De vrouwen zelve echter fchijnen deze ijverzucht maar al te zeer te billijken door haare opmerkelijke zucht, om aan vreemden te behaagen. Gaarne zongen zij en maakten daarbij allerlei gebaarden, terwijl het fcheepsvolk aan wal werkzaam was. Wanneer het zelve hierover begon te lagchen, beandwoordden zij terftond dien lach met een algemeen luid gefchater. In afwezigheid haarer mans booden zij zelfs gaarne de hand aan de matroozen, om hout voor hun te haalen en over de branding in de boot te brengen: maar, de mans op het mat komende, had alle gedienschtigheid een einde, daar dezen haar met weinig moeite naar huis joe-gen (3). Daadlijke voorftellen van oneerlijken aard werden door deze vrouwen wel
in

(1) PORTL. bl. 133, 34.

(2) LA PEROUSE T. II. p. 205, 206.

(3) PORTL. bl. 139, 140.

in het eerst afgeslagen, met gebaarden echter, welke meer getuigden van haare vrees voor den toorn haarer mans, dan voor het misdrijf zelf: doch, zich éénmaal door kleene geschenken hebbende laten winnen, weigerden zij de schaduw der boschen en verkoozen het zonlicht tot getuigen van haar overspel. Daar zij de Zon als het Opperwezen gewoon zijn aan te roepen, is deze zonderlinge verkiezing misschien een blijk, dat zij zulk eene vereeniging als een tweede huwelijk onder het oog der Godheid willen voltrekken (1).

De mans schijnen zich echter te bepalen tot ééne vrouw, wijl men bij hun altijd ééne zag, welke zij als de hunne behandelden. Zij behandelen haar wel heerschzuchtig, maar toch met liefde en tederheid. Ook maaken zij veel werks van hunne kinders, en behandelen ze met groote toegevendheid (2).

Men

(1) LA PEROUSE T. II. p. 228.

(2) PORTL. bl. 138. LA PEROUSE, die een weinig vooringenomen was tegen deze kustbewooners, duldt ook deze trekken van verzachting niet, in het zwart tafereel van derzelve ondeugden, T. II. p. 209.

Men heeft weinig gelegenheid gehad, om zich met de maatschappelijke inrichting dezer menschen nauwer bekend te maken. Zoo veel heeft men echter opgemerkt, dat elke wooning, welke verscheidene gezinnen herbergde, één Opperhoofd had; dat verscheidene dier wooningen, onderling wel onafhankelijk voor het gewoone bedrijf, gezamenlijk echter dorpen uitmaakten, wier belangen door een algemeen Opperhoofd werden behartigd; dat ook deze kleene maatschappijen, hoe zwervend ook van voorkomen, derzelve grondeigendom gevoelden, welk alles éénmaal bijzonder bleek, wanneer aan LA PEROUSE zeker kleen eiland in deze baai verkocht en afgestaan werd ten prijze van eenige ellen rood laken, bijlen, disfels, ijzeren staven en spijkers (1).

De afbeelding van deze kustbewooners is eene getrouwe naarvolging van de platen van LA PEROUSE, bij wien men den man en de vrouw zeer kennelijk kan vinden, benevens het huisraad en ander tuig, het welk in de grootste verwarring ligt op den

bij

(1) LA PEROUSE T. II. p. II. p. 183, 184.

bij uitstek morzigen grond (1). De lange nagels aan de vingers van den man zijn zelfs opgemerkt in deze afbeelding, wijl ROLLIN daarvan heeft gewag gemaakt (2). Hoe woest ook van voorkomen, zit dit gezin echter vreedzaam bijeen, de vrouw in zekere gedachteloosheid met het fluimerende kind aan haare knie, terwijl de hond, als huisvriend dezer menschen, geene onverschillige rol speelt op dit huislijke tooneel.

(1) LA PEROUSE *Atlas* N°. 19, 23, 24, 25.

(2) ROLLIN *chez* LA PEROUSE T. IV. p. 55.

J. Ruys, del.

L. Portman, Jules.

BEWOONERS VAN DE HAVEN DER FRANSCHEN.

O O N O L A S K A.

Nadert de uiterste westhoek van *America* nabij *Nortonsbaai* met *Prins van Wales-kaap* tot op eenen enkelen graad in lengte aan het uiterste voorgebergte der oostkaap van het *Asiatifche Tschutski*, eene gansche keten van eilanden, de *Aleoutifche* genaamd, strekt zich, tien graaden zuidlijker, rechtstreeks uit naar het tegenovergelegen *Kamschatka* (1), en schijnt alzoo opzetlijken weg aan te wijzen, langs welken, van deze zijde, de nieuwe waereld gemeenschap gehad hebbe met de oude. Ter plaatze, waar deze eiland-keten bij *America* aanvangt, heet de vaste kust *Aalaska*

(1) Zie de Kaart van COOK in zijne *Reize* D. XI. bl. 2. Kaart XXXVIII*.

ka (1); en daar, waar deze keten eindigt, wordt de overige afstand van *Kamschatka* afgebroken door het *Behring*- en het *Koper-eiland*, wier aller aanzijn den geest van BUFFON voorzeker zou hebben doen denken aan de nog overgebleevene hoogten van een aloud vast land tusfchen *Asia* en *America*, door overftroomingen en aardbevingen gefcheiden en vaneengescheurd (2).

Deze eilanden in de *Stille Zee* gelegen, die ook op deze hooge *Noordlijke* breedte de *Zuidzee* genoemd wordt, en daarom alreeds eenmaal door ons onder de *Zuidzeeëilanden* opgenoemd (3), behooren ten minften al te blijkbaar bij de vaste kust van *America*, om bij de befchouwing der bewooners van dit waerelddeel niet nader in aanmerking te moeten komen, terwijl derzelve bewooners eene vermaagfchapting met die der naastgelegene vaste kust doen blijken, die van zelfs ons dezen uitftap van het vaste land gebiedt.

In

(1) COOK D. XI. bl. 352.

(2) Zie BUFFON *over de Historie en Befchouwing van den Aardkloot*; in zijne *Algem. en bijzond. Nat. Hift.* D. I. bl. 33—63.

(3) Zie D. I. bl. 104.

In Zomermaand van den jaare 1778 deed COOK het voornaamste dezer eilanden aan (1). Derzelve ontdekking was vroeger geschiedt door *Rusfische* zeeluiden. Ook hadden 'er zich reeds *Rusfen* nedergezet zinds het jaar 1762 (2). Bij de eilanders zoo wel, als bij dezen, werd dit eiland *Oonolaska* genoemd (3). De inwooners van het zelve en van de overige eilanden dezer groep, ja zelfs van de naastgelegene vaste kust, noemen zich in hunne taal *Kagataija-koung's*, het welk *menschen van het oosten* beteekent (4).

De ligging van *Oonolaska* is op $53^{\circ} 56'$ Noorder Breedte en $194^{\circ} 20'$ Oostlijke Lengte (5). De geweldige doortogt van de

(1) COOK D. XI. bl. 228.

(2) COOK D. XI. bi. 355—357.

(3) COOK D. XI. bl. 350—352. Het wordt bij hem ook *Oonolashka* geschreeven, terwijl BILLINGS het *Ounalaschka* schrijft, *Voyage fait par l'imperatrice de Rusfie CATHARINA II. dans le Nord de la Rusfie Asiatique, dans la mer Glaciale, dans la mer d'Anadys et sur les Cotes de l'Amerique, depuis 1785 jusqu'en 1794 par BILLINGS.* a Paris 1802. II. Vol.

(4) BILLINGS T. I. p. 290.

(5) BILLINGS T. I. p. 305.

de ijszee en de stille zee door de enge straat van BEHRING maakt de luchtstreek, waaronder het zelve ligt, zeer stormig en woest. In den zomer ontmoette 'er COOK dikke mist (1); in den winter worstelde 'er BILLINGS met stormen van den schriklijksten aard, die bij het nevelachtige van de lucht nog gevaarlijker werden (2); in het voorjaar vond hij 'er de lucht drooger, welke den ganschen winter door zoo vochtig en verderflijk geweest was, dat het gansche tuig zijner schepen schier verrot was (3).

Uit zee gezien vertoont zich *Oonolaska* over het geheel vrij hoog. Deszelfs kusten zijn omgeven met ver uitstekende voorgebergten. Deszelfs binnenland is doorsneden van eene bergketen (4). De grond zelf is niet diep, maar zwart en los, zonder vermenging van eenigen leem of mergel (5).

Oonolaska heeft geene rivieren, maar wordt bevochtigd door veele kleene beekjens,

(1) COOK D. XI. bl. 232.

(2) BILLINGS T. II. p. 135.

(3) BILLINGS T. II. p. 150.

(4) BILLINGS T. I. p. 288.

(5) BILLINGS T. II. p. 133.

jens, die in zee uitlopen en 'er grooten overvloed van zoet water geven (1). Twee monden van uitgebrande vuurbergen, bij een van welken eene heete bron geweest is, thands door afgebrokeelde steenen verstoep, maar nog vruchtbaar in zwavel, kenmerken de geschiedenis van dezen grond, die nog dikwijls en zomtjids zeer geweldig door aardbeevingen geschokt wordt (2). Behalven den veelvuldigen natuurlijken zwavel en den oker bemerkte men 'er ook zekeren purpersteen, en eenen kleur afgevendenden, groenen steen, smeltbaar in olie, doch alle zijne eigenschappen in het water verliezende (3).

Nergens brengt de grond hier eenen boom voort, de dwerg-wilg uitgezonderd en twee, bezieën dragende, heesters, die niet hooger groeijen dan agttien duimen en langs de zuidzijde der bergen of ook elders kruipen, waar zij slechts bedekt zijn voor den noordenwind. Op de bergen
vindt

(1) BILLINGS T. II. p. 133. COOK D. XI. bl. 233.

(2) BILLINGS T. II. p. 133.

(3) COOK D. XI. bl. 374.

vindt men braamen, in de dalen, en witte, groote, doch smaaklooze, wilde flamboozen. Vruchtbaarer is de grond in planten en kruiden, waarvan 'er veelen tot voedsel der eilanders verftrekken, en wier verſcheidenheid vrij groot is. Het gras is over het geheel hard en met biezen vermengd (1). Het gebrek aan hout wordt door veelvuldig drijfhout vergoed, het welk geduurig door de zee aangeſpoeld wordt (2).

Vofen, muizen en wezels, haazen en mormeldieren zijn de eenige viervoetige dieren, welken men op de *Aleoutiſche* eilanden vindt: en bij dezen zelfs merkte men op, dat zij derzelve verblijf voornaamlijk hielden aan de zuidzijde der bergen (3).

De vogelen zelve zijn 'er weinig in foort en in getal. De meeste landvogelen zijn dezelfde van *Europa*, gelijk de ſpecht, de goudvink, de geelvink en de kleene mees.

(1) BILLINGS T. II. p. 131, 132. COOK D. XI. bl. 230, 373, 374.

(2) COOK D. XI. bl. 371, 372.

(3) COOK D. XI. bl. 377. BILLINGS T. II. p. 130, 131.

mees. De zee- en watervogelen misfen 'er zelfs eenige foorten, die anders de gansche waereld door worden gevonden, als de *pinguins* en *albatrosfen* (1).

Van visch zijn deze eilanders zoo veel ruimer begunstigd. Alle de vischen, aan de noordlijke zeeën gemeen, worden ook hier gevonden, zonder dat de vischverflindende zeedieren zich bij derzelve kust, waarvan onophoudlijk jagt op hun gemaakt wordt, durven vertoonen, uitgezonderd de walvischen en zeeötters (2).

Behalven muskiten en weinige andere *insecten* ziet men 'er geene andere kruipende dieren dan hagedisfen (3), welke armoede van den grond men gaarne draagt bij den rijkdom der kust aan krabben, pae-reloesters, mosfelen en zeer groote alikruiken (4).

Onder deze luchtstreek, welke de vogel
ont-

(1) COOK D. XI. bl. 369—371. BILLINGS T. II. p. 128—130.

(2) COOK D. XI. bl. 336, 368, 369. BILLINGS T. II. p. 127, 133, 134.

(3) COOK D. XI. bl. 371.

(4) BILLINGS T. II. p. 128.

ontwijkt, — op dezen grond, die zelfs geen boom teelt, — ja daar, waar het gansche viervoetige dierenrijk de uiterste grenzen van deszelfs gebied s'chijnt gesteld te hebben, — leeft en woont de mensch, en komt 'er welgedaan en blijmoedig voor, schoon hem de Natuur het vederen dekzel van den vogel, de koude keerende huid van het dier en de ongevoeligheid der plantvezelen en boomspieren onthouden heeft. Hoe belangrijk moet ons, van deze zijde, zijne nauwkeuriger beschouwing worden!

BILLINGS noemt deze eilanders middelmatig van lengte (1). COOK noemt ze klein, maar dik en vet en welgemaakt van gestalte, met wat korte halzen, zwartachtige of verbrandde bolle aangezichten, zwarte oogen, en lang; zwart, sluik haar (2). Een kleene neus vermeerdert de rondheid van hun gelaat. De baard is weinig aan de kin, maar zwaarer aan den bovenlip. Bij vrouwen en mans beiden is de onderlip doorboord, zoo wel als het middenschot van den neus, waardoor zij klee-

(1) BILLINGS T. I. p. 190.

(2) COOK D. XI. bl. 359.

kleene beenderen of andere fnuisterijen hangen (1).

Ondanks de korte gezetheid van gestalte zijn de mans zeer vlug en vaardig in de verrichting hunner bezigheden, terwijl de vrouwen, zonder eigenlijke schoonheden genoemd te kunnen worden, een mollig en aangenaam voorkomen hebben (2).

Schoon de bruine tint der huid een kenmerk van gezondheid schein in de oogen van BILLINGS (3), merkte COOK op, dat hem weinig menschen boven de vijftig of hoogst zestig jaaren voortwamen, en oordeelde hij, dat hunne harde levenswijze onder eenen zoo ongunstigen hemel hunne dagen zou verkorten (4). Beide de Reizigers vonden ook daadlijk eenige inlanders, lijdende aan verscheidene en schriklijke kwaalen. Zij waren onderhevig aan den kanker of ten minsten een gelijkfoortig ongemak, het welk de lijdens zorgvuldig verborgen hielden. Ook leeden zij

(1) BILLINGS T. I. p. 290, 291.

(2) BILLINGS T. I. p. 291.

(3) BILLINGS T. I. p. 290.

(4) COOK D. XI. bl. 376.

zij aan het *Venus*-fmet, het welk overal, waar de *Rusfen* of *Tartaarsche* jagers zich hadden nedergezet, met verderflijk geweld woedde; terwijl het scheurbuik hun landkwaal mogt genoemd worden, die echter den vreemdelingen het ondragelijkst aantastede (1).

De bevolking van *Oonolaska* en de overige *Aleoutische* eilanden maakte in den jaare 1792 een aantal uit van omtrend elfduizend mans en jongens, waarvan vijf-honderd van de grootsten en sterksten in dienst waren van de *Tartaarsche* jagers. Weleer echter zou een der dorpen, waarin *Oonolaska* verdeeld is meer inwooners, dan thands deze gansche *Archipel* (2), gehad hebben, het welk aan de geweldenaarijen der *Tartaren* te wijten schijnt, en misfchien ook aan de woede der peststof, die hunne omhelzingen der vrouwen schijnen aangebragt te hebben. Zoo hadden dan deze eilanders nog geen leeds genoeg te verduuren in de oogen des gewelds en
der

(1) COOK D. XI. bl. 376. BILLINGS T. II. p. 123, 126, 136.

(2) BILLINGS T. II. p. 142.

der baatzucht, maar moesten hun bloot gebrek aan duizenden genoegens des levens in andere gewesten vermeerderd zien met de wezenlijkste ellenden, die zelfs het hoogste goed in dit leven ongenietbaar maaken.

Te klein en te ongemaklijk scheenen de wooningen dezer menschen voor BILLINGS reisgenooten, om 'er eenen nacht in te vertoeven (1): ruim en warm genoeg zouden dezelve echter bevonden geweest zijn, indien derzelve armoede en morzigheid niet onverduurbaar waren geweest voor beschaafde *Europeërs*. Een langwerpige vierkante kuil van vijftig voeten lang en twintig breed, overdekt met drijfhout, hetwelk voords met aarde overstort en met gras begroeid is, zoodat het uiterlijk het voorkomen van eenen misthoop heeft, maakt het grootste huis der eilanders uit. Aan elk eind van dit langwerpige dak is in het midden een gat gemaakt, waardoor het hol verlicht en deszelfs lucht gezuiverd wordt, en waarvan het eene tevens dient tot in- en uit-gang, door middel van eenen paal,

(1) BILLINGS T. II. p. 120.

paal, waarin trapjens zijn gehakt. Deze konijnenholen, gelijk zij schier genoemd mogen worden, strekken ten verblijf van verscheidene huisgezinnen, die allen rondom de wanden derzelve afzonderlijke vertrekken hebben, niet slechts om te slapen, maar ook om 'er te zitten werken, waartoe hun stoel noch bank, maar slechts eene uitgegraven grep de voegzaame houding vergunt. Deze afgezonderde plaatsen zijn met matten belegd en worden zindelijk genoeg gehouden: maar het midden van het huis, het welk eene gemeenzaame plaats is, is het riool van allerlei vuiligheden, welker stank vermeerderd wordt door het gebruik, het welk alle de huisgenooten van hun eigen water maaken, om 'er de huiden en het leder, het welk zij verarbeiden, bijna altijd in te laten weeten (1).

Zonder kennis aan eenen haard of bijzonder vuur tot hunne koesteing, bedienen zij zich van eene lamp, die hun verwarmt en verlicht. Een steen, half als een schoffel uitgehold, gevuld met olie en voorzien van eene pit, uit droog gras vervaardigd, doet

(1) COOK D. XI. bl. 361, 362.

doet dezen dubbelen dienst, waartoe mannen zoo wel als vrouwen denzelfen tusschen de beenen zetten, en zomtijds voor eenige oogenblikken met hunne kleederen overdekken (1).

Om het vuur te maaken, ter ontfeking hunner lampen, bedienen zij zich of van twee stukken kwartssteen, dien zij tegen elkanderen slaan, of van twee stukjens hout, het eene plat, het andere omtrend agttien duim lang, welk laatste zij met den punt op het eerste snel ronddraaijen als een dril, die in korten tijd vuur vat, even als de *Otaheiteurs* (2), *Nieuw-Hollanders* (3) en veele andere volkeren (4).

Maar weinig komt hun het eigenlijke vuur te pas, daar zij meest al hunne spijs raauw ten lijve slaan. Visch, zeedieren, vogelen, wortelen, bezieën en zee-wier maaken hun voedzel uit. Daarvan verzamelen zij veel voor den winter (5). COOK
WOON-

(1) COOK D. XI. bl. 364.

(2) Zie D. I. bl. 156.

(3) Zie boven bl. 26, 27.

(4) COOK D. XI. bl. 364, 365. BILLINGS T. I. p. 300.

(5) BILLINGS T. I. p. 303.

woonde eens den maaltijd bij, die buiten op het gras gehouden werd. Eene groote heilbot was het eenige gerecht, schoon voor een Opperhoofd opgedischt. De visch was pas gevangen; twee zijner minderen aten 'er de kieuwen uit; daarna werd de kop afgesneeden, een weinig uitgewaschen aan het strand en aangeboden aan het Opperhoofd. Deze verslond 'er een gedeelte van, benevens vrij wat nekvisch; al het overige werd aan stukken gesneeden en door de gasten gegeten, die de graaten niet slechts schoon afscheurden met de tanden maar zelfs als honden kaauwden (1).

Onbekend met alle lekkernij en kunstdrank, is de rook- en snuif-tabak de eenige kunstbehoefte of versnapering, welke zij kennen, en die, helaas! alleen genoeg is, om hun altijd arm en afhankelijk te maaken bij de *Rusfen*, die ze hun tot duuren prijs verschaffen (2).

De kleeding en de tooi dezer eilanders zijn voegzaamer en met meer kunstmaak, dan men wel van derzelve maaltijd en verblijf

(1) COOK D. XI. bl. 360, 361.

(2) COOK D. XI. bl. 334, 363.

blijf zou wachten. De vrouwen zijn gekleed in een wambuis van zeebeeren-vel of van eenig ander tweeflachtig dier, waarvan zij het haar naar binnen dragen, met eenen stijven en overeindstaanden kraag, vol keurige vercierzelen. Smalle reepen leder zijn voor en agter op dit kleed genaaid en, even als de kraag, met allerlei aardigheden vercierd. Om de pols dragen zij polsringen, eenen halven duim breed, van zwart zeehoeijen-vel, zoo ook boven den enkel, gaande zij meestal blootvoets. Behalven de oor- neus- en lip-verziercelen beprikken zij de kin met vijf rechtstandige lijnen, als mede de wangen en de armen (1).

De mans hebben een wambuis van vogelen-huid gemaakt, waarvan zij de veders nu eens buiten, dan eens binnenwaards, dragen. De binnenzijde dier huid is rood geyerwd en met reepen van leder op de naaden belegd, die kunstiglijk genaaid en gestikt zijn met wit dasfen-haair of met zenuwen van zeedieren van verschillende kleur. Over dit wambuis dragen zij een
op-

(1) BILLINGS T. I. p. 291, 292. COOK D. XI. bl. 360.

opperkleed van darmen, dat schier doorschijnend en ondoordringbaar is voor het water en voorzien van eene kap, die over het hoofd kan worden getrokken. Hunne beenen zijn met lompe laerzen geschoeid, die de vrouwen ook zomtjids dragen, wanneer zij op het rotzige strand komen. Deze laerzen zijn gemaakt van zeeleeuwen-huid, en van binnen met droog gras bekleed (1).

De mans dragen het haar kort afgesneeden. De vrouwen houden het slechts kort op het voorhoofd: al het overige kammen zij agterover en vlechten het in eenen knoop boven op het hoofd te zamen (2).

Een houten hoed of liever een, om het voorhoofd sluitende, rand, met groene en andere kleuren geverwd, en boven aan met lange borstels van het een of ander zeedier bestoken, waaraan koraalen zijn gehecht, overschaduwet het aangezicht van den man en dient tevens om de kap van zij-

(1) BILLINGS T. I. p. 293, 294. COOK D. XI. bl. 230, 231, 359.

(2) BILLINGS T. I. p. 293.

zijnen overrok boven het hoofd vast te maaken (1).

De mans geven alzoo aan de vrouwen hier niets toe in den opschik. Hun smaak en keurigheid zoo wel, als hun afkeer van alle huidbesmeering, die elders zoo gemeenzaam is, maakt dit volk ooglijk en aangenaam genoeg, doch slechts op eenen afstand, wijl de onreinheid hunner wooningen zich aan hun lijf en kleeding mededeelt, die beiden van naderbij vol ongedierte worden bevonden (2).

Het huisraad dezer eilanders in bakken, lepels, emmers, kannen en korven bestaande, is net gemaakt en heeft een goed fatsoen, schoon messen en bijlen van ijzer hun eenige gereedschap uitmaaken (3). De naald, waarmede zij hunne klederen stikken, is het been uit eene meeuwenvlerk. Dezelve heeft eene spleet in plaats van een oog, terwijl het garen uit zenuwen van zeekoeijen vervaardigd is, nu eens niet dik-

(1) BILLINGS T. I. p. 296. COOK D. XI, bl. 359.

(2) COOK D. XI. bl. 361.

(3) COOK D. XI. bl. 363.

dikker dan een haar, dan eens zoo dik als gewoon bindgaren (1). Al het naaiwerk wordt door de vrouwen verricht. Zij maaken de kleederen, de laerzen, en overtrekken de vaartuigen met vellen. Zij maaken de matten en mandjens en vervaardigen alles met eene netheid en volmaaktheid, welke van haare schranderdheid en werkzaamheid getuigen (2).

De *Canobs* dezer eilanders zijn de kleensten, welken men vindt aan de *Americaansche* kust. Derzelve spiegel is stomp, derzelve voorsteven gevorkt. Zij zijn zamengefeld uit dunne latten met zeerobbenvel overtrokken. Bij de lengte van twaalf voeten, hebben zij in het midden slechts anderhalve voet breedte en twaalf of veertien duimen diepte. Zij kunnen twee per zoonen voeren, wanneer de een zich plat in dezelve uitstrekt, terwijl de ander in de ronde opening zit, welke 'er in het midden is. Dit gat heeft een staande rand, waar-

(1) BILLINGS T. I. p. 294, 295. COOK D. XI. bl. 363.

(2) COOK D. XI. bl. 364. BILLINGS T. I. p. 300.

waarom darmvliezen zijn genaaid, die als eene beurs te zamen getrokken kunnen worden om het lijf van den man, die in het midden zit. Wanneer deze voords zijne mouwen wel heeft te zamen getrokken om zijne handen, en zijne kap wel vastgemaakt om hals en hoofd, dan zit hij geheel waterdicht in zijne *Canoo*, welke hij met eenen dubbelden riem, nu aan deze, dan aan gene zijde pagaaijende, zoo snel in eenen rechten lijn beweegt, dat het best zeilend fchip hen niet vooruit kan lopen. Het visch- en jagt-tuig ligt onder strooken leder op de *Canoo* voor hem, hetwelk hij even behendig gebruikt, als het keurig vervaardigd is (1).

Schilderachtig is de vertooning, welke deze eilanders in zee maaken. In het heldere zeewater ziet men vaartuigen, zelve zoo doorschijnend als geolied papier, waardoor men de beweging van het onderste gedeelte der luiden, die 'er in zitten, duidlijk kan zien. Hun even doorschijnende overrok, hun bevallig hoedjen, de gemaklijkheid hunner beweging en de snelheid en

rich-

(1) COOK D. XI. bl. 367, 368.

richting van hunnen voordgang leveren een toverachtig geheel uit, het welk eene nieuwe foort van tweeflachtige fchepzels vertoont, niet min ftout te water dan de visfchen zelve, daar zij midden tufchen de branding zich vermaaken, en zomtjids tot den hals toe door het water gaan (1).

Hun visch- en jagt-tuig is van hout en been vervaardigd met de uiterfte volmaakt-heid en keurigheid. Zij visfchen met den hoek en lijn zoo wel, als met den harpoen. Hunne vischhoeken zijn gemaakt van been, hunne fnoeren van zenuwen. De harpoen is bij hun een werktuig van meer zamenftelling en hoogere volmaaking. Zij gebruiken denzelven zoo wel op de jagt van wilde dieren en vogelen, als op hunne visfcherij. Voor het eerfte gebruik heeft hij flechts éénen geweêrhaakten punt; voor het tweede is hij gewapend met drie van éénftaande en geweêrhaakte punten van dun been vervaardigd. Tegen de zee-koeijen en andere bewooners der diepte heeft de harpoen eenen punt, die los zit in zekeren fluitband, en die alzoo het

(1) BILLINGS T. I. p. 296—298.

het gewonde dier volgt, wanneer het in de diepte gaat: aan het zelve is een lijn vastgemaakt van ontzaglijke lengte, die van den steel des harpoens afloopt en met het andere einde aan denzelven vast is, zoodat deze tevens op het water drijvende voor dobber dient, om de prooi te doen wedervinden, die weldra afgemat wordt door de onophoudelijke onrust en smart, welke hem deze dobber veroorzaakt (1). Deze harpoenen zijn rood, wit, blaauw of zwart geschilderd, met zekere bergaarde en vischtraan (2), en zijn met de blaas van de zeekoe voorzien, om boven water te worden gehouden. De lijn zelf is doorvlochten met kleene roode pluimen en met dierenhaair, het welk hem bevallig maakt voor het oog (3).

Voor den landbouw vindt men bij deze menschen nog geen gereedschap. Noch de luchtstreek noch de grond zijn ook be-
moedigend voor dien arbeid. Visfcherij en jagt houden hun geheel onledig, en
bei-

(1) BILLINGS T. I. p. 295, 296.

(2) BILLINGS T. II. p. 143, 144.

(3) BILLINGS T. I. p. 295.

beide drijven zij in stillen vrede met hunne nabuuren, zoodat zelfs geene wapenen tot aanval of verdediging bij hun gevonden worden. COOK vermoedt nogthands, dat de *Rusfen* hun ontwapend zullen hebben, en dat ook dezen hun alle grootere vaartuigen zullen afgenomen hebben, niet kunnende denken, alhier, bij eenen zoo aanmerkblijken trap van zekere kunstbeschaaving, de weerloosheid van den allereersten natuurstaat weder te vinden en kleinere vaartuigen, dan elders aan de gansche kust van *America*, te ontmoeten (1). De uitdrukking van BILLINGS: „thands voeren zij geenen oorlog meer (2);” stemt met dit vermoeden overeen.

De zeden dezer menschen hebben veel beminlijks. Zij hebben den lof van zeer godsdienstig van aard te zijn (3). Onder elkanderen zijn zij vriendelijk, vrolijk en bescheiden (4). Jegens vreemdelingen gedragen zij zich met eene beleefdheid, den

(1) COOK D. XI. bl. 365.

(2) BILLINGS T. II. p. 141.

(3) BILLINGS T. II. p. 145.

(4) COOK D. XI. bl. 375.

den onbeschaafden volkeren oneigen (1). Verwittigd van derzelve terugkomst, vingen zij eenen voorraad van visch: door onstuimig weder hun niet dagelijks kunnen voorzien van eene versche vangst, kaptten zij hout voor hun, en zonden het hun, aan takkebosfen gebonden, om 'er zich bij te verwarmen. Wel verre van woest of wreed te zijn, mogt hun de lof van zachtheid, menschlievendheid en gastvrijheid niet worden onthouden (2). Vreedzaamer, noch onschadelijker volk betuigde COOK nergens te hebben ontmoet, 'er bijvoegende, dat zij in eerlijkheid tot voorbeelden kunnen dienen voor de beschaafde volkeren op den aardbol (3).

Twee gebreken ontluisteren dit tafereel van de zedenlijkheid dezer eilanders (4). De oneerbaarheid hunner vrouwen en de onnatuurlijkheid van hunnen eigen lust. Mogt de eerste slechts eene overdreevene gastvrijheid en geene eigenlij-

(1) COOK D. XI. bl. 228.

(2) BILLINGS T. II. p. 121, 137, 145.

(3) COOK D. XI. bl. 358,

(4) COOK D. XI. bl. 376.

lijke ontucht heeten, zoo zou de geschiedenis der volkeren voor haar pleiten, schoon de zedenlijkheid haar veroordeelde en onze denkwijze haar aanstootlijk vond: en, mogten wij op een enkeld woord van BILLINGS ten aanzien van het laatste afgaan, dan zou het verfoeilijke kwaad, hetwelk weleer bij deze eilanders de schandjongens openlijk als vrouwen tooide, alreeds uit hunne zeden geweeken zijn (1).

Het bleef den Reizigers onmogelijk, eenige naauwkeurige berichten wegens den Godsdienst dezer eilanders mede te deelen, hoe gemeenzaam zij ook met hun waren geworden. Eigen bijgeloof en de ongeschiktheid der *Russische* Priesters bij hunne bekeering van de afgoderij mogen de redenen hunner agterhoudenheid hierin worden genoemd. Zij gelooven, dat de *Koughas* of Goden der *Russen* magtiger zijn, dan de hunne, en dat dezen, even als zij zelve, in eenen staat van overheersching zijn gekomen, na dat zich deze vreemdelingen op hunnen bodem hebben gevestigd: zij noemen derzelve naam dan ook
nooit,

(1) BILLINGS T. I. p. 302.

nooit, om hun niet te ontdekken en aan wreede marteling bloot te stellen. In elken vreemdeling die naar hunne Goden vraagt, vermoeden zij eenen vervolger: van daar houden zij alle hunne plegtigheden zoo geheim als verborgen, schoon zij hunne oude feesttijden vieren in de lente en in den herfst, wanneer zij den trommel slaan en hunne vrouwen naar deszelfs maatslag dansen. Bij deze gelegenheden schilderen zij het aangezicht en dekken het zelve met een masker. Zij noemen deze maskers met denzelfden naam als hunne Goden, *Koughas*, en beschouwen dezelve als *talismans* of tovermiddelen, die hun beschermen tegen alle onheilen op gevaarlijke ondernemingen (1).

On-

(1) BILLINGS T. II. p. 140—142. Een *Russisch* Priester, aan boord van BILLINGS, vond goed, alle de maskers, dien hij in eene wooning bijeen vond, te verbranden en de eilanders de zwaarste straffen te dreigen, indien zij voordgingen, de Afgoden te dienen. Verscheidenen dwong hij, zich te laten doopen, zonder hun iet anders te kunnen doen begrijpen, dan dat zij voortaan de Drieëenheid moesten aanbidden, den Heiligen NICOLAAS aanroepen, en van een kruis, hetwelk hij hun aan den hals hing, alles verwacht-

Onophoudlijk trachten zich deze menschen de bescherming van het Opperwezen, het geen zij *Aghogok* noemen, te verzekeren niet slechts voor dit maar ook voor het toekomstige leeven. Het laatste gelooven zij zonder eenigen twijfel, en zij houden zich verzekerd, dat allen, die zich hier naar den wil van *Aghogok* gedragen, hier na zonder eenige moeite alle noodwendigheden zullen verkrijgen en niet meer onderworpen blijven aan de *Koughas*, die alzoo hunne booze geesten schijnen, wier gunst hun eeniglijk, uit hoofde van het kwaad, hetwelk zij hun zouden kunnen doen, aan gelegen is (1).

Hun-

ten, wat zij wenschten. Hij zelf was zulk een onmensch, dat hij, eenmaal een gedeelte van zijne mondbehoefden op zekeren weg kwijt geraakt zijnde en twee *Tartaren*, die hem geleidden, verdenkende, beide deze menschen elk bij eenen arm aan eenen boom ophing en zoo geweldig geesfelde, dat de een het bestierf. Naderhand vernam hij, dat zijn voorraad door anderen was gestoolen, en nu beantwoordde hij het verwijt wegens zijne mishandeling der onschuldige *Tartaren*, met te zeggen: „ dat zegt niets, zij waren toch geene *Christenen!*” BILLINGS T. I. p. 301, 302.

(1) BILLINGS T. II. p. 145.

Hunne denkbeelden van de schepping maaken het menschelijk geslacht op bevel van *Aghogok* afkomstig van de honden, terwijl zij van hunne eigene voorvaders zeggen, uit het westen te zijn gekomen, alwaar zij tevens zeggen, dat een zeer uitgestrekt land ligt (1).

Zij kennen geene huwelijks plegtigheden. Wanneer zij eene vrouw willen hebben, kopen zij 'er eene van haare ouders: en zij nemen 'er zoo veelen, als zij kunnen onderhouden. Hebben zij berouw van hunnen koop, zij brengen de dogter aan de ouders weder, die verplicht zijn, den koop-prijs te rug te geven (2).

Bij de geboorte van een kind heeft bij hun geene meerdere plegtigheid plaats: men zorgt alleen, den jonggebooren wel te waschen (3). Den overleedenen daartegen wedervaart veel grooter eer. Het lijk wordt in mos en hooi gewikkeld, voords in het fraaiste kleed gestoken, daarna in eene zeer ruime kas gelegd met al het visch- en jagt-
tuig

(1) BILLINGS T. II. p. 143.

(2) BILLINGS T. I. p. 301.

(3) BILLINGS T. I. p. 303.

tuig van den overleedenen; welke kas het graf tevens is, het geen op eenen heuveltop wordt gebragt, omgeven met veelvuldige matten en andere fraaijgheden, en van boven met aarde en mos bedekt. De vrouwen worden met mindere plegtigheden begraven (1). Omtrend de overleedene kinderen gaat de moederlijke tederheid zoo ver, dat zij derzelve lijken verscheidene maanden bij zich houden, dezelve zorgvuldig droog houdende en niet eer aan het graf overgevende, voor dat het verderf ondanks alle zorgen der tederheid de overhand neemt, of voor dat het moederlijke hart het gevoel der scheidung kan verduuren (2).

Op het gebergte vindt men verscheidene steenhoopen, dien men voor grafplaatzen zou aanzien, maar dezelve zijn wegwijzers, die in den sneeuwijd of wanneer het zeer mistig is, uitstekenden dienst doen. Elk der eilanders, die deze steenhoopen voorbijgaat, werpt 'er eenen steen op (3).

Wel-

(1) BILLINGS T. I. p. 303. COOK D. XI. bl. 375.

(2) BILLINGS T. I. p. 303.

(3) BILLINGS T. I. p. 305. COOK had

Weleer was de Regeering op de *Aleoutische* eilanden, op *Oonolaska* vooral, eene leenregeering, met eenen Koning aan het hoofd. De Oppervorst van dit eiland voerde den titel van *Kikaga-dogok*, om dat hij door alle de eilanders verkoozen was uit de *Dogoks* of jagers, dat was uit de Opperhoofden der onderscheidene gehuchten of dorpen. Alle de overige inwoners waren *vassallen*, onder den naam van *Thatas* (1). Thands zijn de *Aleouters* onderworpen aan de overheersching der *Rusfen*, die op deze eilanden komen jagen, allen veel woester, dan de inboorelingen zelve, volgens ² BILLINGS, zonder dat het gezag van het *Rusfische* Opperbewind zich ten zijnen tijde nog had kunnen uitstrekken tot aan deze eilanden, om dezelve te bevrijden van derzelve geweldensrijen. Alleen van de volflagene uitrooijing der dieren, op welken zij jagt maaken en die 'er dagelijks verminderen, schijnt de verlossing van dezen overlast der menschen verwacht te mo-

ze allen voor grafplaatzen gehouden, D. XI. bl. 375.

(1) BILLINGS T. II. p. 142.

mogen worden. Zij komen 'er van tijd tot tijd, nemen terstond een aantal mans en vrouwen in hunnen dienst, verflaaven de eersten aan zich door eenige bladeren tabak, de laatsten door kleene snuisterijen (1). Overigens leeven deeze jagers of pelterijhandelaars met de inboorelingen gemeenzaam onder één dak; schoon zij hunne afzonderlijke tafel houden, die evenwel niet veel verschilt van die der eilanders, behalven in toebereiding alleen (2). De vrees van eenen eilander, van vervoerd te zullen worden naar *Kamschatka*, was groot genoeg, om hem zich zelve den hals te doen afsnijden (3).

De taal eindelijk op deze eilanden zoo wel, als van de inwooners van *Nortonsbaai*, heeft eene bijzondere overeenkomst in tongval met die der *Groenlanders* en *Eskimoos*, het welk *COOK* tot eene gelijkheid van afkomst dezer menschen heeft doen besluiten (4). *BILLINGS* merkte op, dat

men

(1) *BILLINGS* T. I. p. 304. T. II. p. 125, 145—149.

(2) *COOK* D. XI. bl. 357.

(3) *BILLINGS* T. II. p. 14, 15.

(4) *COOK* D. XI. bl. 376.

J. Kayser, del.

J. Portman, sculp.

INWOONERS VAN OONOLASKA.

men 'er de *th* volkomen in den *Engelschen* tongval uitsprak (1).

De afbeelding dezer menschen, in alle deelen beandwoordende aan de beschrijving, welke wij van hun hebben opgemaakt, is eene welgeslaagde overneming van het hoofd des mans en der vrouw bij COOK (2), van beider kleeding ten voeten uit bij BILLINGS (3), van de *Canoo* bij den eersten (4), en van het landschap bij den laatsten, in het welke men ter zijde van den man den kruin kan onderscheiden van het hol, het welk zij bewoonen. Gereed, om bij eenen stormachtigen lucht in zee te gaan, biedt de zorgvuldige vrouw hem het masker aan, het geen bij BILLINGS (5) afgebeeld is: maar de man wijst die voorzorg af, schijnende de vrouw gerust te stellen, dat 'er geen gevaar bij zijnen togt zal zijn.

(1) BILLINGS T. II. p. 140.

(2) COOK D. XI. bl. 230. pl. CVI** en CVII**.

(3) BILLINGS *Collection des planches*, pl. V.

(4) COOK D. XI. bl. 231. pl. CVIII**.

(5) BILLINGS *Collect. des planch.* pl. XI.

N O O T K A.

In Lentemaand van den jaare 1778 liep COOK aan de *Noordwestkust* van *America* eene baai in, welke hij *Koning-Georgesbaai* noemde, doch, gelijk hij naderhand hoorde, bij de bewooners zelve *Nootka* heetede (1). Hij meende, het eerste deze baai ontdekt te hebben, doch verwonderde zich reeds, dat zijne matroozen twee zilveren tafellepels, van *Spaansch* maakzel, naar het schein, van de inboorlingen gekocht hadden, en kon zich zelve den twijfel wegens vroegere ontdekkingen en gemeenschap met *Europeërs* geenzins ontneemen (2). Niet slechts bleek het den
En-

(1) COOK's *Reize* D. XI. bl. 29.

(2) COOK D. XI. bl. 21, 93, 95, 97.

Engelschen naderhand, dat de *Spanjaarden*, op hunnen zeetogt ter ontdekkingen in 1774 en 1775 door QUADRA geleid, deze baai gevonden, maar ook hun ouder recht gehandhaafd hadden, door dezelve in Bloei-maand van 1789 plegtig in bezit te laten nemen voor de *Spaansche* kroon (1). De *Engelsche* naarijver vond niet goed, deze ouder aanspraak te eerbiedigen. Het voorwendzel, dat de eer der juiste bepaling dezer kust aan COOK toekwam, en dat daarin de waare roem eener landontdekking gelegen was, werd genoegzaam geacht, om eene krijgstoerusting ter zee te billijken, ten einde de *Spanjaarden* met geweld te verdrijven. Met eene verbaazende snelheid werd in 1791 het schoonste smaldeel Oorlogschepen gewapend, het welk nog immer eene *Engelsche* haven uitliep. Op den eersten van Herfstmaand van 1792 bereikte het zelve alreeds zijne bestemming (2), beslisschende het onverhoedsch. geweld

(1) VAN COUVER *Voyage autour du monde*, T. I. p. 439, 440.

(2) VAN COUVER *Voyage autour du monde*, T. I. p. 8, 9, 13, 20.

weld volkomen in de plaats van alle recht, het welk echter, hoe rechtmatig het ook in het oog der *Europeesche* Staatskunde schijne, in dat der menschheid eene belagchelijke aanmaatiging is, waarmede zich het onrechtvaardigste geweld stoffeert.

Belangrijk wordt ons eene kust, om wier bezit zoo spoedig *Europeesche* wapenen werden opgevat, even als eene schoone, wier hand twee medeminnaars elkanderen met den kling betwisten. *NOOTKA* had zich alreeds laten innemen door de zeden van haaren *Spaanschen* Heer (1), en verwekte daar door zelfs geene meerdere ijverzucht bij den *Engelschen* Verwinnaar, dan haare bewooners onze begeerte prikkelen, om derzelve eigen aard en zeden van naderbij te leeren kennen.

De ligging dezer baai is door *COOK* bepaald op $49^{\circ} 33'$ Noorder Breedte en $233^{\circ} 12'$ Oostlijke Lengte (2). *VAN COUVER* stelde dezelve op $49^{\circ} 34' 20''$ Noorder Breedte en op $20' 30''$ Oostlijker, dan *COOK*, maar vermoedde eenig verloop in zij-

(1) *VAN COUVER* T. I. p. 438.

(2) *COOK* D. XI. bl. 29.

zijne werktuigen ter bepaaling der lengte (1). Zeer aanmerkelijk is de diepte in het midden van deze baai en zelfs op sommige plaatsen digt aan de wal, en talrijk zijn de havens binnen haaren omtrek (2).

De luchtfreek dezer kust schijnt veel zachter, dan op de oostkust van *America* onder dezelfde breedte. Wanneer de wind tusfchen het noorden en westen staat, is het weder fraai en helder: tusfchen het westen en zuiden is het dampig met regen. Dus bevond *COOK* het in *Grasmaand*, en merkte daarbij op, dat de kwik, zelfs in den nacht, nooit laager dan 42° daalde, en zeer dikwijls over dag tot 60° rees. Ook op de laage gronden bespeurde hij geene vorst: de groeiing integendeel had aanmerkelijke vorderingen gemaakt, zijnde 'er het gras toen reeds eenen voet lang (3).

Langs de kust is het land van middelbaare hoogte en effen. Meer binnenwaards rijst het tot zeer steile bergen, meestal in
stom-

(1) VAN COUVER T. I. p. 340, 465, 466.

(2) COOK D. XI. bl. 31.

(3) COOK D. XI. bl. 33.

stompe of ronde kruinen eindigende. Zommigen derzelve kunnen hoog heeten; de overigen zijn slechts middelmatig: maar allen zijn zij, tot op den kruin toe, met de dikste bosfchen bewasfchen, even als de laage grond naar den zeekant. Eenige, fchoon weinige kaale, plekken der bergen vertoonen derzelve fteenachtigen grond, die meer met gerot mosch en vermolmd hout van boomen, dan wel met eene eigenlijke aarde, overdekt is. De grondslag dezer bergen fchijnt alzoo gansch rotsachtig, gelijk ook de gansche oever der baai, die één rotsklomp is, zoo dat derzelve kleiner bogten door ftukken en afscheuringen alleen van rotzen worden gevormd (1).

Schoon het aan de uitwatering van groote rivieren ontbreekt en men geene bronwells kan verwachten in zoo rotsachtigen grond, vindt de Zeereiziger 'er echter genoegzaame beekjens van zoet water, door den regen en ontdooide fneeuw waarfchijnlijk alleen onderhouden (2).

Men vond wel ijzer en koper in de
han-

(1) COOK D. XI. bl. 31, 32.

(2) COOK D. XI. bl. 32, 33.

handen der *Nootkaërs*, maar geene reden, om derzelve ertzen aan den grond, dien zij bewoonen, toe te schrijven. Eene grove, roodachtige, roode en okerachtige zelfstandigheid was de eenige delfstof, welke men als landeigen opmerkte. Gelijk de inwooners die gebruikten tot hun blanketzel, zoo vond men ook bij hun dingen van eenen harden zwarten granitsteen, eenen graauwachtigen wetsteen, den gemeenen oliesteen der timmerluiden en zekeren toetssteen. Ook gebruikten zij het doorschijnend bladerig glimmer of *Muscovisch* glas, alsmede eenig rotskrijstal, het welk eene kunstig gefleepene gedaante had, zeer schaarsch was en van elders aangebragt scheen (1).

Verscheidene soorten van pijnboomen en de witte cijpres maaken de boschen uit, groeijen over het algemeen met zeer groote kracht en verkrijgen eene groote hoogte. De verscheidenheid in gewassen schijnt overigens niet zeer groot. Aardbezieën, flamboozen, aalbezieën en kruisbezieën-struiken omzoomen de boschen en den voet der

rot-

(1) COOK D. XI. bl. 49, 50.

rotzen. Binnen de bosfchen groeit tweederlei kreupelhout met eene veelvuldigheid van mosfchen en vaaren, tot wier benoeming de kruidkunde der Reizigers te kort fchoot: Karmozijnroode ranunkels en reeds uitbotende wilde roozenftruiken beloofden 'er in een meer gevorderd jaargetijde het cie-raad van bloemen (1). COOK kwam te vroeg in het jaar, om de Natuur in haaren bloei te vinden: VAN COUVER fchijnt dezelve minder te hebben gade geflagen.

Uit de vellen door de inwooners, ter markt gebragt herkende men *raakoons*, *marters*, *eekhoorens*, *beeren*, *herten*, *vossen*, *wolven*, *hermelijnen* en misfchien ook *elanden* en *buffels* voor de landdieren dezer kust. *Varkens*, *honden* en *geiten* zijn nog niet doorgedrongen tot deze plaats, ook fcheenen de inboorlingen geene kennis te hebben aan de gewoone rotten, welken zij den naam van *eekhoorens* mededeelden, gelijk zij aan de geiten dien van een jong hert of hertekalf gaven (2).

Het gevogelte is fchaars in foorten en
wei-

(1) COOK D. XI. bl. 33, 34.

(2) COOK D. XI. bl. 36—39.

weinig in aantal. Het zelve toont door deszelfs schuwheid genoeg, dat 'er jagt op wordt gemaakt, tot voedzel door het vleesch en cieraad door de veders. Kraaijen en raaven, blaauwe aaksters, gemeene winterkoningjens en bruine arenden met witte koppen en staarten zijn de gevederde boschbewooners, onder welke de *Canadasche* lijster alleen de zingende is. Behalven dezen meende COOK nog eenige onopgemerkte soorten, tot het geslacht der spechten, vinken en strandlopers behoorende, als mede eene nieuwe soort van het bloemzuigertjen of *Colibris* te vernemen. Het water en het strand scheenen hem niet rijkelijker bevolkt door gevogelte. Groote stormvogels, meeuwen en waterraaven, wilde eenden en zwaanen, benevens steenpikkers en plevieren hielden zich op aan deze kust (1).

Vischen zijn 'er menigvuldiger in aantal, schoon ook al in verscheidenheid gering. Gelijk men echter den kleenen haring, van de kleinere soort der sardijnen, in zeer groote hoeveelheid aantrof, welke slechts op gezette tijden de onderscheidene kus-

(1) COOK D. XI. bl. 42—45.

kusten langs loopt, zoo meende men, dat de verscheidenheid der visfchen ook in zekere jaargetijden aanmerklijk zou kunnen vermeerderen. De kleene bruine zeefcorpioen, eene foort van kabeljaauw en de kleene zeedraak maaken de voornaamfte vischfoorten uit. Men vond ook haaijntanden bij de inboorlingen, en onder de zeedieren, welken men langs deze kust waarnam, zag men walvisfchen, bruinvisfchen, zeekalveren, en bij uitftekendheid den zeeötter. Het laafte, meest in het water leevende, dier wordt hier in overvloed gevonden, wiens bont, zachter en fijner, dan dat van alle andere dieren, welken men kent, een zoo belangrijk artikel van koophandel geworden is, dat de hoeveelheid en uitmuntendheid daarvan de kust van *Nootka* alleraangelegenst voor de weelde van *Europa* gemaakt heeft (1).

Aan fchulpvisfchen ontbreekt het der rotsachtige kust niet. Onder derzelve veelerleije foorten, welken alhier worden gevonden, munten de mosfelen uit in overvloed en in grootheid, zijnde veelen derzelve eenen

(1) COOK D. XI. bl. 39—41, 45—48.

eenen span lang; zommigen hebben vrij groote paerlen in, die echter slecht gevormd en gemeen van kleur zijn (1).

Onschadelijke slangen, welken de inwooners zonder eenige vreës of voorzorg in de handen nemen, en waterhagedisfen, met den staart van een aal, maaken de kruipdiereu uit, die zich in de boschen en kleene stilstaande waters ophouden (2).

Talrijker is 'er het geslacht der *insecten*, van welken men in het vroege voorjaar reeds zoo veelerleije en zoo veelvuldige kapellen, hommels, torren en muskiten ontmoetede, dat men zich den zomer in dit boschrijke land door derzelve overlast onaangenaam moest voorstellen (3).

De redelijke bewooners dezer kust zijn menschen van min, dan gewoone, grootte, gemeenlijk zeer gezet of liever dik en rond van gestel, maar niet sterk gespierd. Eigenlijke zwaarlijvigheid kan hun niet worden toegeschreeven: in gevorderden ouderdom worden zij eer dun of mager. Der
mees-

(1) COOK D. XI. bl. 48.

(2) COOK D. XI. bl. 48, 49.

(3) COOK D. XI. bl. 49.

meesten aangezicht is rond en vol, ook fomtijds breed met hooge uitstekende wangen. Voords is hetzelfde meermaal ingevallen of zamengedrukt aan de slaapen van het hoofd, zijnde de neus plat bij den wortel, stomp aan den knop en breed van vleugels. Het voorhoofd is lang, de mond rond, met groote en dikke lippen. De oogen zijn klein, zwart, meer kwijnende dan schitterende; de tanden vrij gelijk en wel geplaatst, maar niet zeer wit. De mans dragen, of in het geheel geen, of eenen kleenen en dunnen baard aan de spits der kin, zijnde in hunnen middelbaaren leeftijd zorgvuldig, om denzelven verder uit te plukken. De oude luiden hebben niet alleen groote baarden over de geheele kin, maar zelfs knevels, die van den bovenlip tot op de onderkaak nederhangen (1).

De wenkbrauwen zijn zeer dun en smal: maar het hoofdhaar is grof en sterk, en, zonder eenige uitzondering, bij allen zwart, recht en fluk nederhangende over de schouders.

De

(1) COOK D. XI. bl. 51, 52.

De gansche gestalte dezer menschen is ineengedrongen. De hals is kort. De schou- ders zitten hoog. Aan lijf en armen zoekt men te vergeefs naar schoonheid van vorm. Alle de ledemaaten zijn over het geheel zeer klein naar evenredigheid van het geheele ligchaam : alleen de voeten zijn groot, doch deelen in den onaangenaamen vorm der overige leden. De enkels ste- ken ver uit, en het gansche been ken- merkt den gewrongen stand, waarin het zelve doorgaands gehouden wordt door op de hurken te zitten of op de knieën te leggen, gelijk zij, zoo wel in hunne huizen als in hunne vaartuigen, gewoon zijn (1).

De kleur van de huid dezer menschen laat zich bezwaarlijk onderscheiden van onder de korst van verw en slijk, waarmede zij zich bezoedelen. Hunne kinders, wier natuurlijke kleur nog niet bedorven is, zijn zoo blank als de onze en munten door- gaands uit in leevendigheid en aardigheid, of stecken door derzelve vrolijkheid en geestigheid niet minder af bij de eenvor-
mi-

(1) COOK D. XI. bl. 52.

mige gelaatstrekken en domme koelheid zonder eenige uitdrukking bij de ouders, dan door deze blankheid bij derzelve beoedeling. Ook der ouden huid, wanneer dezelve schoon geschraapt of door wrijving vrij was van het smeerzel, evenaarde in witheid aan die der *Europeanen*, schoon dan van eene bleeke en doffe tint, welke het gevolg der onreinheid mag heeten (1).

De vrouwen onderscheidden zich in COOK'S oogen maar weinig van de mannen door eenige meerdere tederheid of grootere bevalligheid. Hij ontzegde haar alle aanspraak op schoonheid en aangenaamheid (2). Gunstiger was het oordeel van VAN COUVER over de dogter van het Opperhoofd MAQUINNA. „Wij vonden haar,” zegt hij, „zitten in zekeren hofkring, nadat zij kort te vooren openlijk tot erfgenaame en opvolgster van haar's vaders bezitting en gebied erkend was. Naast haar zaten drie vrouwen van haaren vader en een gansch aantal bloedverwanten. Zij was

(1) COOK D. XI. bl. 52, 53.

(2) COOK D. XI. bl. 53.

was klein van gestalte en zeer gezet van lijf; haar gelaat was rond, met kleene trekken: maar de huid was schoon; de kleur schier blank; en, schoon zij zich op eigenlijke schoonheid niet kon laten voorstaan, was zij geenzins onaangenaam (1).”

De talrijkheid der inwoners van *Nootka* werd door COOK berekend op twee duizend menschen; en een der twee dorpen, waarin toen de gansche bevolking dezer kust verdeeld werd, had in 1794 nog tusfchen de agt en negen honderd inwoners (2).

Hunne gemeene kleeding is een linne kiel of mantel, van boven bezoomd met eene smalle strook bont, van onderen versierd met franjen. Dezelve gaat onder den eenen arm door en is boven den anderen schouder door een koord vastgebonden van vooren en van agteren, als mede om den middel, zoo dat beide de armen ten gebuike vrij blijven. Behalven deze kiel, die tot de knieën reikt, dragen zij nog eenen

(1) VAN COUVER T. I. p. 448.

(2) COOK D. XI. bl. 68. VAN COUVER T. II. p. 333.

eenen anderen korten en ronden mantel met een gat in het midden, waardoor het hoofd wordt gestoken. Dezelve bedekt de beide schouders, de armen, den rug en de borst, en is, even als het andere kleed, van dezelfde stof en op gelijke wijze omzoomd en gecierd (1).

Eene muts, van fijn matwerk in de gedaante van een omgekeerden kegel gevlochten en met onderscheidene kleuren en figuren vercierd, dekt hun hoofd. Dezelve heeft zomtyds eene ronde of puntige knop of bondel, van lederen kwasten gemaakt, en wordt ook met een keeleband vastgemaakt, om niet af te waaijen (2).

Tot dus verre is de kleeding van man en vrouw beide gelijk: maar behalven dezelve werpen de mans dikwijls het vel van eenen beer, wolf of zeeötter met het rui-ge buitenwaards over hunne kleederen, het welk zij als eenen mantel onder de kin vast maaken, en nu eens van vooren, dan eens van agteren dragen, naar gelang dezelve hun het meest moet dienen in kouden
wind.

(1) COOK D. XI. bl. 53, 54.

(2) COOK D. XI. bl. 54.

wind. In den regen dekken zij zich, door eene grove mat over de schouders te slaan (1).

Wolle klederen zijn mede wel, doch in gering, gebruik. In den krijg ragen zij eenen dik gevoêrden lederen mantel, die, door zijne grootte, het toebereide vel scheen te zijn van eenen buffel of eland. Op de gewoone wijze vast gemaakt, dekt hij van vooren de borst tot den hals toe, terwijl hij schier tot op de hielen nederhangt. Tot cieraad wordt die mantel zomtijds met verschillend gekleurde vakken geschilderd, welke verfraaijing zijne deugd verdient, zijnde hij niet slechts ondoordringbaar voor hunne pijlen, maar zelfs ondoorstootbaar voor hunne speeren. Nog een andere wapenrok is bij hun in den krijg gebruikelijk. Dezelve is een korten lederen kolder, met rijen van gedroogde herten-klaauwen bezet, die waterpas hangen aan lederen riemen, met schaften van vederen omzoomd, welk alles bij de minste beweging een geratel maakt, naar het geluid van veele kleene schelletjens gelijkende,

(1) COOK D. XI. bl. 54.

de, waardoor deze kolder tevens als een speeltuig in hunne toonkunst voorkomt, zijnde het daardoor onzeker gebleeven, of dezelve wel eens, schoon aan den ouden maliënkolder eenigzins gelijk, ter lijfsbescherming in den oorlog geschikt zij (1).

Bij den lof der gemaklijkheid zou hunne gewoone kleeding ook dien der welstandigheid wegdragen, wanneer dezelve slechts schoon en rein werd gehouden: maar de geduurige besmeering van hunne huid met oker en olie geeft aan hun dekzel eenen garstigen stank en vetachtige vuilheid, en maakt ze tot eene kweekschool van ongedierte, waar van ze krielen, en het welk ook hier, gelijk bij de meeste wilde volkeren, door de wederwraak verslonden wordt (2).

Gemeenlijk dragen zij het haar los nederhangende of in eenen bundel op het hoofd te zamen gebonden (3). Bij plegtige gelegenheden is het gemeenste hoofdedzel eene menigte van teen of half geklopt boombast, die om het hoofd is ge-

WON.

(1) COOK D. XI. bl. 59, 60.

(2) COOK D. XI. bl. 55.

(3) COOK D. XI. bl. 55.

wonden, met verscheidene groote vederen, bijzonderlijk arendsvederen 'er ingestóken, of geheel met kleene witte vederen bedekt en als gepoederd. Als dan is ook het aanzicht geheel verschillend gekleurd, zoodat het bovenste en benedenste gedeelte van het zelve tegen elkanderen afsteken en het geheel eene gekorvene gedaante krijgt; of het is besmeerd met eene soort van vet, met verw gemengd, het 'welk naderhand tot eene groote verscheidenheid van regelmaatige figuren gevormd wordt en zich als beeldhouwwerk vertoont. Zomtijds verdeelen zij ook hun haar in kleene bundels, die, van twee tot twee duimen, tot het eind toe met bindtouw zijn vastgebonden; anderen binden het bij zulke gelegenheden van agteren staartswijze te zamen en steken 'er dan takken in van de witte *cijpres*.

De woestheid en onooglijkheid van dezen opschik wordt bij zulke gelegenheden nog vermeerderd door eene eindlooze verscheidenheid van gesneedene houten momaangezichten, welken zij voor het gelaat of op het voorhoofd zetten. Zommigen gelijken naar de aangezichten van menschen, met haar, baard en wenkbraauwen; anderen

naar de bekken van vogelen of naar de koppen van land- en zee-dieren, als wolven, herten, bruinvischen en anderen. Doorgaands zijn deze figuren grooter dan de natuur, en meestal zijn zij met stukjens van de bladerige glimmer bestrooid, terwijl zij nog nat van schilderwerk zijn, het welk derzelve monsterachtige leelijkheid al meer vergroot. De overdrevenheid hierin gaat zoo ver, dat zij zomtjids groote stukken hout, in de gedaante van de voorsteven hunner booten, voor het hoofd zetten; terwijl de zucht tot dergelijke vermomming tevens zoo onbegrensd bij hun is, dat men eenen het hoofd zag steken in eenen tinnen ketel, welken hij bekomen had, om daarmee, als iet ongemeens, te praalen. Of deze vermommingen behooren tot hun Godsdienstig bijgeloof, dan wel tot hunne krijgstoerusting, om zich verschriklijk te maaken; alsmede of zij hun mischien ter jagt dienen ter misleiding van het gedierte, dan wel ten blooten vermaak gedragen worden, is geenzins gebleeken: maar dat zulk eene toetakeling, welke een monsterachtige dierenkop op eene menschelijke gestalte in eene ruige beerenhuid vertoont, zeer zeker

zou geschikt geweest zijn, om vroeger bijgeloof en domheid te doen gewaagen van nieuwe monsters, welken men niet had durven naderen, kan men gereedlijk met den wijsgeerigen COOK toestemmen, en is misschien niet weinig ophelderend voor sommige wonderverhaalen van den grijzen HERODOTUS (1).

Het eigen aangezicht dezer menschen moet nu en dan de afschuwelijkste vertooning maaken. Eene zwarte, ligt roode of ook witte kleur wordt daartoe door hun aangewend, wier natte verw zij dan nog, even als op hun momtuig, met glimmer bestrooijen (2).

De oorlel heeft bij veelen een vrij groot gat; ook is de bovenzoom van het oor op twee plaatzen doorboord. Stukjens been, schaften van vederen, op eenen lederen riem vastgehecht, kleene schulpen, bosfen van wolle kwasten, of stukken van dun koper zijn de geliefde oorcierzelen, welken zij aan de ooren hangen, en waarbij de
schoon-

(1) COOK D. XI. bl. 55—59.

(2) COOK D. XI. bi. 55.

schoonste glazen koraalen in hun oog geene bekooring hebben.

Bij velen is ook het middenshot van den neus doorboord, door welk gat zij een stuk zacht touw dragen. Bij anderen wordt een dunne ring van rood of geel koper of ook van ijzer aan den neus gedragen, welke ring op ééne plaats doorsneedden is, en door deszelfs veerkracht aan het middenshot van den neus gehecht blijft.

Armringen van witte glaaze koraalen of van schulpen gemaakt, of ook bosfen van lederen riemen met kwasten, en breede ringen van eene hoornachtige, zwarte en blinkende zelfstandigheid maaken bij hun het cieraad uit van handen en armen, terwijl ook hunne enkels pronken of mischien gestevigd worden door lederen riemen, of door zenuwen van dieren, tot eene aanmerkelijke dikte gevlochten (1).

Twee dorpen, eenigzins stedelijk aangelegd, bevatteden in 1778 alle de inwooners van *Nootka*. Het eene, aan den ingang der baai gelegen, hangt op eenen rij-

(1) COOK D. XI. bl. 55, 56.

rijzenden grond, die zich van het strand af tot aan den zoom der boschen uitstrekt. De huizen in het zelve staan trapswijze in drie rijen agter de anderen. De voorsten zijn de grootsten. De twee straten, die door deze richting gevormd worden, zijn op onregelmatige afstanden doorsneden met smalle paden, laanen of steegen. Deze verdeeling en het tooneelmatige der ligging geven een geregeld en bevallig aanzien, op eenigen afstand beschouwd: naderbij echter vindt men de allerlompste gebouwen, ongeregeld aangelegd, niet behoorlijk van elkanderen gescheiden en in allerlei richtingen geplaatst. Zij zijn van zeer lange en breede planken gebouwd, die de eene op den rand van de andere rusten, met teenen van den bast van pijnboomen aan malkanderen gebonden, en slechts hier en daar van buiten aan dunne staaken vereenigd, doch van binnen aan zwaarer posten en dwarsbalken te zamen gebragt zijn. Aan de beide zijden en gevels zijn deze woningen zeven of agt voeten hoog. Het agterste gedeelte rijst een weinig, waardoor de planken, die het dak uitmaaken, schuinsch naar vooren

lig-

liggen. Dezelfven worden 'er slechts los opgelegd, om vanéén geschooven te kunnen worden ter inlating van het licht en uitlating van den rook en weder dicht geschooven ter afweering van den regen (1).

Uit deze beschrijving zou men, wanneer zij zich hierbij bepaalde, een vrij gunstig denkbeeld vormen van de vordering der bouwkunst dezer kustbewooners: maar door den opmerkzaamen Reiziger binnen in deze verblijven gebragt, verbaast men zich over den trap van ruwheid en onbeschaafdheid, in derzelfver aanleg zoo wel, als in derzelfver bewooning, blijkbaar. Te vergeefschi zoekt men na eigenlijke deufen in deze huizen. Een, of toevallig opengebleeven of opzetlijk opengelaten, gat, door de verschillende lengte der planken veroorzaakt, is de ingang, om welken te vinden men zomtjids eenige planken van malkanderen moet schuiven. In de zijden der huizen zijn eenige onregelmatige gaten, waardoor men naar buiten ziet. Stukken van matten zijn derzelfver luiken, die het inregenen beletten. Van buiten mag men zich ook

ver-

(1) COOK D. XI. bl. 68, 69.

verbeelden, afgeschootene, schoon kort bijeenstaande wooningen, te zien: van binnen ziet men zich bedroogen, wijl de afscheiding derzelve zoo gebrekig of liever zoo geheel verwaarloosd is, dat men door verscheidene huizen tevens heenen ziet, die alzoo de gedaante aannemen van eene zeer lange stal met eene dubbele rij van stallingen en eenen breeden gang in het midden. Digt aan de wanden in elk dezer afdeelingen is eene kleene bank van planken, vijf of zes duimen hooger, dan het overige van den grond en met matten bedekt, waarop het huisgezin zit en slaapt. Gemeenlijk zijn deze banken zeven of agt voeten lang en vier of vijf voeten breed. Het vuur ligt midden op den vloer zonder haardstede of schoorsteen. Aan het einde van eene middenstraat vond COOK een geheel afgezonderd huis staan, waarin vier slaapbanken waren; op elke derzelve woonde een afzonderlijk gezin, zonder eenig afschutzel hoegenaamd; allen hadden zij het midden van den vloer in gemeen gebruik (1).

Op-

(1) COOK D. XI. bl. 70, 71.

Opmerkelijk is boven de voornaamste huizen een geweldig zwaare balk in de lengte van het dak gericht, maar omtrend agttien duimen hooger dan het zelve geplaatst op even zwaare balken, die door het dak heen op den grond der gebouwen rusten. Zoo wel deze stutbalken, als die balken, die zonder eenig blijkbaar oogmerk evenwijdig met den nok des daks voordlopen, zijn in dikte niet veel minder, dan het benedenste gedeelte der groote mast van een oorlogschip. Men bemerkte wel, dat zij alleen waren geplaatst boven de huizen van Opperhoofden: maar bezwaarlijk kon men zich verbeelden, dat tot derzelve onderscheiding alleen zulk een werk vervaardigd was, het geen den inwooners, bij derzelve gebrekege werktuigkunde, schier onberekenbaaren arbeid moet kosten. De menschengedaante, welken men aan de stutbalken gevonden heeft, waardoor zij van binnen zich als *Colosfaale* beelden vertoonen, schijnt veeleer eenigen grond te geven, om aan een Godsdienstig oogmerk te denken en den eersten aanleg op te merken van het platte dak der *Oosterlingen*,

gen, de plaats der dagelijksche gebeden (1). In dit gevoelen schijnt men nog meer versterkt te worden, door het geen COOK, die den dwarsbalk boven het dak niet heeft opgemerkt, wegens den eerbied der kustbewooners voor deze beelden zegt. Ook hij zag in dezelve niet anders dan de stammen van zeer groote boomen, met het voorste gedeelte tot een menschelijk aanzicht gesneden, de armen en handen aan de zijden uitgehakt, en met verschillende kleuren geverwd, zoo dat zij waarlijk monsterachtige figuren uitmaakten. Deze beiden hadden eenen algemeenen naam: twee derzelve werden met eenen bijzonderen eigen naam benoemd. Door gaands hing eene mat 'er voor, als een gordijn, het welk de inwooners niet altijd wilden wegnemen, en, dit al doende, scheenen zij op eene zeer geheimzinnige wijze daarover te spreken. Op zekere tijden scheenen de inwooners voor deze beelden te offeren, gelijk zij ook voor dezelve eenig offer vroegen, wanneer zij de matten ter zijde schooven voor het nieuws-

gie.

(1) VAN COUVER T. II. p. 333, 334.

gierige oog der Reizigers, terwijl het den teekenaar veel moeite en menig geschenk kostede, om verlof te bekomen tot derzelve afbeelding. Niet overal waren deze beelden even groot, gelijk zij niet overal tot stutbalken van den grooten dwarsbalk behoefden te dienen: maar overal scheenen zij in de huizen aanwezig te zijn, terwijl overal dezelfde blijken van Godsdienstige hulde voor dezelve werden betoond (1).

Het huisraad dezer menschen bestaat voornaamlijk in een groot aantal kisten en kassen van allerlei grootte, tegen de wanden van het huis, agter de zit- en slaap-plaats opeengestapeld, waarin zij hunne kleederen, vellen, maskers, wapenen en andere dingen bewaaren, ja, die zelfs bij zommigen winkelkassen mogten heeten, zijnde voorzien met den voorraad, dien zij te koop hadden. Zommigen hebben een dekzel met hangers, van riemen gemaakt; anderen hebben slechts van boven een gat, waardoor het goed 'er ingelegd en uitgehaald wordt. Meestal zijn zij geschilderd en gesneden (2).

Het

(1) COOK D. XI. bl. 73—75.

(2) COOK D. XI. bl. 71, 72 VAN COUVER
T. III. p. 336.

Het overige huisraad bestaat meest in vierkante emmers, ronde houten koppen en bakken, kleene ondiepe houten scho-tels, waaruit zij eten, als mede gevlochten korven en zakken van matten en dergelijke.

Het gansche huishouden ligt doorgaands in de uiterste verwarring. De slaapbanken alleen worden geregeld gehouden. Ook is de vuilheid en stank in hunne verblijven niet minder, dan deze wanorde. Zij droogen hunnen visch binnen's huis; ook kaaken zij 'er denzelfven en laten het grom, als mede de afgekloovene beenderen en het overschot van hunnen maaltijd rondom zich op den grond liggen, tot dat deze, zelfs nog meer letterlijke, mesthoopen hun in den weg zijn, waardoor echter de stank van visch, traan, rook, vuil en verrotting in hunne wooningen voor de *Europeërs* ondragelijk wordt (1). In de steegen en straten zelve, waar de opene lucht den stank verdrijft, kon het VAN COUVER bezwaarlijk zoo lang uithouden, tot dat hij zijnen weetlust voldaan en

(1) COOK D. XI. bl. 72, 73.

en zijne geschenken aan de inwooners uitgedeeled had (1).

Misfchien is het ondragelijke dezer onreinheid voor hun zelve de oorzaak, dat zij ruim zoo veel tijds slijten in hunne vaartuigen als in hunne wooningen: want men zag 'er hun dikwijls niet alleen in eten en slapen, maar 'er zich zelfs in ontkleeden, wanneer zij zich nederlegden, om zich in de zon te koesteren (2).

Eenvouwdig, maar tot het oogmerk alzins geschikt, zijn hunne vaartuigen. Ook de grootsten, die wel twintig menschen kunnen voeren, zijn uit ééne boom gemaakt. Veelen zijn veertig voeten lang, zeven breed en omtrend drie diep. Zij worden van het midden naar de einden al naauwer; de agtersteven eindigt plat af, de voorsteven spits opstekende. Slechts zommigen dezer *Canoos* hebben eenig vercierzel van snijwerk en zeehonden-tanden, als mede eene aangezette steven, met de afbeelding van eenig dier beschilderd. Zij hebben geene banken, maar slechts dunne dwars-

(1) VAN BOUVER T. III. p. 335.

(2) COOK D. XI. bl. 76.

dwarssliggende stokken van binnen. Zij zijn voords zeer ligt en tevens vrij vast op het water. Hunne riemen hebben de gedaante van een loomblad, en zijn omtrend vijf voeten lang, met welken zij vaardiglijk omgaan, zonder als nog eenig gebruik van het zeil te maaken in hunne scheepvaart (1).

De *Nootkaërs* leeven van alles, wat hun de Natuur aanbiedt. Daar zij echter den grond niet bebouwen, is het voornaamlijk het dierenrijk, het welk hun onderhoudt, en de zee vooral, van wier bevolking zij bestaan. De kleene haring maakt hunnen grootsten voorraad uit. Zij eten dien niet slechts versch, maar bewaaren ze gedroogd en gerookt in groote matten tot drie en vier voeten in het vierkant (2). Om den haring te droogen, hangen zij hem aan dunne stokjens eerst omtrend eenen voet van het vuur, en daarna al hooger en hooger, tot dat hij tegen het dak hangt, waarna hij, volkomen gedroogd zijnde, al

(1) COOK D. XI. bl. 88, 89.

(2) COOK D. XI. bl. 79.

aldus bewaard wordt (1). De kuit van den haring wordt afzonderlijk door hun op zeegras gekleefd en almede in maten of manden gepakt voor wintergebruik, wanneer ze vooraf geweekt wordt en geen onsmakelijke spijs oplevert, die het winterbrood dezer menschen zou kunnen genoemd worden. Zij eten ook de kuit van anderen visch, maar schoon zij dezelve almede droogen en rooken, maakt de haring alleen hun wintervoorraad uit. Ook de mosfelen leveren hun een rijkelijk voedsel. Zij braaden ze in derzelve schulpen, bewaaren ze alzoo en eten ze zonder eenige andere toebereiding, ze alleen dikwijls in traan doopende. De bruinvisch vergast hun op zijn spek en zwoord zoo wel, als op zijn vleesch, het welk zij droogen en mede zonder verdere bereiding eten. Ook kookten zij eene soort van sop van dit dier, door in hunne houten bakken water te gieten op zijn versche vleesch, en het zelve door het inwerpen van heet gemaakte steenen te doen koken, waartoe

zij

(1) COOK D. XI. bl. 12.

zij telkens andere heete steenen in den bak werpen, terwijl zij de afgekoelde met zekeren tang weder weten op te haalen. De traan zelve wordt door hun uit eenen grooten schepper of lepel, van hoorn gemaakt, gedronken of onder hunne andere spijs vermengd (1).

Waarschijnlijk gebruiken zij ook het vleesch van alle de dieren, op welken zij jagt maaken: maar, bij hun geen stuk vleesch van eenig dier aantreffende, heeft men getwijfeld, of de meeste vellen hun ook van elders zouden aangevoerd worden, wijl de schaarsheid van vleesch met den overvloed in pelterijen zich bezwaarlijk liet overeenbrengen. Uit de vogelen komen de zee-meeuwen, welken zij met hunne pijlen schieten, meermaalen op hunnen disch (2).

Verscheidene wortelen en groenten, dien de onbebouwde grond van zelfs opgeeft, zijn hun almede welkom ten spijsze: maar hun smaak is geheel afkeerig van alle scherpte, zoo dat de knoflook, die 'er in menigte groeit, bij hun ondragelijk is. Hunne
tong

(1) COOK D. XI. bl. 79, 80.

(2) COOK D. XI. bl. 80, 81.

tong kon zich ook geenzins gewennen aan de *Europeesche* spijsen, en wanneer men hun sterke dranken aanbod, weerden zij dezelve af, als iet gansch onnatuurlijks en duldloos in hunnen mond (1).

Maar weinig voedzel en slechts kleene zeedieren eten zij raauw; al het overige wordt bij hun gebraden en, op de voorgemelde wijze, gekookt. Hunne gansche spijsbereiding en alle hunne maaltijden komen echter in onreinheid overeen met de morzigheid hunner perzoonen en wooningen. Hunne vaten schijnen nimmer te worden gereinigd; het overschot van den vorigen disch blijft liggen tot de aanrichting van den volgenden. Hunne tanden zijn de snijmesfen, om groote stukken vleesch tot behoorlijke mondvollen te verkleenen. De wortelen uit den grond worden zelfs niet gezuiverd van de aanklevende aarde. Alle uren van den dag zijn hun ook onverschillig voor den maaltijd; de voornaamste schijnt evenwel op den middag te worden gehouden, want

te-

(4) COOK D. XI. bl. 82.

tegen dien tijd zag men in verscheidene huizen den sopbak gereed maaken (1).

Hun jagt- en visch-gereedschap bestaat in netten, hoeken en lijnen, harpoenen, werpspiezen, fuiken en een werktuig, het welk omtrend veertig voeten lang, doch maar vier of vijf duimen breed en omtrend eenen halven duim dik is, met een handvat in het midden, maar overigens met scherpe tanden van been, omtrend twee duimen lang, bezet. Van dit werktuig bedienen zij zich voor visch, die in scholen zwemt, gelijk de haring en sardijn. Hunne hoeken zijn van been en hout gemaakt. Hun harpoen bestaat uit een stuk been met twee weerhaaken, die aan een steel van twaalf of vijftien voet lang gehecht is, doch van dezelve afloopt met eenen langen lijn, aan wiens eind de steel als een boei op het water drijft (2).

Boogen en pijlen, slingers en speeren, korte knodzen van been niet ongelijk aan de *patoo-patoo* van *Nieuw-Zeeland*, en
strijd-

(1) COOK D. XI. bl. 82, 83.

(2) COOK D. XI. bl. 19, 89—91.

strijdbijlen, in de gedaante van den gemeenen *Americaanschen toma-hawk* of kopklooven, maaken de wapens in *Nootka* uit (1). De speer is met eenen langen punt van been gewapend. Zommige pijlen hebben ijzeren punten: de meeste punten zijn echter ook van been, het welk getand is. De bijl is van steen, aan het eene eind gescherpt, met het andere in een hout handvatzel gezet. Dit handvatzel gelijkt naar het hoofd en den hals van eenen mensch, waaruit de steenen bijl als eene tong uitsteekt, en, om deze gelijkenis nog treffender te maaken, is het handvatzel met haar bezet. Dit wapentuig heet bij hun *taaweesh* of *tsuskeeah*. Nog hebben zij een steenen wapen, *seeaik* genaamd, slechts eenen voet lang en met een vierkanten punt (2).

De korthed van het laatste wapentuig doet denken, dat zij gewoon zijn, lijf tegen lijf van nabij te vechten, terwijl tevens het ter markt brengen van een groot aantal men-

(1) COOK D. XI. bl. 83. Zie den laatsten op de plaat der *Nauwdowesjes* hier agter.

(2) COOK D. XI. bl. 84.

menschenschedels, de veelvuldigheid, bloedigheid en wreedheid hunner oorlogen, indien al niet meer, schijnt te bewijzen (1).

Gelijk het visch-, jagt- en wapentuig der *Nootkaërs* veelvuldige blijken draagt van hunne kunstbekwaamheden, zoo zijn hunne eigenlijke handwerken en werktuiglijke kunsten veel uitgestrekter en schranderer bedacht in aanleg en in uitvoering, dan men van de schijnbaare stompheid en ge-

(1) COOK D. XI. bl. 84. ST. SAUVEUR is hier zeer stellig en uitvoerig. „Men zou gelooven,” zegt hij, „dat zij alleen voor den oorlog leeven: maar zij vechten niet, gelijk andere wilde volkeren. Zij bedienen zich van zekere krijgskunst, om zich van de overwinning te verzekeren, min door overmagt, dan door dapperheid en krijgstucht. De wederzijdsche strijders schaaren zich in eenen uitgestrekten lijn, en het gevecht is van man tegen man, tot den dood toe. Wanneer men echter den verwonnen kan spaaren, doet men dit, doch om den roem des overwinnaars te vergrooten ten tijde, als hij zijnen gevangen in de vergadering der zijnen brengt, waar hij hem daadlijk als een offer slacht en met hun onder een woest vreugdegeschreeuw verflindt.” p. 10. *Decouvertes de COOK et LA PÉROUSE.* — Wij kennen echter het gezag niet, waarop hij dit zoo stellig verzekert, en zullen nimmer onze gisfchingen noch ook die van anderen als daadzaken opgeven.

geringe beschaaving dezès volks zou hebben mogen verwachten. Hunne linnen kleederen zijn gemaakt van den bast des pijnbooms, tot hennip geklopt, maar niet gesponnen. Hetzelve wordt met de hand gevlochten en is hierdoor wel niet zoo digt of vast als geweeven doek, maar zachter en buigzaamer, terwijl de vezels van den ongesponnen hennip 'er genoegzaame digtheid aangeven. De wollen kleederen, schoon waarschijnlijk op dezelfde wijze bearbeid, hebben meer overeenkomst met ons weefzel: maar de verschillende figuren, waarmede zij bewerkt zijn, toonen genoegzaam dat zij uit de hand zijn bearbeid. Ook hebben zij onderscheidene graaden van fijnheid, zijnde zommigen als onze groffte dekens, anderen schier onze fijnste evenaarende, doch het in zachtheid en in warmte winnende. De woi zelve schijnt hun van verschillende dieren te komen, als van den vos en den bruinen los, van welken de laatste verre de fijnste soort is, weinig verschillende van de kleur onzer grove wolle, doch na de bewerking eene andere gedaante aannemende, wijl 'er het haar zelf van dit dier onder is. De onderscheidene

figuur

figuuren, in wier schikking geen geringe smaak werd opgemerkt, zijn gemeenlijk van eene donker bruine of geel geverwde kleur (1).

Hunne liefhebberij in het maaken van beelden en figuuren kenmerkt zich in al hun hand- en kunst-werk. Alles is met loofwerk opgecierd of draagt de afbeelding van eenig dier. Meest ziet men 'er menschen-aangezichten op, welken zij zelfs op hunne wapens van steen en van been weten te snijden. Hunne teekenkunst drukt genoegzaam uit, het geen zij willen afbeelden: maar hun snijwerk is doorgaands grof en ruw, behalven alleen in hun momtuigen, waarin zij zich als bekwaamer beeldhouwers kenmerken. Deze eigenlijke beeldende smaak is zoo bijzonder eigen aan dit volk, dat men bij hun kleene menschenbeeldjens, afbeeldingen van vogels, visfchen, land- en zee-dieren, vindt, ja zelfs kleene modellen van hun huisraad en van hunne *Canoo's*. Hunne teekenkunst verheft zich zelfs tot zekere schilderkunst, daar zij niet slechts de omtrekken

VOOR

(1) COOK D. XI. bl 84—86.

voor hun snijdwark maaken , maar ook aan hunne figuren en afbeeldingen de vereischte kleuren trachten te geven. Zoo zag men bij zommigen de walvischvangst op hunne mutzen geschilderd, het welk te recht door COOK opgemerkt werd, als den eersten trap om gevallen voor de vergetelheid te bewaaren; terwijl hij zelf twijfelachtig werd, of hij in zekere figuren niet veeleer de eerste ontwikkeling van beeldschrift, ter voorstelling van zekere bepaalde denkbeelden, dan wel de grillige voordbrengzelen eener dartele verbeelding moest beschouwen (1).

De uitstekende kunstbekwaamheden in het snijden hunner afbeeldingen vooral boven die der reeds beschreevene nabuuren aan de *Noordwestkust*, mogen voorzeker worden toegeschreeven aan hun ijzeren gereedschap, het welk zij schier alleen gebruiken. De beitel en het mes, schijnen echter nog hunne eenige werktuigen daarvan te zijn. De beitel is tot agt of tien duimen lang in een houten handvatzel en drie of vier duimen breed: maar meestal is de-

(1) COOK D. XI. bl. 87, 88.

dezelve veel kleiner en smaller. De mesfen zijn van verschillende grootte, meestal krom als een snoeimes, maar fcherp aan de ronde zijde. De mesfen waren breed en dik, als een ijzeren hoepel, en bleeken dus geen *Europeesch* maakzel te zijn. Zij houden al hun ijzer blank en slijpen het op eenen groven wetsteen van lei (1).

Dit veelvuldig en naar eigen fmaak gevormd gebruik, het welk de inwooners maaken van het ijzer, fchijnt duidlijk genoeg te toonen, dat derzelve kennis aan dit metaal ouder is, dan den tijd, wanneer QUADRA deze baai ontdekt heeft: maar niet gemaklijk valt het te gisfchen, van waar het zelve hun vroeger zal toegezonden zijn, zonder eene binnenlandsche gemeenfchap door de *Noorderindianen* tot aan de *Hudsons-baai* te onderftellen, of dezelve met *Canada* en *Mexico* te zoeken (2).

Het dagelijksch bedrijf dezer menschen verdeelt zich tufchen de beide geflachten. Dat der mannen fchijnt alleen de visfcherij en jagt te zijn, terwijl men de vrouwen be-

(1) COOK D. XI. bl. 95.

(2) COOK D. XI. bl. 91—97.

bezig gevonden heeft met het bereiden van wollen- en linnen-stoffen en kleederen, met het gereed maaken der sardijnen voor den winter en het raapen van mosfelen. Ook zag men haar wel *Canoos* roeijen, waarin de mans werkloos zaten, zonder zelfs eene hand uit te steken, om haar in dien arbeid te verlichten of te verpoozen (i).

Ondanks deze onbeschaafdheid schijnen zij niet onvatbaar voor tedere aandoeningen, wanneer men daarover mag oordeelen uit hunne liefhebberij voor de toonkunst. Dezelve is bij hun wel van eenen deftigen of ernstigen, maar toch van eenen waarlijk hartstogtlijken, trant. Zij bewaaren zorgvuldig de maat in hunne langzaame en plegtige gezangen, wier toonleiding geenzins zoo eenvoudig is als bij andere ruuwe volkeren, maar wier veranderingen veelvuldig en altijd vol uitdrukking zijn. Niet altijd zingen zij in reijen. Zomtijds zingt een enkel perzoon een ernstig lied, waarvan hij zelf naauwkeuriglijk de maat met de hand op zijne dij slaat. Zomtijds wisselt de plegtige zangwijze af door een leevendiger
en

(i) COOK D. XI. bl. 75, 76.

en vrolijker lied, het welk zelfs schertzen-
de wordt (1).

Het eenigste speeltuig, het geen echter
hunne verder gevorderde zangkunst ge-
leidt, is, indien het zoo mag genoemd
worden, een ratel. Nog hebben zij een
kleen fluitjen van eenen duim lang, met
flechts één gat, waarvan zij zich ter jät
schijnen te bedienen, ter verschalking der
dieren: men hoorde 'er ten minsten eenen;
in een wolfsvel gekleed en met den kop
van dat dier over het hoofd getrokken,
door middel van zulk een fluitjen, het ge-
huil van den wolf naarbootzen (2).

VAN COUVER werd door hun onthaald
op eenen krijgdsans, die in volle krijgs-
toerusting en met zoo veele verschriklijk-
heden in houding en gebaar werd uitge-
voerd, dat de volkomenste zekerheid we-
gens hunne vreedzaame oogmerken niet
toereikende was, om de aanschouwers bui-
ten alle angstvalligheid te houden. De
voornaamste bewegingen bij dezen dans be-
stonden in zeer hooge sprongen, met de
minst

(1). COOK D. XI. bl. 63, 64.

(2) COOK D. XI. bl. 64, 65.

minst mogelijke beweging der knieën. Het Opperhoofd MAQUINNA, die zelf de eerste danzer was, verving deze vertooning met eene veelvuldige verwisseling van maskers, die, wat de zonderlingheid van derzelve uitwerking betreft, eer deden aan de grilligheid zijner verbeelding; de toonen echter, bij deze vertooning gezongen, kraschten VAN COUVER, als zeer raauw en wanluidend ondraaglijk, door de ooren (1).

Duidlijk kenmerkte men bij de *Nootkaërs* blijken van burgerlijk bestuur, schoon men deszelfs eigenlijke inrichting niet juist wist te onderscheiden. Dit bemerkte men, dat 'er Opperhoofden waren, door den naam van *Acweek* onderscheiden, wier gezag zich enkel schein uitteftrekken tot dat gezin, het welk hun als hoofd erkende, en daartoe niet altijd mannen van jaaren verkoos, het welk natuurlijk aan zekere erfopvolging van gezag deed denken (2). Dat ook deze erfopvolging in de vrouwelijke linie daadlijk plaats heeft, bleek naderhand aan VAN COUVER, wanneer hij de oudste
dog-

(1) VAN COUVER T. II. p. 331, 332.

(2) COOK D. XI. bl. 98.

dogter van MAQUINNA, AHPIENNIS genaamd, als opvolgster hoorde uitroepen in de bezittingen van haaren vader, die haar ten huwelijk had toegezegd aan den oudsten zoon van WICANANISH, het Opperhoofd van een ander aanzienlijk gehucht.

WICANANISH en zijn zoon, vergezeld van een talrijk gevolg, kwamen plegtig aan het verblijf van MAQUINNA, en spreidden aldaar voor hem eene gansche reeks van kostbaarheden uit, als den geboden prijs voor de hand zijner dogter, die daarna deftig gevraagd werd. 'Er hadden lange onderhandelingen tusfchen de beide vaders plaats, eer zij het eens waren over de geschenken. Na dat de koop geflooten was, keerde echter de bruidegom nog alleen te rug met zijnen vader, terwijl AHPIENNIS nog eenigen tijd bij MAQUINNA bleef, waarschijnlijk om dat zij nog te jong was voor de verbindnis, zijnde zij niet meer dan tien of twaalf jaaren oud (1).

Eene zoo ver gevorderde Staatkundige bevatting van geslachtsverbindingen, alvoorrens

(1) VAN COUVER T. II. p. 255.

rens de Natuur het huwelijks-genot vergunt, bij dit volk vindende, mag men zich met recht beklagen, dat onkunde hunner taal de Reizigers buiten staat gesteld heeft, om grondiger kennis van hunne burgerlijke en Godsdienstige denkbeelden te verkrijgen.

Hunne spraak is niet hard noch onaangenaam, dan bij het gebruik van de *k* en *h*. Dezelve heeft echter veel meer lip- en tand-letters, dan keel-letters. Zij hebben eenen zonderlingen tongslag, die men door *lszthl* zou kunnen uitdrukken. De meeste uitgangen hunner woorden zijn in *tl* of *z* en *fs*. Hunne taal is arm. Dit bemerkt men aan het veelvuldige gebruik van het zelfde woord, met een gering verschil van uitspraak. Hunne wijze van spreken is langzaam, zonder veele uitroepingswoorden. *Wakash!* was de eenige uitroeping van toejuicing, welke men bemerkte. Met de taal der *Eskimoos* en *Noord-indiaanen* heeft de hunne geene de minste overeenkomst: meer gelijkt hij naar die der *Mexicaanen* (1).

Het zedenlijk karakter dezer menschen
is

(1) COOK D. XI. bl. 99—103.

is zoo veel duidlijker gebleeken uit derzelver gedrag jegens de vreemdelingen zoo wel, als onderling in hun huislijke leeven.

Hetzelve is gastvrij, de vreemdelingen met de uiterste gulheid en hartlijksten aandrang noodigende, om binnen's huis te komen (1). Zomtijds acht eenig Opperhoofd deze gemeenzaamheid niet raadzaam: doch bezwaarlijk wederhoudt zijn gezag de eenvoudiger gulheid der vrouwen, die zich in den fraaisten dosch steken, om de vreemden welkom te heeten en met gezang te ontvangen (2).

Met de gulste gastvrijheid vereenigt zich bij hun een zeer naauwkeurig denkbeeld en leevendig gevoel van het recht van uitfluitenden eigendom op hunnen eigen grond, het welk hun het hout en water zelfs op zekeren prijs zou hebben doen stellen voor de vreemde zeevarers (3).

Gelijk zij echter gaarne van deze rechten uit gastvrijheid afstaan, zijn zij erkentlijk voor de geschenken van vreemden,
dien

(1) COOK D. XI. bl. 17.

(2) COOK D. XI. bl. 20.

(3) COOK D. XI. bl. 24.

dien zij met nog grootere beandwoorden (1).

In hun voorkomen is eene stille en werklooze koelheid. Zij spreken weinig. Zelfs in driftvervoering hoort men van hun slechts korte spreuken of enkele woorden, die wel sterk worden herhaald, maar steeds op denzelfden toon en slechts van een enkel gebaar vergezeld, bij elken zin hun zich een weinig voorwaards wendende door de knieën te buigen, terwijl hunne armen langs hun lijf nederhangen (2).

Zij schijnen een handelbaar, beleefd en goedaardig volk: doch ondanks hunne heerschende koelbloedigheid, zijn zij ligt geraakt over het geen zij als eenen hoon opvatten, maar ook even ras vergeten, als elk ander oplopend volk. Zelden nemen ook vreemden deel in de twist der partijen, maar aanschouwen de grootste kwaadaardigheid van anderen met koele onverschilligheid, welke slechts gereed blijft, om den minsten hoon, die hunne eigene gevoeligheid

(1) COOK D. XI. bl. 27.

(2) COOK D. XI. bl. 61.

heid treft, te beantwoorden, zonder de minste vrees voor eenige meerderheid (1).

Andere hartstogten, van nieuwsgierigheid vooral, schijnen eenigermate bij hun te slapen. Nimmer trok eenig vreemd voorwerp hunne aandacht genoeg, om hun tot verder onderzoek aan te spooren. Te vreden met het geen zij zelve kennen en bezitten, beschouwen zij al het nieuwe bij de *Europeërs* met zekere onverschilligheid. Het aanmerkelijk verschil der kleeding en manieren, de buitengewoone grootte en het maakzel der schepen van de Reizigers, wekten zelfs geene verwondering bij hun, ja kon nauwelijks hunne aandacht afleiden (2).

In den handel bleek het, dat zij als opkopers kochten en verkochten, en zorgvuldig waren, om meester te blijven van de markt. Ook waren zij gevat op bedriegerijen, die zelden met de eenvoudigheid van den aanvangelijken handel gepaard gaan. Zoo mengden zij wel eens water onder de traan, die zij leverden, en waren

ZOM-

(1) COOK D. XI. bl. 62, 63.

(2) COOK D. XI. bl. 63.

zomtjids stout genoeg, om blaazen met enkel water gevuld voor traan te verkopen. Anderen namen *Europeesche* goederen mede, zonder 'er iet voor terug te brengen. Evenwel had over het algemeen eene goede trouw plaats, welke deze oneerlijkheden tot uitzonderingen maakte (1).

Ijzer en koper waren de voorwerpen, welken zij met eene geestdrift zогten, die hun meermaalen in verzoeking van dieverij bragt, welke maar weinigen konden wederstaan, wanneer zich de gelegenheid voordeed. Andere zaaken van linnen en dergelijken waren volkomen veilig, zoo dat men ze, den nacht door, zonder oppassing kon laten (2). List vereenigde zich met hunne dieverij, terwijl de een den eigenaar elders bezig hield, nam de ander zijn slag waar. Doch daartegen waren zij ook zeer gereed, om elkanderen te verklikken (3). Onderling zelve scheenen hunne meeste geschillen wegens het bestelen van elkanderen plaats te hebben (4).

De

(1) COOK D. XI. bl. 6, 7, 15, 16, 65.

(2) COOK D. XI. bl. 7.

(3) COOK D. XI. bl. 6, 7.

(4) COOK D. XI. bl. 66.

De naam van bedelachtig en, bij weigering, kwaalijk te vreden te zijn, gaat hun na bij VAN COUVER, die in MAQUINNA en zijne twee vrouwen de onbeschaamdste en lastigste bedelaars vond om alles, wat hun in de oogen blonk, terwijl zij eenen dag of twee lang het hoofd toonden, wanneer zij waren afgeweezen (1).

De schandelijkste en schaamtelooste luiheid is echter het hoofdgebrek van hun karakter. De jongste knaapen vooral zitten zich hier en daar bij gezelschapjens in de zon te koesteren, of liggen zich tot dat zelfde einde op het strand te bakeren zonder eenig dekzel, als een hoop varkens, gelijk het de arbeidzaame COOK uitdrukt.

Deze verachting van alle schaamte was echter alleen den mannen eigen: de vrouwen waren altijd behoorlijk gekleed, gedroegen zich met de uiterste betaamlijkheid en verdienden allen lof van schaamachtigheid en zedigheid; terwijl derzelve veelvuldige huislijke bezigheden van stofbe-

rei-

(1) VAN COUVER T. I. p. 450.

reiding en spijsverzorging grootere werkzaamheid vorderden (1).

Weinig beandwoorden de mans deze vrouwelijke deugden door eenige tederheid of eerbied: zelfs verdeelen zij hunne liefde aan meer dan eene gade, het geen ten minsten alzoo bij MAQUINNA plaats had (2).

Wegens Godsdienstigheid schijnt hunne zorgvuldigheid voor hunne groote beelden te getuigen. Dat zij hunne kleinere verkochten is geenzins een bewijs van hunne veilheid met hunne Afgoden zelve: zij zelve toonden toch vermaak in hunne beeldhouwerij en mischien waren de kleinere beelden eenvoudige menschenbeeldjens (3).

De onderscheidene deelen onzer afbeelding dezer menschen kunnen voorzeker de vergelijking doorstaan met de beschrijving van derzelve voorkomen, kleeding, opschik, wooning, vischdroogerij en afgodsbeeld. Men ziet door eene opening tusschen de, op el-

kan-

(1) COOK D. XI. bl. 63, 76.

(2) COOK D. XI. bl. 73. VAN COUVER
T. I. p. 450.

(3) COOK D. XI. bl. 74, 75, 98.

A. Z. Waeger, eelen.

L. A. Postman, Kappit.

INWOONERS VAN NOOTKA.

kander staande, planken in hunne hut, en merkt 'er de vierkante kisten met hunne goederen op. Vrouw en man zijn gelukkige naarbootzingen der afbeelding van beiden bij COOK. De vadzige onverschilligheid houdt den man alhier geheel werkloos gezeten voor zijne hut; terwijl de vrouw, met haar spelend kind aan de hand, eene stille werkzaamheid en opmerksaame zedigheit vertoont, die in elks oog haaren luijen en belachlijk gekapten echtgenoot beschaamen (1).

(1) Zie Plaat CII**. XCVIII**. XCIX** van COOK D. XI.

NAUW DOWESSIES.

De rivier *Misfissippi* maakt eene belangrijke scheiding tusfchen de eigenlijke binnenlanden van *Noord-America*, dezelve in *Oostlijke* en *Westlijke* deelende van den *Mexicaanschen* golf af tot schier aan *Hudsonsbaai* toe. De binnenlanders onderscheidt men niet slechts van de eigenlijke kustbewooners aan de *Stille* en aan de *Atlantische* zee, maar ook van die van *Nieuw Mexico* of *Granada* aan de eene, en van de *Vereenigde Staaten* aan de andere zijde, benevens van alle die plaatzen, waar de volkeren van *Europa* derzelve bezittingen hebben, en rondom welken ook onder de inboorlingen meerdere beschaaftheid heerscht.

Zeer

Zeer langen tijd heeft het onze aardrijks- en volkeren-kunde ontbroken aan beschrijvingen der binnenlanden en derzelve bewoners, terwijl men reeds naauwkeurig onderricht was van alles, wat de oude en nieuwe eigenlijke Rijken en Staaten van dit aanmerkelijk waerelddeel betrof, tot dat men zinds de helft der voorige eeuw ook hierin kundigheden heeft verkreegen, voor welke onze menschbeoefening de onvermoeide en weltoegeruste Reizigers zeer veel verplicht is.

Aan J. CARVER inzonderheid zijn wij deze erkendnis verschuldigd voor zijne uitvoerige en naauwkeurige berichten van deze binnenlanden, voor zoo verre zij zich uitstrekken van 41° tot 49° Noorderbreedte en van 262° tot 275° Oostlijke lengte.

Deze uitgestrekte grond is wederzijdsch doorsneden met veelvuldige takken en armen van de *Misfissippi*, in welke een aantal meiren en waterkōmmen zich door dezelven ontlasten. Alzoo even geschikt ter bebouwing als tot handelgemeenschap, ligt deze grond onder eene luchtstreek, wier gemaatigdheid vreemd is voor hun,
die

die gelijke graaden in *Europa* bewoonen (1).

Uitmuntende boomen voor het fraaiste timmerhout, een aantal nooteboomen, wilde vruchtboomen, veelvuldige heesters, en allerlei moeskruiden, maaken het plantenrijk dezer gewesten zoo schoon en rijk als elders (2).

De tijger, beer, wolf, vos, hond, bergkat, wilde kat, buffel, eland, *moose*, veelvraat, egel, *rakoon*, boschmarter, muskurot, eekhoorn, haas, konijn, mol, wezel, muis, veldmuis, bever, otter en vledermuis, het hert, rendier, stinkdier, stekelvarken en fabeldier zijn de viervoetige dieren, aan deze gewesten eigen (3).

Onder de vogelen telt men den arend, havik, nacht-havik, geitenmelker, vischarend, raaf, kraai, uil, lepelaar, oijevaar, waterraaf, reiger, zwaan, gans, eendvogel, taling, duiker, waterhoen, kalkoen, korchoen, patrijs, kwartel, duif, poelsnip, leeuw-

(1) CARVER'S *Reis in de binnenlanden van Noord-America*. D. II. Aanhangzel.

(2) CARVER'S *Reize* D. II. bl. 23—266.

(3) CARVER D. II. bl. 173.

leeuwrik, specht, koekoek, gaai, zwaluw, wakon-vogel, meereel, rooden vogel, nachtegaal, lijster, zaagslijper, koningsvogel, het roodborstjen, het winterkoningjen en het bloemzuigertjen (1).

De steur, katvisch, snoek, karper en dikkop zijn de voornaamste vischfoorten, die de *Mississippi* bevolken (2).

Verschriklijk zijn de slangen in de bosschen en poelen dezer gewesten. Men onderscheidt 'er de ratelslang, de lange zwarte slang, de muur- of huis-adder, de gestreepte of kousband-slang, de waterslang, de schuiffelende slang, de doornstaart-slang, de gespikkelde slang, de ringslang, de tweehoofdige slang. Voords heeft men 'er de land-schildpad, veelerleije hagedissen en de boompad (3): terwijl de verscheidenheid der *insecten* zoo groot is, dat derzelve naamsoptelling alleen meer plaats zou vorderen, dan daaraan hier behoort te worden ingeruimd. De zijworm, tabakworm, bije, vuurvlieg, waterkever, springhaa-

(1) CARVER D. II. bl. 204—215.

(2) CARVER D. II. bl. 215—217.

(3) CARVER D. II. bl. 218—230.

haanen, die geregeld om de zeven jaaren wederkeeren, en het vliegende hert zijn de opmerklijksten (1).

Schoon deze uitgestrekte gewesten bewoond worden door een groot aantal volkeren of stammen, waarvan CARVER meer dan dertig onderscheidenlijk heeft bezogt of ontmoet (2), en wij uit die allen zijne afbeelding bijzonder hebben overgenomen van de *Nauwdowessies*, die zich ten westen van de *Misfissippi* het verst uitbreiden, verzekert hij echter, dat zij geenzins in zijn oog zoo sterk door maakzel, kleur of gestalte verschilden, als andere schrijvers voor hem hadden opgegeven, of als men ligt zou verwachten, op het aantal dier volkeren lettende, zonder aan dezelve als bloote stammen te denken of ze nog liever als trekvolkeren te beschouwen, die door geduurige verandering van grond en lucht, gezamenlijk denzelfden invloed der Natuur op hun gestel ondervinden.

Over het algemeen zijn deze menschen tenger, lang en recht van gestalte, en
zel-

(1) CARVER D. II. bl. 230—234.

(2) CARVER D. II. bl. 217.

zelden ziet men 'er onder hun, die mismaakt zijn. Hunne huid heeft eene roodachtige koper-kleur. Zij hebben groote zwarte oogen. Hun haar is mede zwart, maar zelden gekruld. Zij hebben schoone tanden, en hunne adem is zoo zuiver als de lucht, welke zij inademen. Hunne wangbeenderen zijn verheven; ruim zoo veel bij de vrouwen als bij de mans. De eersten zijn zelden zoo lang, als *Europeesche* vrouwen, en neigen meer tot vetheid, dan het andere geslacht. Meermaalen ontmoet men onder haar bevallige voorwerpen (1).

Behalven het hoofdhaar duldt men geen ander hoegenaamd, het welk de volwasfenheid kenmerkt, en aan welks uitrooijing men veel tijds besteedt, zoo dat men nimmer iets van den baard ziet op het gelaat der mans, behalven in hoogen ouderdom, wanneer zij minder op hun voorkomen letten, of zelve minder in staat zijn zich te helpen (2). Zij, die gemeenschap hebben met *Europeërs*, bedienen zich daartoe van ijzerdraad, het welk zij als eene schroef draai-

(1) CARVER D. I. bl. 28.

(2) CARVER D. I. bl. 219, 220.

draaijen , anderen weten aan zeker hard hout de gedaante en het vermogen van eenen nijptang te geven (1). De mans , die door hunne keurigheid boven de overigen willen uitmunten , plukken zelfs al het haar van hunne hoofden , uitgezonderd eene lok midden op den kruin , welke zij dan tot eene aanmerkelijke lengte laten groeijen en voords met pluimen van verschillende kleur in zilveren en ijvoiren schachten opsteken , zijnde de onderscheidene natien kennelijk aan de bijzondere wijze van dit kapzel te zetten (2).

De mans onder alle deze natiën verschillen overigens zeer weinig in kleeding van elkanderen , ten zij ze met de *Europeërs* handel drijven , wanneer zij hunne bonten voor dekens , hemden of andere kleederen verruilen , welken zij echter meer als opschik , dan als dekzel , beschouwen. Door gaands binden zij omtrend eene halve el laken , het geen hunne schaamdeelen bedekt , met eenen gordel om den middel. Overigens zijn zij geheel naakt , behalven dat zij

zom-

(1) CARVER D. I. bl. 220.

(2) CARVER D. I. bl. 221.

zomtjds eene foort van kouzen en schoenen gebruiken (1).

De vrouwen daartegen dragen eene kleding, welke van den hals tot de knieën reikt. Zij hebben eene foort van wambuis van leder, het welk het ligchaam, maar niet de armen bedekt, waaronder een rok van lijwaat of mede van leder hangt; ook zij bedekken zomtjds en op gelijke wijze, als de mans, haare beenen (2).

Het kapzel der vrouwen verschilt bij de onderscheidene stammen: aan de westzijde van de *Mississippi* is hetzelfde het eenvouwdigste (3). Meer komen zij overeen in het zetten van eene vlek verw aan elk oor, en ook wel van eene vlek midden voor het voorhoofd (4). De mans beschilderen zich ook gaarne met rood en zwart, vooral wanneer zij ten oorlog gaan; zijnde hun gelaat alsdan schriklijker geschilderd, dan in den vrede, wanneer zij zich enkel willen opcieren. Daartoe splejten hunne
jon

(1) CARVER D. I. bl. 222; 223.

(2) CARVER D. I. bl. 224.

(3) CARVER D. I. bl. 225.

(4) CARVER D. I. bl. 225.

jonge luiden ook wel den buitensten rand hunner ooren, dien zij rekken door 'er gewigt aan te hangen, tot dat hun dezelve schier op den schouder hangt. Het middenschot van den neus draagt zomtjids mede eene vragt van aardigheden, vooral van schulpen, die natuurlijk hoog geacht moeten zijn in de binnenlanden (1).

Min werks, dan van hunne vercierzels, maaken zij van de gemakken in hunne woonningen. Zij bedienen zich van hutten en tenten. Tot de eersten steken zij slechts buigzaame staaken in den grond, buigen ze van boven tot malkanderen en bedekken ze met matten van gevlogten biezen of met berkenbast. Tot de laatsten bedienen zij zich van herten- of elandsvellen, dien zij bekleeden over schuins in den grond gestoken en van boven bij elkander gebondene paalen. Hunne verblijven hebben schoorsteenen noch vensters, maar een rookgat van boven, het welk zij toehaalen tegen den regen of sneeuw.

Beeren-vellen maaken meestal hun bed uit; dezelve liggen op den grond gespreid.

(3) CARVER D. I. bl. 221, 222.

spread. Bij gebrek aan ruimte voor hun gezin, leggen zij hunne kinders boven zich op eene stellaadje van omtrend vier of vijf voeten hoog (1).

Hun huisraad is gering en eenvoudig. Al hun gereedschap is lomp en gebrekig. Hunne, van zwarte klei gevormde, potten wederstaan echter het vuur. Zij gebruiken tot het braaden van hun vleesch het spit van hard hout gemaakt; hetzelfde draait op gevorkte stutten, of wordt schuins in den grond gestoken, wanneer het vleesch zelve dan geduurig wordt omgekeerd. Kwastachtige uitwasfen van den suikerboom of eenig ander hout, leveren hun schotels, pannen en bakken. Tot hunne lepels hebben zij een bijzonder lepelhout, gelijk het in *America* genoemd wordt, naar palmhout gelijkende. Mesfen en vuurflagen zijn voords de vreemde noodwendigheden, waarvan zij allen zich door den handel met de *Europeërs* voorzien hebben (2).

De meesten dezer stammen gebruiken noch brood, noch zout, noch kruiderij,
noch

(1) CARVER D. I. bl. 225—227.

(2) CARVER D. I. bl. 227—229.

noch melk. Wilde rijst is hun brood, of ook wel onrijp kooren en boonen, te zamen gekookt met beerenvleesch; welke zeer smaaklijke spijs, volgens CARVER, bij hun *succatosh* genoemd wordt. Zij kookten of braaden al hun voedzel. Het nat, waarin hetzelfde gekookt is, trekt hun tot gewoonen drank. Dieren- en planten-rijk beiden verschaffen het eerste echter voornaamlijk, daar zij den grond schier onbebouwd laten.

Het gemeen is morzig in de spijsbereiding: de Opperhoofden zijn zoo zindlijk op hun voedzel, als op hunne kleding en wooning. Hun maaltijd schijnt zich aan geene uren te bepaalen. Dezelve heeft dikwijls in talrijk gezelschap plaats, wijl zij de feesten beminnen, welken met hunne danzen aanvangen en eindigen. Mans en vrouwen hebben afzonderlijke feesten: aan den dagelijkschen disch zijn zij echter niet afgescheiden. Gaarne houden zij opene tafel voor vreemdelingen, en staan elkander gulhartig bij in gebrek aan voorraad (1).

Hunne voornaamste bezigheid is de jagt:
de

(1) CARVER D. II. bl. 7—10.

de bekwaame jager is even hoog geacht bij hun als de wakkere krijgsman. Zij zijn afgerecht op allerleije listen en weten het spoor der dieren te bemerken met eene scherpzinnigheid, die voor anderen onbegrijpelijk is; ook volgen zij het midden door de boschen met de zekerheid van onzen jagthond. De jagt is bij hun ook eene volkszaak, welke telken jaare geregeld wordt, als ware het een veldtogt, zoo dat zich onder den bekwaamsten jager gansche benden, als onder eenen veldheer, schaaren. Een algemeen en streng vasten van verscheidene dagen gaat deze jagt vooruit; het zelve wordt geëindigd met een groot gastmaal, waarbij echter de maatigheid heerscht, terwijl de opperjager de voornaamste daaden verhaalt van zijne voorgangers; waarna zij allen zich de huid schier geheel zwart verwen. Hunne snelheid is ongelooflijk: dezelve agterhaalt meest alle de dieren, op welken zij jagt maaken. Hij, die het eerst een dier treft, heeft bij hun recht op het beste deel, of ook andersom, die het eerst zijn mes zet in het wild, schoon reeds door een ander doodlijk getroffen. Nimmer is de verdeeling van

het wild bij hun stof tot krakeel; zij mogen hun eigen gezin het meest bevoorrechten, dit verwekt bij hun geen nijd. Veel bijgeloovigs heeft wel plaats bij hunne jagt, vooral op de bevers, die hun zoo belangrijk zijn: maar die bijgeloovigheden zelve maaken hun zeer oplettende jagers, even als hun Godsdienstig vasten, hun luchtig en gretig ter jagt maakt (1).

Niet enkel ter jagt, ook ten krijg, dragen zij hunne wapenen, en hier neemt hunne beschrijving eene schriklijke wending. Vijftien jaaren oud vatten zij de wapenen daartoe op en leggen dezelve niet af voor vijftig- of zestigjaaringen ouderdom. Elke stam heeft zijne eigene krijgsluiden. Boog en pijlen, benevens de oorlogsknods of kopklover, zijn de wapenen dezer volkeren. De laatste is gemaakt van zeer hard hout, heeft een ronden kop als een kloot, waarin een snijdend ijzer of vuursteen is gezet; dezelve wordt *Tomahawk* genoemd. Nog heeft de *Nauwdowessier* alleen eenen dolk in gebruik, dien hij met een touw om den hals draagt; dezelve

is

(1) CARVER D. II. bl. 27—37.

is omtrend tien duimen lang en van boven drie breed, uitlopende in een punt, zijnde van vuursteen of staal gemaakt en wordende in eene schede van herten-leder gedragen, als een kenmerk van voornaamheid in den krijg (1).

De vrijheid of uitbreiding hunner jagt- velden is doorgaands de eerste oorzaak van hunnen krijg, ter verdediging of ter verovering ondernomen. De wraakzucht over beleedigingen herhaalt en vermenigvuldigt deze oorlogen, die door eene krijg'szuchtigheid, welke de dapperheid deugd noemt, van de vroegste jeugd af wordt aangevuurd.

Het valt den Opperhoofden gemakkelijk, hunne krijgsluiden ten strijd te verbitteren. „De beenderen onzer broederen liggen onbegraven, hunne geesten eischen verzoening, onze beschermgeesten staan ons bij: zalft dan uw haar, schildert uw ge- laat, vult uwe pijlkokers, doet de wouden wedergalmen van uwe zangen, en zegt den uwen, dat zij zullen gewrooken zijn!” Op zulk eenen aanhef vliegen zij te wapen en voeren gemeenschaplijken krijg. Zomtijds ver-

(1) CARVER D. II. bl. 37—40.

vervolgt een bijzonder perzoon het voorwerp zijner wraak in eenzaamheid honderd mijlen ver en rust niet voor hij hem gevonden heeft (1).

Het overleg tot algemeenen krijg is staa-
tig. Hetzelve geschiedt in eene algemeene
vergadering, onder raadpleeging der Pries-
ters, ja zomtijds ook der verstandigste vrou-
wen, gelijk de *Germanen* weleer. Op het
besluit tot den krijg volgt eene plegtige
voorbereiding, vooral van den Veldheer,
die niet altijd het Opperhoofd zelf is,
maar dan altijd door hetzelve daartoe be-
noemd wordt. Een vasten van veele dagen en
een zorgvuldig waarnemen der droomen zijn
de bijgeloovigheden, welken zij daarbij in
acht nemen. Waarna de Veldheer zijne ben-
den in hoogere geesdrift aanspreekt en
eenen draagband nederlegt, die opgenomen
wordt door hem, die zich vermeet zijn On-
derbevelhebber te zijn. De Bevelhebber,
die eerst zwart was geschilderd geweest,
wordt nu met beerenvet gezalfd en met
roode verw verschriklijk gemaakt. Dan
zingt hij den krijgszang en bidt met al
zijn

(1) CARVER D. II. bl. 40—44.

zijn krijgsvolk de Godheid aan. Een feestdans vervangt dezen ernst. Inmiddels verzamelen de Priesters kruiden voor de wonden, wier geneeskundige kragt hun door opmerking bekend is (I).

De tusschentijd van het besluit tot den uittocht zelven wordt des dags in toebereidzelen; des nachts in vrolijkheid, doorgebracht.

Bevindt zich een enkele stam te zwak, dezelve zoekt bondgenooten en zendt daartoe eenen afgezant af met eene roodge-schilderde bijl en eenen draagband, die het oogmerk zijner zending in zekere figuren uitdrukt. Het Opperhoofd van den aangezogten stam roept eene raadsvergadering bijeen; in dezelve legt de afgezant zijne bijl op den grond en doet zijne voordragt met den draagband in de hand, dien hij daarna overgeeft. Het opvatten van de bijl en het aannemen van den band beslischt den goeden uitslag zijner zending: derzelve weigering wordt voor een blijk van vroeger verbond met den vijand gehouden.

De oorlogsverklaaring geschiedt door het
zen-

(I) CARVER D. II. bl. 44—48.

zenden van eenen slaaf met eene bijl, wiens steel rood geverwd is; waarna de vijand zich haast, om den eersten der vredebrekers, dien hij vindt, eene soortgelijke bijl in het hart te slaan, en hem voords op zulk eene wijze te verminken, dat hij toone, als of hij zijne bestrijders voor geen mans wil gehouden hebben (1).

Hunne heiren zijn zelden talrijk. Elk draagt behalven zijne wapenen eene mat, zonder verder veldtuig of eenigen voorraad, leevende van de jagt en visfcherij, tot dat zij bij den vijand zijn. Hun togt is, over vreedzaam grond, verftrooid: echter laten zij zich zeker op zijnen tijd ter bestemde plaats vinden. Zich op hunne *Manitoes* of Huisgoden, dien zij altijd medenemen, geheel verlatende, zetten zij zelfs geene wachten uit, wanneer zij des nachts onder hunne tenten slapen. Op vijandlijken grond daartegen zijn zij zoo voorzichtig, van geen vuur te ontfteken, geen gefchreeuw te doen hooren, noch ter jagt te gaan; zelfs fpreken zij dan tot elkanderen flechts door teekenen en gebaarden.

Na

(1) CARVER D. II. bl. 49—51.

Na het bespieden van den vijand wordt de aanval in den krijgsraad geregeld. Dezelve geschiedt voor den dageraad, ten einde den vijand in den slaap te overvallen. Den nacht door kruipen zij op den buik naar den vijand toe, naderen hem tot op een boogschot, springen daarna, op een gegeven teeken, met een ijslijk gegil op, schieten oogenbliklijk hunne pijlen af en storten met hunne kopkloovers op het leger in. Afkeerig van openlijke veldslagen, beroemen zij zich eeniglijk in list, en prijzen hem het hoogst, wien de grootste slachting zijner vijanden het minste bloed heeft gekost (1).

Bij de overrompeling der vijandlijke legerplaats heeft het schriklijkst bedrijf plaats, het geen de siedende wraakzucht der aanvallers en de volslagenste wanhoop der aangevallenen kan aanrichten. Zoodra de overwinning beslist is, dooden zij allen, dien zij niet kunnen medenemen, en stroopen ze het bekkeneel-vlies af. Zomtijds grijpen daartoe twee tegelijk denzelfden verflagenen aan: doch alsdan voorkomt de kopklover het gefchil. Voords trekken zij met de gevan-

ge-

(1) CARVER D. II. bl. 52—54.

genen en den buit terstond terug, de uiterste zorgvuldigheid gebruikende, om hun spoor te verbergen voor hunne vervolgers. Agterhaald wordende, brengen zij hunne gevangenen om, nemen hun bekkeneel-vlies mede, verspreiden zich en zoeken afzonderlijk een goed heenkomen. Hunne eigene gekwetsten voeren zij op draagbaaren mede, of trekken ze in den winter op sleden voord.

Men bewaart de gevangenen met de wreedste zorgvuldigheid, door ze bij dag vast te houden, bij nacht geheel naakt, uitgestrekt en aan handen en voeten gebonden, vast te leggen aan haaken in den grond, terwijl zij tevens nog aan touwen worden vastgehouden door de overwinnaars, die bij hunne minste beweging ontwaaken. In den overtogt van rivieren en meiren binden zij ze agter aan hunne vaartuigen (1).

Op weg dwingen zij de ongelukkigen, onophoudlijk hunnen doodzang te zingen. Een schriklijk geschreeuw kondigt de terugkomst der overwinnaars in hun dorp of leger aan. Door zekere doodkreeten verneemt men het geleeden verlies: aan an-
de-

(1) CARVER D. II. bl. 55—73.

dere oorlogskreeten hoort men het getal der gevangenen. Op dit geschreeuw is men in het dorp geheel gehoor. Daarna loopt hetzelfde uit, om de bijzonderheden te vernemen. Voords schaaren zich vrouwen en kinders met knuppels en stokken, om 'er de ongelukkigen mede te begroeten bij de inkomst. Nu worden hem de handen en voeten gebonden, terwijl eene raadsvergadering hun lot beslist. Zij, wier dood beslooten is, worden in handen van den Veldheer gesteld: de overigen staan ter beschikking van den Vorst. De oudste en beroemdste krijgsgevangenen, wier vroegere feiten men zoo duidelijk leest in de beeldsprakige figuren, waarmede zij hunne armen en borst beprikt en besneeden hebben, als de *Europeër* zijne letters verstaat, worden altijd ten dood verweezen. Dezelve wordt hun aangedaan op den brandstapel, na hun nog vooraf gedwongen te hebben tot den lijkzang. In plaats van eenig medelijden te willen wekken, bedienen zich de slachtoffers van deze gelegenheid, om hunne vroegere feiten te roemen en hunne beulen te beschimpen, waarin zij doorgaands volhouden tot hunnen jongsten snik.

Deze wreedheden, welke niet blijven bij het vuur en altijd verduurd worden met ongelooflijke standvastigheid en tergende beschimping, schijnen zij echter eeniglijk te bepalen tot hunne mede-*Indianen*, hebbende de *Europeërs* meermaalen eene liefderijke behandeling bij hun ondervonden, en derzelve gevangen gemaakte vrouwen hunne uiterste ingetogenheid geroemd (1).

De jongelingen, vrouwen en kinders worden meestal gespaard en uitgedeeld, eerst onder de zulken, die eenen zoon, vrouw of man verlooren hebben, voords onder hun, die eenig verder verlies hebben geleeden, en eindelijk onder de overigen, die zich de gevangenen willen aantrekken. Bij deze uitdeeling heeft geen geschil plaats en na dezelve wordt de gevangen ontboeid, verschoond, gelaafd, getroost, en doorgaands als kind of echtgenoot bejegend, behalven alleen, wanneer eene weduwe reeds elders verbonden, haaren overleeden man den slaaf wil toezenden in het schimmenrijk.

Van uitwisseling der krijgsgevangenen is
bij

(1) CARVER D. II. bl. 74—84.

hij hun geen denkbeeld; zelfs beschouwen zij hem, die uit zijne krijgsgevangenis wederkeert, als eenen vreemden, gelijk hij ook daadlijk in alle rechten deelt met den stam, die hem in gunst heeft aangenomen, doch hem zekerlijk eenen wreeden dood aandoet, wanneer hij, eens ontvlucht zijnde weder in deszelfs magt komt.

De gevangenen, die volstrekt als slaaven worden aangemerkt, worden doorgaands aan de *Europeesche* bezittingen gegeven, en als dan met sterken drank betaald, hetwelk een nieuwe prikkel geworden is voor de *Indianen*, om elkanderen te bestrijden, en alzoo hun onderling gedrag meer verergerd dan verbeterd heeft. De *Jesuitsche* zendelingen bedoelden voorzeker de verzachting van het lot der ongelukkigen en van het hart der overwinnaars, door hun tot dezen handel uit te lokken, maar beklagden zelve zich over de gansch strijdige uitkomst van het gekoozen middel.

Wanneer een stam eenen anderen geheel heeft onderworpen, wordt het Opperhoofd van den laatsten gedwongen, de

raadsvergaderingen van den eersten bij te wonen in het vrouwen-gewaad (1).

Hunne wijze van krijg te voeren ver-
eeuwigt natuurlijk bij hun den oorlog.
Ongaarne doet men ook den eersten stap tot
den noodzaaklijksten vrede. Moede van eenen
veeljaarigen oorlog zoekt men middelaars, die
de vredepijp aan de partijen aanbieden, in
welk karakter zij onschendbaar zijn.

Deze vredepijp, *calumet* bij de *Fran-*
schen geheeten, heeft een rooden marme-
ren kop, eenen houten fraai beschilderden
steel en is met beeldspraakige figuren en
vederen voorzien. Bij elken stam heeft zij
haar bijzonder vercierzel, maar overal is zij
de inleiding tot alle verbonden. De Onder-
bevelhebber stopt dezelve, legt eenen gloei-
jenden kool op de tabak, werpt 'er den-
zelve daarna af, draait den steel eerst naar
omhoog, dan naar omlaag, houdt hem
voords waterpas en keert zich alzoo ge-
heel om, zoo dat hij eenen volkomen
kring maakt, het welk eene aanroeping
is van alle de hemelsche en onderaard-
sche geesten. Dit verricht zijnde, biedt
hij

(1) CARVER D. II. bl. 85—91.

hij dezelve aan het Opperhoofd, die er twee- of driemaal den rook uit zuigt en dien eerst ten hemel zendt, daarna rondom zich over den grond blaast. Op gelijke wijze gaat de pijp over in den mond der afgezanten, door wien zij steeds, als een heiligdom, met de uiterste tederheid behandeld wordt.

Gezangen en danzen kondigen den vrede aan. De oorlogsbijl wordt ten teeken der verzoening in den grond begraven, en de draagband van *Wanpum*, gelijk hij genoemd wordt, behelst de voorwaarden des verdrags. Eenige lederen riemen met witte en paersche schulpen behangen, die als koraalen zijn gesneden, en met zenuwachtige draaden aaneengereegen, maaken dezen gordel uit. De schulpen of koraalen zijn in zekere figuren geplaatst, die beeldspraakig den inhoud des verdrags voor de nakomelingschap bewaaren (1).

Het danzen is bij deze *Indianen* een groot feestvermaak. Zij hebben den pijp- of *calumets*-dans, den oorlogsdans, den huwelijksdans en den offerdans. De eerste

is

(1) CARVER D. II. bl. 92—102.

is ftil , de tweede verfchriklijk , ja zelfs gevaarlijk. Mans en vrouwen danzen nooit te zamen. De laaften munten boven de eerften uit in bevallige bewegingen , welken zij met de uiterfte ftilte van armen en beenen weten te maaken. Onder den dans heeft een gezang plaats , of liever flechts eene toon- en maat-aangeving , in overeenftemming met den trommel , van een hol- len boom met een vel overtogen , en eene foort van snel fchreeuwende rieten dwars- fluit (1).

Het fpel is voor hun eene tijdkorting , die tot onmaatige hoogte in prijs en met de geweldigfte drift gedreeven wordt. Het balflaan , na genoeg aan ons kaatzen gelijk , wordt meermaalen bij hun van ftam tegen ftam geoefend met eene bekwaamheid , die den bal , een gansch fpel door , beftendig van den grond houdt. Eene foort van dobbelfpel met half witte en zwarte fteenen , als perfikken fteenen in grootte en gedaante , houdt hun meer huislijk bezig , en fchoon zij in het eerfte wel eens eenen arm of been breken , in het laaftte hunne klee-

(1) CARVER D. II. bl. 11—27.

kleederen, cieraaden, hutten, ja vrijheid zelve verliezen, worden beiden nimmer door eenigen twist afgebroken (1).

Elke stam heeft zijn eigen wapenschild van een of ander dier ontleend, en onderscheidt zich ook door verscheidene kleenigheden van de overigen. Overal is een Opper-krijgsman aan het hoofd, om zijne dapperheid alleen verkoozen, maar tevens een Bewindsman, die het Staatsbestuur in handen heeft. Eigenlijke krijgstucht en burgerlijke onderdaanigheid kent men echter niet: zonder nood der algemeene belangen is eik zijn eigen heer. De rechtspleeging wordt geheel overgelaten aan het geslacht der beleedigden. De opvolging des Bewinds is erflijk, bij veelen zelfs in den vrouwelijken lijn. Elk geslacht voegt bij verkiezing aan het Bewind eenen raadsman toe. Bij dezen Raad rust het hoogst gezag. In denzelven spreekt elk op zijne beurt, doorgaands leenspreukig en zwelend. Jonge luiden wonen deze Vergaderingen bij als aanhoorers, doch mogen hunne goedkeuring te kennen geven door
het

(1) CARVER D. II. bl. 103—106.

het *oak*, het geen met sterke inademing wordt geuit (1).

Hunne agterhoudendheid in den Godsdienst maakt deszelfs opgave moeilijk. Zoo veel is echter zeker, dat zij een Opperwezen, onder den naam van den grooten Geest vereeren als den oorsprong van alle goed, en dat zij eenen boozen geest vreezen, dien zij om wegneming hunner kwaalen smeeken. Ook hebben zij hunne huisgoden, dien zij *Manitoes* noemen en overal bij zich houden, onder de gedaante van gewijde otter- en marter-vellen (2). Zij verwachten een ander leeven van gelijk bedrijf en genot als het tegenwoordige, maar zonder arbeid en kommer. De toekomstige staat is in hun oog een staat van vergelding, voornaamlijk echter voor wakkerheid ter jagt en voor krijgsdeugd (3).

Opmerkelijk is onder hun zekere Godsdienstige Maatschappij van *Vrienden van den Geest*, bestaande uit perzoonen van onbesproken naam, en tot welk lidmaatschap

(1) CARVER D. II. bl. 1—7.

(2) CARVER D. II. bl. 52.

(3) CARVER D. II. bl. 118—122.

fchap eene inwijding wordt gevorderd, wier geestdrijverij zoo hoog gaat, dat de aannemeling in stuiptrekkingen vervalt, en, na het inkrijgen van zekeren kleenen boon in den mond, het leeven schijnt te verliezen, tot dat hij, door slagen weder opgewekt, den boon uitwerpt, en zich over den ontvangen geest verheugt, wanneer zang en dans deze zonderlinge plegtigheid vervangen (1).

Zij hebben Priesters, die tevens hunne geneesheeren, droomuitleggers en bezwerers zijn. Als geneesheeren kiezen zij dikwijls gelukkige middelen, doch dezen worden vergezeld door een geratel met eenen dop met drooge boonen, het welk zij nacht en dag aan het oor van den kranken houden ter afweering van den boozen geest (2).

Gelukkig zijn deze volkeren aan weinige ziekten onderhevig. Maagpijnen volgen meermaalen op hun lang en streng vasten; de teering wordt bij hun toegeschreeven aan te vroege vermoeijenisfen voor de volwas.

(1) CARVER D. II. bl. 15—21.

(2) CARVER D. II. bl. 123, 124.

wasfenheid; het zijdewee of *pleuris* kwelt hun meest; waartegen zij hunne zweetstoven hebben van krom geboogen latten, met dieren-vellen overdekt, en door den stoom van water op gloeiende steenen stookt, welke stooving zij ook buiten zulke noodzaaklijkheid gaarne gebruiken, wanneer zij iet groots in het hoofd hebben. Na dit bad gaan zij terstond te water in de rivier, waarin zij een halve minuut vertoeven, om voords eene pijp te gaan rooken met de volkomenste gerustheid wegens het goed gevolg (1).

Gelijk zij zich van enkelvoudige heelmiddelen bedienen in wonden en breuken, zoo weten zij ook insnijdingen te doen, waar het noodig is, met scherp gesleepen vuursteen (2). Over het geheel beletten hunne bijgeloovigheden niet, dat zij oordeelkundig redekavelen over veele ziekten en in derzelve genezing dikwijls zeer wel slaagen.

In den dood zijn zij zoo kloekmoedig op het ziekbed, als in het oorlogsveld. Na dat

(1) CARVER D. II. bl. 128, 129.

(2) CARVER D. II. bl. 133, 132.

dat de Priester den zieken heeft opgegeven, neemt deze met edele bedaardheid afscheid van de zijnen. Na den dood wordt het lijk naar gewoonte gekleed en recht overeind op eene mat of huid midden in de hut geplaatst met de wapenen van den overleedenen ter zijde. De naastbestaanden zitten rondom het lijk, en elk spreekt op zijne beurt eene korte lofrede over den dooden uit. Elke stam heeft zijne begraafplaats. Op dezelve vindt men beeldspraakige figuren ter verkondiging der feiten des gestorvenen. Op te verren afstand van het graf, om de lijken buiten bederf te bewaaren alvorens de begraafenis, verbrandt men ze en bewaart men de beenderen. Men voorziet ze voords van al, wat hun in de andere waereld ten gewoonen bedrijf zou noodig zijn. De rouw toont zich niet slechts in veelvuldig gehuil, maar ook in het doorpriemen van de boven-armspieren bij de mans, en in het opensnijden der beenen bij de vrouwen met scherpe vuursteen. Maanden lang duurt zulk eene rouw, zoms wordt zij jaarlijksch herhaald (1).

De

(1) CARVER D. II. bl. 135—144.

De veelwijverij is onder hun in zwang. De Opperhoofden hebben van zes tot veertien vrouwen. Zij trouwen wel eens alle de zusters uit één huis. De huislijke rust lijdt bij hun hier door niet. De jongste vrouwen zijn onderdaanig en de onvruchtbare getroosten zich slaafsche diensten. Met zommigen leeft de man ook dikwijls jaaren lang in onthouding. Gaarne vergunt hij haar aan een vreemd Opperhoofd: maar heimlijk en onvergund genot wordt als overspel gestraft. De man zelf bijt in dit geval de vrouw den neus af. Het aanzoek ten huwelijk geschiedt bij de beminde zelve, waarin de ouders gaarne stemmen. De huwelijksplegtigheid wordt onderscheidenlijk voltrokken. Bij zommigen door het vasthouden van een rijsjen, omtrend vier voeten lang, terwijl de oude mannen eene toepaslijke aanspraak doen. Met dit rijsjen in de hand danzen de echtgenooten eenigen tijd en breken het daarna in zoo veele stukken, als 'er getuigen der verbindnis zijn. De bruid keert weder naar haar vaders huis, waar zij dikwijls blijft tot haare eerste bevalling. De huislijke rust wordt zelden door gekijf gestoord: op weerzin volgt

volgt echtscheiding, wier plegtigheid bestaat in het verbranden der te zamen gebragte stukjens hout. Na eenige maanden staat een ander huwelijk vrij. Bij de scheiding worden de kinders gedeelt en valt het oneven kind aan de moeder toe. Bij anderen en wel bij de *Nauwdowessies* biedt de minnaar zich als knecht en jager aan bij den vader zijner beminde en bewijst hem, dat hij zijne dogter zou kunnen onderhouden, waarna het huwelijk voltrokken wordt in tegenwoordigheid des Opperhoofds, wiens oorlogsknechten hunne pijlen afschieten boven de hoofden van het jonge paar, waarvan de bruidegom nu de bruid op zijnen rug wegdraagt naar zijne tent (1).

De onkuifche liefde speelt ook hier haare rol. Zij doet den lichtmis des nachts de hut ingaan, waar het meisje slaapt, en 'er een stukjen droog hout aan het ingerekend vuur ontsteken, waarna hij haar zachtkens wekt. Het uitblaazen van het licht is het teeken, welk zij van toestemming geeft, zonder het welk hij zich wel moet wachten

van

(1) CARVER D. II. bl. 106—114.

van verdere aanzoek. De ontdekte oneerbaarheid doemt de ontuchtige dogter tot ongehuwdheid (1).

De kinders worden naar de moeder genoemd, om dat men derzelve ziel alleen aan den vader toeschrijft en 'er nimmer twijfel is aan de moeder van een kind. De naamgeving geschiedt eerst na de kindsheid en wel met eene plegtigheid, die zorgvuldig voor *Europeërs* wordt geheim gehouden (2).

Niets evenaart de tederheid der ouders voor hunne kinders. Derzelve geboorte kost aan de moeders schier geenen arbeid: slechts eenige uren blijft de kraamvrouw buiten haar gewoon bedrijf. De jonggebooren wordt op een plankjen gelegd met zacht mosch, gewikkeld in vellen of in doek, in welke foort van wieg het kind aan den tak van eenen boom wordt gehangen, terwijl de moeder haare bezigheden heeft.

De afzondering, onthouding en reiniging der huwbaare dogters en vrouwen bij derzelve gewoone zuivering is allerzorgvuldigst,

(1) CARVER D. II. bl. 114—116.

(2) CARVER D. II. bl. 116, 117.

digst, en het bijgeloof der mans daarbij zeer groot (1).

Vier hoofdtaalen zijn bij deze volkeren in gebruik. De *Chipewaysche* is van dezelve de algemeenste. Dezelve is eenvoudig, gemakkelijk voor de uitspraak en rijker dan eenige andere. De *Nauwdowesfies* hebben zachter uitspraak en eene zeer verschillende taal, die ten westen der *Mississippi* meest gebruikt wordt. Beeldspraakige figuren maaken hunne gedachten schriftlijk aan anderen bekend (2). In hunne tijdrekening hebben zij maanjaaren. Hun jaar begint met de eerste nieuwe maan van de nachtevening in de lente. De *worm- planten- bloemen- heete- bok- steur- koorn- reis- bever- jagt- koude- en sneeuw-maan* worden hunne maanden geheeten. Na het verloop van dertig derzelven voegen zij eene maand tusfchen, welke zij *verlooren maan* noemen. In plaats van *lichte* en *donkere maan*, spreken zij van *doode* en *herleevende maan*. Zonder weekverdeeling tellen zij de dagen bij den nacht; en zonder verdere uurverdeeling hebben

(1) CARVER D. I. bl. 229—231.

(2) CARVER D. II. bl. 150—172.

ben zij den halven dag op den middag, en bij het op- en onder-gaan der zon hunne kwart-dagen. Zij onderscheiden de poolstar, meten de afstanden op aarde bij dagreizen, maar hebben geen denkbeeld van de reekenkunst (1).

Het karakter dezer volkeren is wraakzuchtig, onverbiddelijk, wreed jegens hunne vijanden; gemeenzaam, menschlievend, gastvrij en gul jegens alle andere menschen, dien zij als hunne vrienden beschouwen; gevoelig voor kinder- en huwelijks-liefde, schoon door gewoonte onverschillig bij derzelver verlating en wederontmoeting; verheven boven vrees voor gevaar of dood; onvermoeid en standvastig in het vervolgen van hun doel, maar lui en vadzig buiten behoefte; listig in hunne aanvallen, bedaard in hunne raadpleeging, zorgvuldig voor hun geheim, verkleefd met lijf en ziel aan hun eigen volk; zonder eigenbaat, nijd, twist of heerschzucht; onomkoopbaar in hunne trouw; zonder argwaan in het huwelijk; vol eerbied voor den ouderdom. Hun
geest

(1) CARVER D. I. bl. 243.—248.

J. Cooper, del.

L. Portman sculp.

NAUDOWESSIES.

geest is schrander, opmerkzaam, vatbaar, leerzaam en zeer gelukkig in geheugen; hun ligchaam rad als eene rhee, zegt CARVER, en hunne fierheid ontembaar als de tijger (1).

Van deze volkeren stelt de afbeelding de *Nauwdowesies* voor (2). De man keert terug uit den strijd. Op zijne borst hangt de dolk: in zijne hand is de kopklover. Zijne vrouw biedt hem, met Godsdienstige dankbaarheid over zijn behoud, de vredepijp aan (3), terwijl zij hem noodigt te rusten op het uitgespreide vel voor zijne hut, en, in een korfjen eenige vruchten, ter zijner verkwikking gereed heeft.

(1) CARVER D. I. bl. 231—234. D. II. bl. 144—149.

(2) CARVER Plaat IV en V.

(3) CARVER Plaat VI.

NOORD-INDIANEN.

Deze algemeene naam bevat een zeer groot aantal volkeren, of liever stammen, die, zonder eenigen landbouw, van de jagt levende, onmeetlijke landstreeken aflopen, en gedeeltlijk in geregelden handel zijn met de factorijen der *Engelschen* aan de *Hudsonsbaai* en elders, gedeeltlijk onderlingen handel drijven in hunne pelterijen en allen zekere bekendheid onderling hebben, welke in beschaafde gewesten, waar elk zijnen eigen grond in kleenen omtrek bestendig bewoont, nabuurige volkeren zelve niet hebben.

Van alle deze volkeren en derzelve grond bepaalt zich onze afbeelding en beschrijving hier echter tot dat gedeelte alleen,

leen, het welk begreepen is tusfchen den 40ften en 58ften graad Noorderbreedte; met de *Missiffippi* ten westen, de *Vereenigde Staaten* en daarna *Hudsonsbaai* ten oosten; meer bij den naam van *Canada*, wat het land, en van *Iroqueezen*, wat derzelve be-wooners betreft, bekend.

De grond is over het algemeen goed en vruchtbaar, maar de koude is 'er groot in de drie maanden van den winter, wanneer de sneeuw wel zes voeten dik ligt. De zomers zijn zeer warm, derzelve nachten echter altijd koel. De rivieren en talrijke meiren zijn 'er vischrijk, en derzelve oevers en boorden zijn bevolkt met eene menigte van watervogels. Eenige ijzer- en koper-mijnen zijn de rijkdom van den grond. Onder de veelvuldige foorten van dieren, wier leder en pelterijen van hooge waarde zijn, als van den beer, den eland, het hert, den otter en marter, verdient vooral de bever opmerking, die zijne wooning in de rivieren bouwt en dezelve twee verdiepingen hoog optrekt, de redelijke bewooners dezer gewesten beschaamende, die onder tenten of gebrekige hutten leven.

Dezen zijn van eene middenmaatige gestalte,

maar wel geëvenredigd en zeer vlug. Zelden vindt men onder hun mismaakte menschen. Zij hebben eene koperkleurige huid en zwart haar, het welk zij op veelerleije wijze snijden naar het gebruik van den stam, tot welken zij behooren. Zommigen zelfs laten het groeijen en los hangen, zoo als de natuur zelve het schijnt te begeeren. Schier allen plukken zij zich den baard kaal, en dulden bij beide de geslachten geen haar ergens elders op de huid (1).

Zij hebben zwarte, doordringende en sterk sprekende oogen met een open en aangenaam gelaat, schoon zij hun aangezicht schilderen met verscheidene kleuren, en daartoe liefst vermillioen gebruiken, het welk sterk afsteekt bij de blaauwe, witte en bruine aardstof, welke men daar te lande vindt, en waarbij zij zomtjids nog houtskool voegen (2).

De kleeding dezer menschen is zeer eenvoudig en gemakkelijk. Zij dragen lange kou-

(1) MACKENZIE *Voyage dans l'interieur de l'Amerique Septentrional faits en 1789, 1792 et 1793*. T. I. p. 230, 231.

(2) MACKENZIE T. I. p. 231.

kouzen, die tot aan de heupen reiken (1). Dezelven zijn van doek of vellen gemaakt naar den vorm van het been. De randen der stof, waarvan zij gemaakt zijn, worden 'er aan gelaten en hangen omtrend eene hand breed neder, welk gedeelte aan de buitenzijde van het been gebragt en gemeenlijk opgecierd wordt met eenig borduurwerk. Bij deze kouzen hebben zij ook schoenen van het leder van herten, elanden of buffels gemaakt: zomtjids is dit leder bereid, gelijk bij de *Europeërs*, zomtjids is 'er het bont aan gelaten; altijd sluiten zij wel en zijn zij gemakkelijk. De randen om de enkels worden opgecierd met stukjens koper of tin, die aan de ledere riemen zijn vastgemaakt, en onder hunne beweging niet onaardig rinkelen (2).

Een schaamlap van eenen voet breed dekt hun voor en agter, wordende opgehouden door eenen gordel van leder of andere stof. Zomtjids dragen zij een welsluitend wambuis, het welk tot aan dien gordel komt,

(1) MACKENZIE T. I. p. 232.

(2) CARVER *Reize door de binnenlanden van Noord-America*. D. I. bl. 222, 223.

komt, meermaalen eenen losfen mantel van een dieren-vel, dien zij zich slechts om de schouders flaan en op de borst vast maaken. In den winter bedienen zij zich ook van wanten aan de handen. Zij vermindere[n] en vermeerdere[n] deze kleeding naar gelang der koude, of ontdoen zich van dezelve geheel, behalven alleen van den gordel en schaamdoek. Zomtijds gaan zij, zelfs in de felfte koude, geheel naakt ter jagt (1).

Hun hoofd is wel eens met eene muts van bont gedekt, waaraan de ftaart hangt van het dier; meermaalen echter met vee-ren gecierd van de zwaan, den arend en andere vogels, terwijl hunne ooren en hun hals pronken met de horens en klauwen van dieren, of eenig ander tuig; en, hoe ook hun haar gekapt zijn mag, altijd is het vol vet en fmeer (2).

De vrouwen hebben doorgaands de ganfche opfchik der mans voor haare reeking, en, fchoon zij zelve genoeg den tooi beminnen, fchijnen zij nog meer prijs te ftel-

(1) MACKENZIE T. I. p. 231—233.

(2) MACKENZIE T. I. p. 233.

stellen op alles, wat de mans kan verciëren. Zij zijn derzelve haairkapsters en schilderen hun het gelaat veel keuriger, dan van zich zelven (1).

De vrouwen dragen een dek-kleed van de eene of andere foort, het welk van den hals tot de knieën reikt. Zij, die met de *Europeërs* handelen, dragen een linnen kleed met lange mouwen, het geen tot over de heupen hangt en aldaar over eene rok komt, die van den middel tot aan de knieën reikt. De aangebragte stoffen der *Europeërs* zijn haar altijd verkieslijk boven de gewoone voordbrengzels van het eigen land. Ook zij dekken zich dikwijls met gelijke kouzen en schoenen als de mans. Voords cieren zij zich met armbanden, halsfnoeren en oorringen; zommigen zelfs beprikkelen zich het gelaat met drie streepen van den onderlip tot over de kin (2). Meestal maaken zij haar hulzel, door het haair op te binden met linten of met plaaften van zilver, welk laatste echter voor de vrou-

(1) MACKENZIE T. I. p. 233, 234.

(2) MACKENZIE T. I. p. 235, 236. CARVER D. I. bl. 223, 224.

vrouwen van aanzien alleen verkrijgbaar is. In dit geval fluiten zij het lange hoofdhaar van agteren staartsgewijze. in zulke plaatjens van vier duimen breed, welken zij onder elkanderen voegen tot aan het einde toe (1).

De gestalte der vrouwen is wel geëvenredigd, haare wezenstrekken zijn niet ongeregeld, haar voorkomen zelfs is aangenaam, en, schoon de fraaiste niet van haar geslacht, munten zij echter nog ver uit boven haare meer noordlijk woonende zusters (2).

Van aard zijn deze menschen zacht en welwillend. In hunnen handel doen zij veel eerlijkheid blijken, zoowel met vreemdelingen als met hunne eigene landgenooten. Zij zijn edelmoedig, gastvrij en voorkomende. Voor hunne kinders zijn zij toegeevende tot buitenspoorigheid toe, en ten uitersten zorgvuldig, om hun alles te leeren, wat hun goede jagers en wakkere krijgsluiden, of goede gaden en braave moeders zal kunnen maken.

(1) CARVER D. I. bl. 224, 225.

(2) MACKENZIE T. I. p. 246. CARVER D. I. bl. 218.

ken. De liefde van den echtgenoot maakt geen verschil in zijne eigene kinders of in die, welke zijne vrouw bij eenen ander heeft, strekkende zich zijne gastvrij- en gulheid uit ook tot de gemeenmaking van zijne vrouw met zijne vrienden en gasten. Kinders voor het huwelijk gebooren, zijn er alleen bastaarden. Het overspel echter, buiten zijne toestemming, straft hij, door de overtreedster het haar af te snijden, den neus af te bijten, of zelfs het leeven te beneemen. Wanneer eene vrouw sterft en eene ongehuwde zuster nalaat, moet de weduwnaar haar ten huwelijk nemen: beiden echter had hij te gelijk kunnen trouwen. (1)

De sterke drank der *Europeërs* heeft reeds onder deze Volkeren het schriklijkst zedenbederf aangerecht; hetwelk nu, komende bij vroegere bloedschande en den afschuwelijksten lust, derzelve zeden in veele opzichten verfoeilijk maakt (2).

De vrouwen leeven in eenen staat van slaafsche onderwerping en behaagen aan de mans meer naar gelang van haare krachten en

(1) MACKENZIE T. I. p. 237—239.

(2) MACKENZIE T. I. p. 240.

en vlugheid, dan om eenige schoonheid of bevalligheid. Zij volgen hun ter jacht, dragen de *Canos* en slepen de sneeuwsleden in den winter, daarin alleen geholpen door trouwe en lastdragende honden. Bovendien hebben zij de zorg voor de huishouding, zij bereiden het leder, maaken de kleederen, slaan de tenten op, hakken hout en kookten de spijs. Het gevoel van de overmaat dier lasten doet haar wel eens in wanhoop haare dogtertjens ombrengen, om haar te spaaren voor zulk een lot; ook ontzien zij niet, zich miskraamen te verwekken, om toch niet bezwaard te worden met den nieuwen last der opvoeding (1).

De vredepijp vangt ook hier alle onderhandelingen en plegtigheden aan, en het gastmaal eindigt ze. De lijkplegtigheden zijn gelijk aan die der *Nauwdowesies*. Het lijk van groote krijgsluiden ligt eenigen tijd ten toon, en zomtjids offeren zich de weduwen zelve op aan de schimmen haarer echtgenooten. Men vernielt de gansche nalatenschap van den dooden, en jaarlijksch herhaalt men het lijkfeest (2).

Ook

(1) MACKENZIE T. I. p. 241, 242.

(2) MACKENZIE T. I. p. 244.

Ook hier heeft het zelfde krijgsgebruik plaats als aan gene zijde van de *Mississippi*. Elk, die den mond aan de vredepijp zet, neemt den krijgstogt aan, en, bij gebrek aan vrijwilligers tot den oorlog, stelt men alles te werk, om 'er hun, die 'er afkeerig van zijn, toe over te haalen. Elk brengt zeker krijgsoffer mede, het geen ten toon wordt gehangen. (1).

Feesten zijn de geliefde vermaaken dezer Volkeren. Tot dezelve behoeven zij geene groote reden. Eene ziekte of een gedwongen vasten afgelopen zijnde, vergasten zij elkander gaarne. Bij zulke gelegenheden geeft de feestvierer te kennen, op welken dag hij zijnen *medicijn-zak*, gelijk het genoemd wordt, openen en zijne pijp rooken zal. Zulk eene aankondiging wordt beschouwd als eene uitnoodiging, welke men niet mag afslaan, zonder de grootste heiligschennis te begaan.

Op bepaalde tijden in het voor- en na-jaar vieren zij lange en plegtige feesten. Alsdan offeren zij honden, en kiezen daartoe de grootsten en witsten van haar,

Een

(1) MACKENZIE T. I. p. 245.

Een groot gedeelte hunner bezittingen worden bij die gelegenheid mede opgeofferd. De plaats dezer plegtigheid is altijd eene hooge en opene vlakte bij een meir of rivier, opdat de offerplegtigheid op verren afstand kunne gezien worden en de voorbijgangers 'er derzelve gaven brengen.

Wanneer een vreemdeling of iemand van hun eigen volk ter zijde van deze offergave voorbijgaat en eene derzelve behoeft, mag hij die wegnemen, mids een ander offer, schoon van minder waarde, in de plaats leggende. Maar een dezer offers, buiten noodzakelijkheid, aan te raaken, is de grootste onteering voor den grooten Heer des levens, dien zij aanbidden (1).

'Er hebben ook afzonderlijke offers in hunne wooningen plaats. Hij, die zulk een offer wil doen, ontruimt vooraf zijne tent en brengt 'er groene takken voor in de plaats; ook neemt hij alle vuur en asch weg; bouwt daarna eenen altaar en ontsteekt 'er een nieuw vuur, waarbij hij alleen blijft zitten. Voords spreidt hij een nieuw doek of een versch vel, en opent daarop zijn *medi-*
cijn-

(1) MACKENZIE T. I. p. 246—247.

cijn-zak, waarin verscheidene dingen zijn, voornaamlijk een gesneden beeld van agt duimen, hetwelk in dons is bekleed en voords omwonden met roode en blaauwe linten. Dit beeldjen wordt als een huisgod beschouwd en diep geëerbiedigd. Na dat beeldjen komt in aanmerking de krijgshelm met veeren en arendsklaauwen vercierd, en waaraan voords zo veele vederen hangen, als hij vijanden heeft verslagen. Eindlijk nog een eind roltabak, eenige wortels en enkele geneeskundige kruiden. De vredepijp ligt bij deze gelegenheid op twee in den grond gestoken vorken. Nu roept de offeraar tot zich den genen, dien hij het hoogst acht, en doet hem tegen zich overzitten; voords stopt hij de pijp, en steekt dezelve met kleene brandende stokjens aan. Na alle deze voorbereidzelen roept de offeraar alle de luiden binnen, die buiten zijne wooning staan, zomtijds ook de vrouwen, maar deze als bloote aanschouwers. Elk houdt eene godsdienstige stilte. De *Michiniouais* of eerstgenoodigde vriend steekt de pijp aan en biedt ze den offeraar, die hem overeind staande met beide handen aanneemt, en, na den rook

op-

opgehaald te hebben , denzelfen twee of driemaal ter zijde uitblaast , terwijl hij de pijp in het midden tusfchen zijne vingers houdende laat ronddraaijen in veelerleije kringen , waarna hij ze weder nederlegt. Nu spreekt hij de vergadering aan , ontvouwt haar de redenen van haare zamenroeping en eindigt deze aanspraak met dankzegging en gebeden tot den weldaadigen Onderhouder des leevens. Na deze aanspraak zet hij zich weder en geven alle aanwezigen hunne goedkeuring te kennen , door een dikwijls herhaald *ho* , hetwelk lang duurt. De eerstgenoodigde steekt nu weder de pijp aan en brengt ze aan den mond van den offeraar , die , na twee of drie trekken , een kort gebed doet en de gansche vergadering van de oostzijde af rondgaat. Elk der aanwezigen maakt hem eene pligtpleeging , inmiddels gaat de pijp uit , en wordt weder door den offeraar , na hem driemaal over zijn hoofd gedraaid te hebben , op de vorken gelegd. Eindlijk bedankt hij de vergadering en wenscht haar gezondheid en lang leeven (1).

De

(1) MACKENZIE T. I. p. 248—252.

De plegtigheid van de vredepijp wordt altijd geëerbiedigd, en doet zeer veel goeds. Wanneer een Opperhoofd wil weten, hoe men over hem denkt, of eenig misnoegen bevredigen, kondigt hij slechts aan, dat hij zijnen zak zal openen en zijne pijp rooken. Als dan durft niemand, die eenig misnoegen tegen hem heeft, de pijp in den mond nemen, sluitende zulks eene hartlijke bevrediging in, die nimmer geschonden wordt. Niemand mag bij die gelegenheid weigeren op te komen: maar men kan zich van de plegtigheid verschoonen, door voor te geven, de noodige zuiveringen niet gereed gemaakt te hebben. Een man, die zijne vrouw binnen vier en twintig uren genaderd heeft, wordt geacht niet rein genoeg te zijn, om uit de heilige pijp te rooken.

Geen koop of eenig ander verdrag, onder de vredepijp voltrokken, kan ooit worden verbroken. Hij, die bij zijn vertrek zijne pijp agterlaat tot onderpand van zijne wederkomst, zal zich om geene reden ter waereld van zijne terugkomst ontslaan. (1)

Wan-

(1) MACKENZIE T. I. p. 252, 253.

Wanneer een Opperhoofd een gastmaal wil geven, noodigt hij zijnen gasten met een veder of houtjen. Elk hunner brengt een houten bord en mes mede, en schaart zich ter wederzijde van het Opperhoofd naar den rang der jaaren. De pijp wordt ontstoken, en al wat voorhanden is, wordt gelijklijk onder de gasten tot spijs uitgedeeld. De gastheer zelf heft, terwijl zijne gasten eten, een gezang aan, dat hij met den trommel begeleidt of met den ratel. De gast, die het eerst zijn aandeel heeft gebruikt, wordt voor de eerwaardigste gehouden; die met hetzelfde verlegen is, vraagt hulp en beloont die met een geschenk van kruid, lood of tabak. Zulk een maaltijd zelf wordt altijd door een offer voorafgegaan, of door het storten van eenigen drank op den grond of in het vuur.

Deze gastmaalen verschillen zeer, naar gelang van derzelve oorzaaken. Zomtijds deelt men slechts zoo veel uit, dat de gasten in twee uren hun aandeel kunnen gebruiken hebben. Zomtijds is het aandeel genoegzaam voor eene week, en moet de maaltijd evenwel aflopen in éénen dag. Als dan vindt men bezwaarlijk hulp, maar
eet

eet men, wat men kan, en acht men zich gelukkig, wanneer men het overschot mag nemen naar zijne eigene tent. De afgekloven beenderen worden zorgvuldig verbrand, wijl het ontheiliging zijn zou, wanneer een hond ze kreeg.

De algemeene gastmaalen worden slechts met meer plegtigheid gevierd. Verscheidene Opperhoofden voorzien dan in het noodige. Bij die gelegenheden onderhouden zich de stammen over de algemeene belangen, en haalen op van derzelve heldhaftige daaden. Men dient dan gedroogd vleesch voor, wijl het versche nooit genoeg te bekomen is voor zulke maaltijden (1).

Het is de vrouwen niet geoorlofd, aan alle deze plegtigheden en maaltijden deel te hebben; zij houden zich slechts bezig met rondom den disch te danzen en te zingen, zomtjids in samenstemming met de dischgenooten (2).

De wooningen dezer volkeren zijn hutten van geboogene takken, of tenten van te zamen gebonden staaken, beide met vel-
len

(1) MACKENZIE T. I. p. 254—256.

(2) MACKENZIE T. I. p. 257.

len gedekt (1). Hunne *Canoos* zijn draagbaare vaartuigen (2). Na de invoering der vuurgeweeren door den *Europeeschen* handel, gebruiken zij zelden meer hunne pijlen ter jacht. Zij vischen met netten en hengels, onder veelvuldig bijgeloof (3). Hun jaar is verdeeld in maanen en hunne maanen zijn genoemd naar de onderscheidene getijden, even als aan de westzijde van de *Mississippi*. Hunne genees- en heel-kunst is ver gevorderd, maar met tovermiddelen gepaard. Brand- en snijd-middelen zijn hun gemeenzaam. De gesleepen vuursteen dient hun in aderlaating tot lancet. Zij achten de *Europeesche* geneesmiddelen zeer hoog: maar weten ze nog niet wel te gebruiken. De dampen der moerassen zijn in hun oog de geesten der gestorvenen, die niet kunnen rusten, maar in menschlijke gedaante met een geweer in de hand op de takken der boomen zitten, wanneer men verzuimt heeft, al het hunne met hun te be-

(1) CARVER D. I. Bl. 225.

(2) MACKENZIE T. I. p. 241.

(3) HEARNE, *Landreis naar den Noorder-oceaan*, D. II. bl. 155 — 157.

J. Ruyter, del.

J. Portman, jdd.

NOORD-INDIANEN.

begraven, en den dood dreigen tot dat hieraan voldaan is (1).

Voor de afbeelding dezer Volkeren is gebruik gemaakt van die der *Ottigaumies* bij CARVER. De man verhaalt aan de vrouw, waar hij het hert geschooten heeft, hetwelk haar nu ter bezorging aanbevolen blijft, terwijl het kind hem eenen mantel aanbiedt, om zich, na de jagtverhitting, te dekken. (2).

(1) MACKENZIE T. I. p. 259, 260.

(2) CARVER plaat II. en III. De overgroote horens kenmerken het *Americaansche* hert. — Zie CARVER D. II. bi. 180.

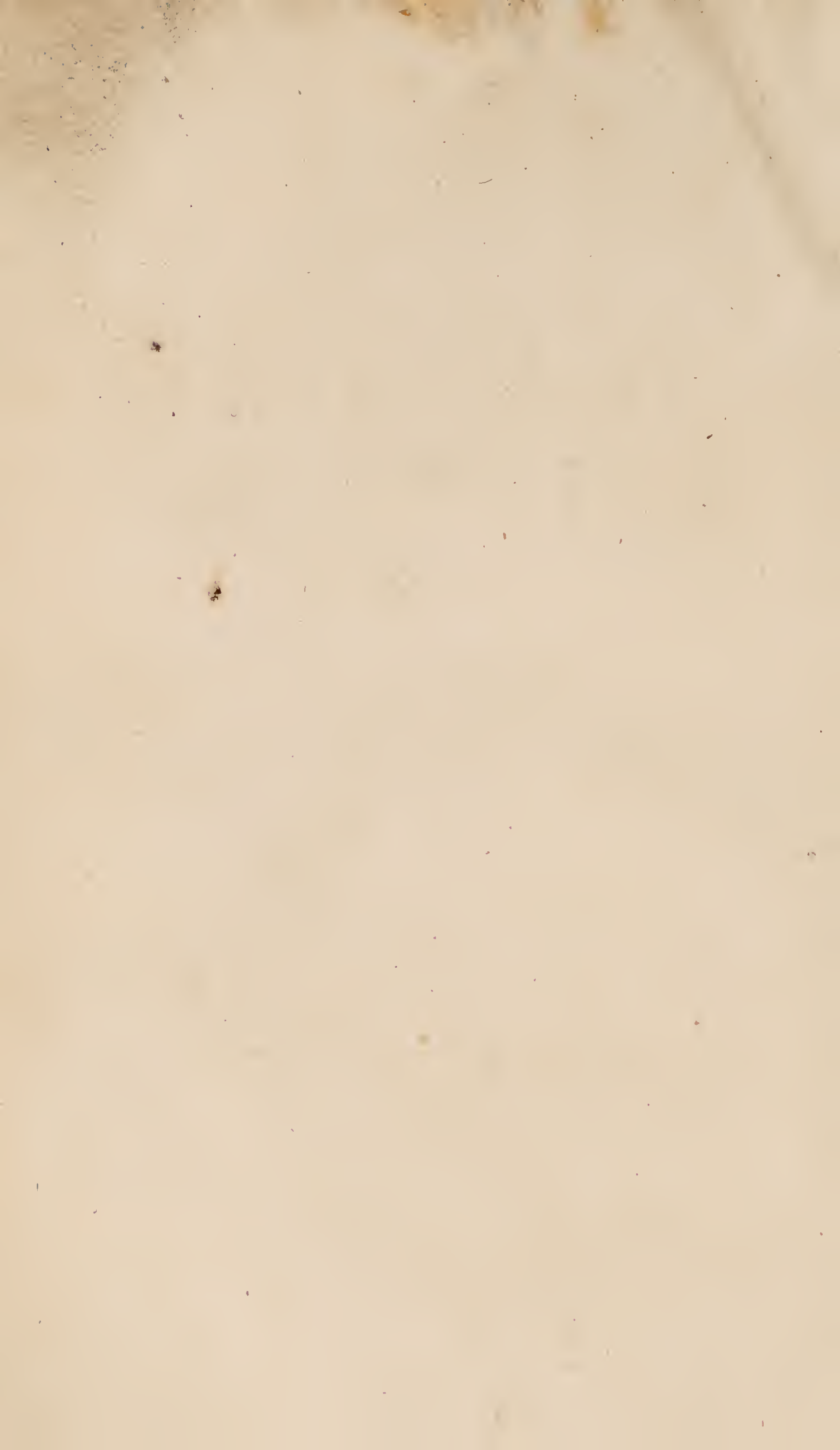

BERICHT VOOR DEN BINDER.

De <i>Nieuw-Hollanders</i> te plaatzen tegen over bladz.	34
De <i>Bewooners van de Nortons-baai</i> .	52
De <i>Bewooners van de Prins Willems baai</i>	80
De <i>Bewooners van de Haven der Franschen</i>	120
De <i>Inwooners van Oonälaska</i> . .	150
De <i>Inwooners van Nootka</i> . .	202
De <i>Nauwdowesfies</i> . . .	238
De <i>Noord-Indianen</i> . . .	256

W. H. DE MONCHY.

N^o.

1623

